TRATAT DESPRE CUNOAŞTERE
— Invitaţie la o LOGICĂ SUPERIOARA

Care ar fi motivul pentru a scrie o carte? În mod normal un om se apuca de scris atunci când are de comunicat ceva semenilor să-i. Dacă nu este profesia lui, atunci motivaţia ar trebui să fie şi mai puternica, pentru a justifica acest demers. Şi dacă nu talentul este cel care este pus în valoare ci mai degrabă lipsa de experienţa transpare din stil, apoi precis motivaţia ar trebui să fie **mesajul**.

Am decis să ignor lipsa mea de experienţa în domeniu în speranţa ca şi cititorul va face la fel, îndemnat de importanta mesajului în propria lui experienţa de viaţa.

În două trei cuvinte, mi se pare firesc să vă împărtăşesc cel mai important lucru pe care am ales să îl înţeleg şi anume acela ca, atunci când eşti nemulţumit de ceea ce **crezi** că ştii, trebuie să cauţi să afli mai mult. Iar **dacă modalităţile care ţi-a fost sugerat a fi singurele pentru explorarea Adevărului ţi se par insuficiente, schimba-le cu tot curajul.** Niciodată nu vei avea nimic de pierdut ci numai de câştigat. Iar dacă ceva va cauta să te oprească, să ştii că este numai **frica**, împodobita cu tot felul de gateli pentru a nu se deconspira foarte uşor… Dezbrac-o de zorzoane şi va apărea în toată splendoarea ei limitativa. Când în experienţa ta de viaţa a mai rămas măcar şi un singur aspect care nu te mulţumeşte înseamnă ca încă persista o neînţelegere, bazată desigur pe insuficienta Cunoaştere

Ştiinţa vine de la „a şti” şi asta ar trebui să fie suficient pentru înlăturarea dogmatismului actual, pseudoştiinţific. Pentru ca, atâta timp cât crezi cu inutila infatuare ca chiar ştii ceva, îţi interzici singur **cine altul ar putea-o face!?** – şansa de a cunoaşte cu adevărat…

Primul uimit de rezultatele curajului tău tu vei fi. Vei

înţelege atunci de ce unii au numit aceasta „lume” iluzorie. Şi îl vei fi aflat pe Dumnezeu. Mai mult chiar nu ai ce să mai cauţi, deoarece asta este TOTUL. Dar tu vei fi devenit Totul şi Totul va fi tu. Care tu, asta chiar ar mai fi o urma de întrebare...

Din experienţa uzuala individuală, dacă vom fi atenţi, putem observa ca un copilas este o potenţialitate infinita, omnidirecţionala. El nu manifesta o direcţie anumită, pentru el totul este egal, nu are preferinţe şi virtualitatea care **el este** se aseamănă cu perfecţiunea geometrica a sferei. Deocamdată el nu „este” nimic anume, el doar ESTE, şi acest statut cu care nu se va mai întâlni îi este accesibil firesc, datorită faptului că încă nu a ales să se manifeste în anumite direcţii, nu avea încă cum să o facă

Încă nu este medic sau constructor sau educator, chimist sau fizician, muzician sau pictor... Nefiind încă nimic din toate acestea, se poate spune că este în egala măsura absolut orice îşi propune să fie... E logic... Se poate spune că este **o potenţialitate maxima**, deoarece se afla într-un minunat punct de valoare zero.

Am dat acest exemplu pentru a putea fi înţeles mai uşor, deoarece mi-am propus să scriu o carte despre cunoaştere pe care o dedic unor fiinţe care **precis considera că au cunoaştere**, nebănuind absolut deloc ce înseamnă aceasta cu adevărat. Pentru ca adevărata Cunoaştere şi înţelegere nu seamănă prea mult cu ceea ce intelectul nostru a fost obişnuit să proceseze.

Să urmărim puţin firul logic. Copilul începe să crească. În curând el pare să manifeste predilecţie pentru anumite obiecte sau gesturi. Ele vor fi tratate de cei din jur ca adevărate semne (vezi anumite obiceiuri) şi copilul va fi, încetul cu încetul canalizat către acele direcţii. Altfel observând, el va părăsi punctul de potenţialitate mazima şi va deveni un vector pe anumite direcţii adiacente poate tendinţelor ce părea sa le aibă. Este firesc să fie aşa, probabil ar fi greu de imaginat un alt drum. Parte din tendinţele iniţiale se pot confirma, în parte el se poate reorienta pe parcursul evoluţiei sale individuale, ajungând

în final să se specializeze în anumită profesie şi să devină de acum medic sau profesor sau fizician… Este firesc să fie aşadar nu putem să nu observam care a fost „drumul devenirii sale”: dacă în clasa a doua caligrafia i-ar fi devenit mai draga, dacă într-a cincea profesoara de chimie i-ar fi stârnit mai mult interesul prin lucrări de laborator, dacă la engleza ar fi reuşit să înţeleagă la timp cât de simpla este gramatica sau dacă într-a noua la matematica ar fi fost un alt dascăl sau nu ar fi trebuit să se opereze de apendicita… Dacă s-ar fi orientat către real sau poate… Cam aşa arata drumul fiecărei personalităţi. Interesant este însă un aspect mai puţin conştientizat: cu fiecare pas făcut, cu fiecare „diploma obţinuta”, da, a făcut un pas înainte dar în acelaşi timp şi-a mai limitat cu puţin orizontul. Şi este absolut logic. Când te afli „în pragul” unei „cunoaşteri” – indiferent nivelulo vezi undeva la orizont şi îţi apare în întregimea ei. Când ai păşit înspre ea, când **ai intrat în ea**, atunci mărimea ei devine parca de necuprins şi vei alege o anumită feliuta, o „zona de interes”. Apoi vei păşi **iar în ea** şi ea se va lărgi deodată, pentru ca tu, iar să îţi alegi o feliuta…

Şi astfel, o personalitate pleacă de la un punct de potenţialitate mazima şi valoare manifestata zero şi ajunge o linie, o săgeată, un vector cu valoare teoretic imposibil de apreciat dar ca potenţialitate omnidirecţionala zero. Sunt milioane de raspantii aparent absolut nesemnificative pe calea „devenirii” unei personalităţi, în care el a ales mereu să o ia la dreapta sau la stânga, fiecare clipa din viaţa este o opţiune şi nu exista practic alegere lipsită de importanta şi **nu exista alegeri „mari” şi alegeri „mici”…**O eventuală „eticheta” ar putea fi pusă, eventual, după mult timp, dar atunci ea nu îşi mai are rostul.

Tot ce v-am schiţat până acum are doar menirea de a vă atrage atenţia asupra faptului că, pe măsura ce înaintezi către o direcţie, la fiecare pas făcut în „noua realitate”, orizontul se largeste brusc şi avem de făcut nişte alegeri, care atunci nu pot fi nici rele nici bune, nici mari nici mici, dar care ne duc în alt punct, de unde iar un

orizont se largeste, noi iar optând pentru ceva... Şi dacă acesta este mecanismul în calea evoluţiei unei personalităţi, cu milioane de alegeri pe parcursul a câteva zeci de ani, exact aşa arata şi drumul unei civilizaţii, pe parcursul unor zeci de mii de ani şi cu miliarde de individualităţi care o alcătuiesc.

CUNOAŞTEREA **ESTE.** Ea **este o sferă** gigantica, are o potenţialitate maxima şi nu părăseşte acest punct. Doar el îi garantează omnipotenta. O civilizaţie nu poate să se nască decât în cadrul acestei sfere, din chiar **„substanţa”** Cunoaşterii respective. Ea va alege să se manifeste pe o direcţie. La început aceasta direcţie cuprinde un arc de cerc mai mare, o „calota sferica” am putea spune... Apoi, avansand pe calea evoluţiei, printr-o infinitate de alegeri, aria de cuprindere se tot îngustează. Iluzia este ca, evoluând, ea a căpătat mai multă cunoaştere. În realitate a pierdut cunoaştere, devenind un vector, o linie, încercând să „obiectiveze realitatea”. Orizontul de cunoaştere care îi este accesibil se tot îngustează, ea neputând realiza ca de fapt s-a „specializat” cumva, pierzând cu totul şansa de a mai vedea „Întregul”... În schimb creste foarte mult infatuarea. Toţi membrii ei **cred cu convingere ca chiar cunosc ceva**. Culmea este ca, cu cât orizontul de cunoaştere scade, cu atât senzaţia că este „mai multă cunoaştere” creste. Iar o absurdă iluzie „Poate că este firesc să fie aşa sau poate alegerile puteau fi altele, dar asta chiar nu mai contează... Ce rost ar avea ca acum să mă gândesc ce aş fi devenit dacă aş fi urmat o scoala Waldorff, să spunem... În mod sigur nu mai eram acelaşi. Desigur ca civilizaţia umană ar fi putut opta pentru neuniformizare, ar fi putut cultiva şcolile în jurul unor Maeştrii, cum a fost până în Antichitate. S-ar fi mers în direcţii de cunoaştere diferite şi complementare, acum poate fiindu-ne mai accesibila o imagine a întregului. Dar ne-ar fi lipsit precis facilitatea unor „numitoare comune”...

Dar spuneam ca **CUNOAŞTEREA ESTE** şi ca o civilizaţie alege să exploreze o anumită direcţie, lipsindu-se de imaginea **întregului**. Uneori despre întreg păstrează

doar „legende” sub forma de Credinţe, tradiţii sau elemente de „folclor”. Prin intermediul lor uneori transpar vagi „semne” ale imaginii întregului, dar straturile de „poleiala” sunt atât de multe încât nu se mai poate reconstitui imaginea. În plus, multe din aspecte sunt înconjurate de o atmosferă dogmatica, multe au fost legate cu fundite frumos colorate şi poarta etichete de „**TABU**”… Cum să mai găseşti adevărul în astfel de condiţii!

Dacă **ÎNTREGULUI** i-ai spus **Dumnezeu** şi ai Instituţii care intermediaza o iluzorie relaţie cu CEVA ce nu s-a putut şi apoi nu s-a mai vrut a fi înţeles, cum să-şi propună cineva să explice întregul? Şi totuşi… **Nu poate exista nimic în afara acestei imense Cunoaşteri.** Cu alte cuvinte, o civilizaţie sau o individualitate, în egala măsura exista şi evoluează strict în cadrul acestei Sfere, din care **percepe şi explorează doar cât poate ea cuprinde din punctul în care se găseşte.**

Partea interesantă este aceea ca, în orice punct te-ai găsi, deşi ceea ce am explicat funcţionează, în acelaşi timp **virtual** accesul la întreaga Cunoaştere este posibil. Dar nu este la fel de accesibil unei civilizaţii în întregul ei pe cât de accesibil este individualităţilor care o alcătuiesc. Aceasta se datorează în principal factorului inerţial deosebit de pronunţat la nivel de civilizaţie. Plecata pe o direcţie ea mai poate face cotituri uşoare şi tot la imboldul unor individualităţi puternice din cadrul ei. Pentru o civilizaţie nu se poate imagina o schimbare de direcţie de 180 de grade, destul de facila unei individualităţi. Cu toate acestea trebuie înţeles ca facilitatea este relativa şi în cazul individualităţilor, deoarece ele trebuie să manifeste interesul real şi motivant şi apoi forţa necesara de a se sustrage inerţiei pe care drumul Civilizaţiei din care provine i-l imprima. Desigur **efortul este pe deplin justificat de rezultatele care nu au cum să nu apara din aceasta diferenţa de Cunoaştere**. Faptul ca individualitatea **va fi renegata** de întreaga civilizaţie este pe deplin firesc şi el. Intre ea şi restul membrilor civilizaţiei se naşte o „prăpastie de cunoaştere” pe care,

obiectiv, unul nu are de ce să îşi mai dorească să o treacă, în eventualitatea că i-ar mai fi la îndemâna să o facă, iar celorlalţi le este pe deplin imposibil de înţeles ce s-a întâmplat cu el, ce anume vorbeşte şi de ce anume nu s-a mulţumit cu ceea ce, pentru ei toţi, a fost absolut suficient, adică – în viziunea lortotul…

Este absolut la fel cu cazul unui individ plecat din „civilizaţie" şi ajuns într-un trib care încă îşi procura focul prin frecarea a doua crengi uscate. Ei vor fi mulţi, o comunitate, care vor şti că aşa se face focul iar el va aprinde o brichetă şi ei nu vor înţelege nimic. Ar fi nefiresc, probabil imposibil să îl determini pe acel individ să facă focul ca ei, având bricheta în buzunar, dar şi ei se vor simţi tentaţi să-l considere o divinitate mai alba sau mai neagra, după cum le va fi alegerea în acel moment **şi se vor feri cumva din calea lui…** Până la urmă totul se rezuma la Cunoaştere şi la sisteme de „valori". Iar acesta este un nivel minimal la care am încercat să sugerez doar cam cum stau lucrurile. **În REALITATE totul este mult mai complex dar în acelaşi timp infinit de simplu.**

Va trebui să formulez şi lucruri foarte puţin plăcute pentru toţi membrii acestei civilizaţii, dar care sunt dramatic de adevărate. Majoritatea „Ştiinţelor" pe care am ales să le dezvoltăm nu au obiect de activitate, în ciuda aparentelor „realizări"… Am plecat de la câteva premize fundamental greşite şi ca atare este firesc să ne găsim **atât de departe de Adevăr**. De-a lungul drumului **am tot fost atenţionaţi de eroare, dar bulgarele s-a rostogolit în continuare, neluând în seama nimic.** Acesta este sistemul inerţial de care vorbeam.

Şi totuşi, un astfel de sistem cu inerţie maxima poate face chiar viraje de 180 grade, cu o singură condiţie: **majoritatea individualităţilor care o compun să conştientizeze simultan necesitatea virajului şi să îl şi facă, fiecare pentru sine.** Dacă ne-am imagina ca în această seară şase miliarde de indivizi ar hotara ca de mâine viaţa lor trebuie să aibă alte valori, apoi dimineaţa nu ne-ar veni să credem că ne mai aflam pe planeta

aceasta minunata care **ne-a tot suportat indolenta**… Este şi motivul pentru care înţelepţii au spus întotdeauna ca **„lucrarea începe cu tine”…**

Principalele premize fundamental greşite pe care ne-am alcătuit drumul, ca civilizaţie, ar fi două. Prima se referă la **propria noastră identitate**. Cine suntem noi? Când avem impresia ca răspunsul îl găsim în oglinda, greşeala a şi fost făcuta, pentru ca **NOI nu suntem** ceea ce vedem acolo şi în general **nu avem dispozitive cu ajutorul cărora să putem constata Cine suntem**. A doua eroare fundamentala este legată de prima, în sensul ca trăim senzaţia că **fenomenologia este limitata la ceea ce noi putem percepe cu organele de simt ale corpului fizic**. Culmea este ca senzaţia se păstrează dincolo de faptul devenit absolut limpede pentru oricine, începând cu fluierul cu care ne chemam câinele şi pe care noi nu-l auzim, că exista multe frecvente pe care le exploatam tehnologic fără a fi decelabile direct cu organele noastre de simt şi pentru care avem nevoie de anumite „traductoare”. Ba mai mult, am învăţat să exploatam din plin imperfecţiunile organelor noastre de percepţie, şi cu toate acestea, pe fond este deosebit de remanenta încrederea pe care o acordam acestor organe de simţ îngust specializate. Oare nu majoritatea spunem „am văzut cu ochii mei”? Dar ne gândim oare în ce măsura am şi înţeles ceea ce „am văzut”…Pentru ca vedem efecte, deoarece percepem doar zona efectelor şi nu şi pe cea a cauzelor care le generează. Aparent acelaşi efect poate avea cauze deosebit de diferite şi legături fenomenologice absolut imposibil de imaginat şi cu toate acestea noi spunem că am văzut şi am priceput sau perceput corect ceva… De aceea acest Plan vibratoriu a fost denumit al iluziilor. Pentru ca **noi** credem că aici se găsesc şi cauzele fenomenologiei, **lucru absolut fals.** Aici cel mult vedem efecte ale efectelor, pe care le consideram cauze, neputând vedea mai mult… Ar mai fi un aspect interesant. Avem impresia ca dualitatea este o proprietate a acestui plan. În realitate noi proiectam aceasta dualitate, şi ea se întoarce

ca şi senzaţie către noi.

Dacă ne întrebam unde ne-au dus alegerile făcute, sistemul de valori pentru care am optat, iluziile cărora le-am acordat credit va trebui să constatam ca, atât la nivel de personalităţi cât şi la nivel de civilizaţie, experienţele duc întotdeauna către entropie, manifestata prin **neînţelegeri, frici, nefericire, boala, nevoi şi în final moarte fizica.** Dacă le vom analiza pe rând, şi o vom face pe parcursul lucrării, vom vedea ca niciunul din aceste aspecte nu are o bază reală pentru care să se producă, fiind **total lipsite de obiectivitate.** Ca civilizaţie am produs doar dezechilibre şi dizarmonii, am pus etichete false de „valori" pe aspecte absolut lipsite de astfel de atribute iar valorile le-am desfiinţat, încercând să le subordonam unor hotărâri absolut arbitrare şi lipsite de importanta. Ceea ce ne-a fost probat de experienţe individuale pline de sens am ocolit, trecându-le deosebit de repede în uitare şi ne-am lăsat cu uşurinţa manipulaţi când acest lucru chiar nu avea de ce să se întâmple. Acum proporţiile manipularii depăşesc orice imaginaţie, cu toate acestea nimeni nesesizând nefirescul atât de evident.

Deoarece vorbeam despre ştiinţe fără obiect de activitate, mi-ar fi mai simplu să spun ca **dintre toate pretinsele noastre ştiinţe doar fizică a reuşit să surprindă cate ceva, ceea ce nu înseamnă că nu este plină de greşeli.** Dar ar fi cam singura care ar putea cocheta cu termenul pompos de ştiinţa. În rest am produs câteva tehnologii, în măsura în care nu vrem să recunoaştem ca „ne-au fost furnizate"...Pentru ca „genialitatea inventatorului" ca şi cea a creatorului din domenii artistice este de fapt o racordare pe verticala, în urma căreia este transferata Cunoaştere din Cunoaşterea Universala. Dar au fost şi foarte multe situaţii în care „am primit tehnologii" absolut benefice şi le-am evitat cu o îndârjire demnă de o cauză mai buna... În domeniile „cheie" în mod special, cum ar fi cel energetic.

Aici va trebui să explic ceea ce vreau să spun. Şi va trebui să apelez iar la comparaţii pentru a putea fi mai

uşor înţeles. De acum majoritatea ştim cam ce este un PC. În cutia calculatorului se găsesc doar componente electronice active sau pasive, integrate în dispozitive din ce în ce mai complexe şi mai discrete., miniaturizate. Ce se realizează cu ele sau prin intermediul lor se poate denumi o „realitate virtuala”. „Realitate” s-ar chema deoarece funcţionează, avem posibilitatea sa apelam la tot felul de servicii cum ar fi cărţile în format electronic, să ascultăm muzica preferata în formate specifice şi pe playere specializate, să vedem filme sau să redactam o scrisoare sau o carte... Posibilităţile sunt aproape infinite. Putem avea albume fotografice, putem retuşa şi prelucra în tot felul imaginile respective, putem face grafica sau desene proiective. „Virtualitatea” consta în faptul că tot ceea ce noi vedem pe ecran practic nu exista. Nu sunt nici cărţi în el, nici playere, nici poze, doar cipuri şi placi pe care sunt dispuse, conform unor „legi” pe care un hard-ist le cunoaşte. Intre ele sunt relaţii şi compatibilităţi şi armonii iar prin ele circula energie electrica de tensiuni şi amperaje din ce în ce mai mici, călătorind pe trasee din ce în ce mai subţiri şi mai întortocheate, de la o generaţie la alta. Această energie este modulata în frecventa şi poarta cu ea informaţie, biti şi octeti. Asta este absolut totul. În faţa monitorului poţi sta vieţi întregi şi vei avea ce face cu tastatura şi mouse-ul. Pe monitor vor defila imaginile care vor aduce pe calea văzului tău informaţii iar boxele vor face acelaşi lucru pentru urechile tale. Ele se vor manifesta acolo, dar în realitate va fi doar foarte puţina, din ce în ce mai puţina **energie** şi foarte multă, din ce în ce mai multă **informaţie**...

Este fascinant ca stingem PC-ul şi spunem că am revenit la realitate... Este fascinant ca nu vedem că am realizat o complexa realitate virtuala, în cadrul unei alte realităţi, la fel de virtuale, dar pe care alegem să o consideram „reala”...Aceleaşi legi guvernează ambele „realităţi”, la fel ca în prima şi în cea de-a doua nu exista decât **energie şi informaţie**... Ca una este mai complexa, ca nu vedem traseele pe care „circula” energia şi

informaţia este şi firesc, deoarece noi suntem piesele active ale acestei „lumi virtuale”. Şi mai sunt diferenţe legate de complexitate, dar este normal, noi am creat doar o palidă „replica” a Creaţiei. Oricum este perfectibila şi chiar se fac progrese în ritm alert.

Să revin la identitatea noastră. Noi suntem o fiinţă deosebit de complexa, cu multiple ‚corpuri” vibraţionale. Acestea au tot fost denumite, imaginate sau desenate, parte din cele mai „dense” chiar fotografiate prin tehnici speciale. Desigur ca noi nu ne putem identifica cu unul din aceste domenii vibratorii deoarece **suntem toate la un loc**. Fiecare are funcţii şi proprietăţi specifice. Cel mai puţin dens, cu frecventa de vibraţie cea mai ridicata are şi proprietăţile cele mai interesante. La acest nivel eu **situez identitatea noastră** şi îmi place să denumesc acest domeniu vibraţional **„Con – ştiinţa”**. La acest nivel se manifesta Atributele Sinelui: omniscienta, omniprezenta şi omnipotenta. La acest nivel se manifesta Unimea, aici noi suntem Una cu Creatorul. Dar între proprietăţile deosebite ale acestui corp se număra şi aceea de a se expansiona, cuprinzând în el „spaţii” intergalactice. Este şi logic să fie aşa deoarece frecventa de vibraţie este mai mare decât cea a luminii vizibile, de aceea se şi spune că ne sunt proprii frecventele superluminice. Aceste frecvente au capacitatea de a călători pe distante foarte mari, fără a avea nevoie de surse de energie majore. O ştim şi din tehnologiile noastre. Dar tot din tehnologii ştim cât de importantă este coerenta, păstrarea unei frecvente stabile. Laserele noastre demonstrează din plin ce se poate obţine cu puteri destul de mici, dar pe o frecventa foarte stricta.

Acest minunat corp vibraţional, câtă vreme noi alegem să ne manifestam „conştient” doar în limitele intelectului, identificându-ne cu imaginea din oglinda, nu poate avea o frecventa şi o coerenta a vibraţiei care să îi permită sa se manifeste. El rămâne undeva foarte aproape de dimensiunile corpului fizic, uneori colapsand chiar în interiorul spaţiului dimensional ocupat de acesta. **Noi trăim în această variantă o puternică senzaţie de**

separare fata de restul Creaţiei şi fata de semenii noştri.

Când ajungi să conştientizezi măiestria cu care diferitele aspecte ale Creaţiei relaţionează între ele, cum se condiţionează reciproc, cum nimic nu poate fi întâmplător sau arbitrar, cum Armonia domina toate aceste interdependente, atunci abia realizezi ca **Miracol** este epitetul cel mai potrivit pentru Ansamblul Creaţiei. Nu exista nimic care să se poată sustrage fără urmări şi nimic care să dorească să o facă, cu excepţia intelectului omenesc. Desigur urmările nu au cum să nu apara, deoarece într-un ansamblu de Armonii o nota falsa disonează puternic şi evident. Intelectul însă nu va vedea aceste disonante absolut niciodată. El nu are interesul să le vadă deoarece altele sunt „priorităţile" şi alta menirea lui, despre care vom vorbi mai încolo. Şi apoi, doar el le generează, cum le-ar putea vedea?

Veţi observa că am vorbit de „fiinţa" şi de „aspecte" relaţionând între ele, deşi spuneam că nu exista decât energie şi informaţie. Poate părea o contradicţie, dar de aici se vede cel mai bine ca, aidoma realităţii din PC, şi aici apare a exista o fenomenologie şi nişte interrelatii deosebit de complexe, deşi tot despre un gen de biti şi octeti putem vorbi.

Am învăţat destul de bine să exploatam capacitatea unor dispozitive pe care le-am creat de a emite unde electromagnetice. Am modificat capacităţile şi bobinele aşa încât ştim că putem acoperi frecvente deosebit de largi iar când asta nu a mai fost suficient am creat echipamente capabile să vibreze la frecvente şi mai mari, de ordinul gigahertilor. Informaţia a călătorit pe aceste „purtătoare" prin modulare în frecventa sau amplitudine. Iată deci că putem înţelege modalitatea prin care informaţia poate deveni omniprezenta. Sau este deja omniprezenta. Pentru a o putea exploata, accesa, ne trebuie „echipamente" capabile să rezoneze la astfel de frecvente. Dar noi **suntem „echipamentul"**… Trebuie doar să ne „acordam" la acea banda de frecvente. Aparent este dificil de făcut

acest lucru, deşi nu au fost puţini cei care au reuşit. Doar că am preferat **să nu prea credem sau să nu prea înţelegem ce spuneau ei…**

Pentru ca un electronist va înţelege uşor ce ar însemna ca într-un ghid de microunde şlefuit ca o oglindă sa rămână un span… Dioda Gunn nu va mai recepţiona nimic. Exact aşa stau lucrurile şi cu noi. Avem capacitatea de a rezona la cele mai mari frecvente şi să recepţionam informaţia pura de la Sursa, cu condiţia de a nu fi nişte echipamente impurificate. Adevărul este ca în primul rând ne lipseşte cunoaşterea în ceea ce priveşte ce anume suntem şi deci cum anume „funcţionam”, drept pentru care nu numai că ne-am lăsat „impurificaţi” în fel şi chip, dar o facem chiar noi prin fiecare gând, cuvânt sau gest al nostru.

În aceste condiţii este firesc să avem tot felul de „impresii”, căci un acces la o informaţie corecta nu mai avem. Am ajuns să fim atât de „incoerenti” ca frecventa încât, la cheremul a mii de stimuli grosieri diferiţi, reacţionam perturbându-ne funcţionarea la maximum, acceptând că suntem „stresaţi”…Stimulii se găsesc în benzile de frecventa jos vibratorii iar noi ne „acordam echipamentul” la aceste benzi, considerând aberant ca altele nu exista. De aici **nu avem ce informaţii culege decât cele care duc către entropie, boala, moarte…** Dar consideram că este „**normal**” deoarece ne-am obişnuit să prelucram date **exclusiv statistic**. Ca atare dacă privind în jur vedem ca un fenomen se „verifica” pe toţi cei din jurul nostru, o alta realitate **nu poate exista.**

Tratand aceste aspecte cu seriozitatea unui cercetător dornic să afle adevărul şi tot am ajunge la nişte concluzii menite să contrazică tot ceea ce **ni s-a spus** a fi adevărat. Pentru ca „ştiinţa pe care noi o dobândim aici, pe pământ, nu este altceva decât o „predare de la generaţie la generaţie” a unor pretinse adevăruri, cunoscute în limitele de percepţie ale organelor de simt, zona care nu poate interacţiona decât cu efectele fenomenologiei, nicidecum cu cauzele ei. În acest fel „cunoaşterea” dobândita prin

sistemele de învăţământ are un profund caracter limitativ şi deformant, indiferent nivelul la care facem referire. Pentru noi „viaţa” este arondata doar sistemelor macro, ca şi inteligenta, memoria şi multe altele. **În realitate şi memoria şi inteligenta sau viul au limite mult mai largi, cuprinzând – cu puţine exceptiitoata Creaţia.**

Elementele cunoscute în tradiţiile orientale, denumite de Iisus îngerii Mamei Pământ şi îngerii Tatălui sunt Conştiinţa iar menirea noastră este cea de a colabora cu ele… Toate sunt Viaţa, inteligenta şi memorie, iar corpul nostru „fizic” le reuneşte armonios pe toate. Noi suntem însă mult mai mult decât atât, dar ne manifestam ca şi când am fi mult mai puţin decât fiecare din ele. Am ajuns la stupida situaţie în care inteligenta atomilor cenzurează şi cauta să repare dizarmoniile produse de „intelectul” nostru. Fiecare atom din cei care alcătuiesc acest corp dens manifesta o inteligenţă deplina, la care noi nu ne mai permitem accesul. Atomii nu mor, nu au o minte limitata care să le vicieze banca de date, transformând-o în program entropic… Ei interrelaţionează unii cu alţii conform unor programe arhetipale, neperturbate de programe virusate. Armonia Creaţiei se regăseşte la toate nivelele Existentei, mai puţin în societatea omeneasca… Şi asta în ciuda faptului că doar omul a fost „făcut după Chipul şi Asemănarea Creatorului…” sau poate tocmai de aceea. Pentru ca un principal atribut este neîngradita de nimeni şi nimic creativitate. Iar **aceasta, dublată de o totala inconştienta, produce exact entropie, boala şi moarte.** Asta deoarece nimeni nu mai este conştient de responsabilitatea de Creator. Toţi se considera victime, dar nici nu cauta să înţeleagă a cui victima ar putea fi. Toţi vor trebui să înţeleagă, în final, ca fiecare nu poate fi decât **propria lui victima…**

Totodată însă, mai este şi un alt nivel de înţelegere. Când corpul acela înalt vibrator s-a expansionat la nivele intergalactice, el reprezentând de fapt adevărata ta identitate, întreaga fenomenologie din absolut toate benzile de frecventa are loc „în interiorul fiinţei tale” şi nu

undeva în afară. Ca atare totul te afectează cumva şi pe majoritatea le poţi chiar percepe cumva „fizic”. Aşa ajungi să simţi pericolul şi apoi tristeţea provocate de recentul cutremur din Indonezia la fel de bine ca şi mesajul pe care o feliuta de cartof din ibricul pus pe foc pentru un piure al copiilor ţi-l transmite şi te duci să rastorni conţinutul în alt vas, găsind feliuta fixata pe fund, tu mulţumindu-i că te-a avertizat. Este starea de „comuniune” cu întregul Creaţiei care „lucrează” aici. Ca atare nu îţi poate fi indiferenta dizarmonia produsă din necunoaştere de unul din semenii tai, chiar dacă el considera că se afla undeva departe de tine. Tu îl „percepi” cu tot ceea ce el manifesta, foarte în tine. Dar exista şi un revers, pe care el nu îl poate percepe. Viaţa lui în întregul ei este puternic influenţata de faptul ca trăieşte în acest spaţiu expansionat de Conştiinţa. Relaţiile sale, trăirile, absolut toate experienţele lui de viaţa sunt **exclusiv** îmbunătăţite măcar cu câteva cuante. În tradiţiile orientale acest fapt era deosebit de bine înţeles şi colectivităţile umane se bucurau mult când un „Boddisattwa” le binecuvânta prin prezenta localitatea. Ei ştiau că vor fi mai sănătosi, ca recoltele le vor fi mai bune, ca chiar vremea le va fi mai puţin potrivnica. Nu îi preocupa sa înţeleagă cum sau de ce, dar ştiau măcar să profite iar plusul mic de conştientizare făcea ca asupra lor Armonia Creaţiei să se reverse mai puternic. Dar proximitatea nu este atât de importanta cum ar putea părea… Ea îl ajuta doar pe cel dispus să conştientizeze, deoarece în Adevăr un corp de Conştiinţa expansionat la aceste nivele acoperă omogen întregul spaţiu, cu tot ceea ce se găseşte „în el”, glob Terestru, Civilizaţie, flora, fauna sau ce mai putem considera a merita identificat. În realitate Totul.

Acum încercaţi să vă imaginaţi ca majoritatea individualităţilor acestei civilizaţii ar alege să conştientizeze Cine sau Ce anume sunt ele cu adevărat. Imaginaţi-vă ca de pe acest Pământ s-ar expansiona şase miliarde de Conştiinţe la nivele intergalactice şi realizaţi ce „densitate de câmp” info-energetic s-ar forma pe

planeta şi în jurul ei. Aceasta este de fapt menirea noastră şi doar aşa putem simţi din plin legea lui Unu. Aşa Civilizaţia ar pătrunde în următoarea „dimensiune vibraţionala”, pomenita ca Rai. Este, în fond, doar o simplă alegere a individualităţilor care o alcătuiesc.

Mintea limitata ar crede că ar fi o diversitate de informaţii acolo care ar aduce a haos informaţional dar adevărul este cu totul altul. La această capacitate de expansiune nu se poate ajunge decât printr-o creştere a frecventei vibratorii a „sistemului” care este Fiinţa. Iar aceasta nu este posibila decât prin accesarea unei informaţii corecte şi prin renunţarea la falsele valori, la iluzii şi tot ceea ce deriva, adică toate pseudovalorile şi pseudoadevarurile personalităţilor noastre omeneşti.

Nu este loc de preferinţe sau păreri, nu mai este loc de alegeri, dispar valori gen „liber arbitru”. De fapt totul se simplifica aşa cum este o gamă muzicala: o colecţie de armonii din care nu poate rezulta decât muzica. Şi aici trebuie să pomenesc de alta colecţie de armonii şi anume Marea Piramida.

Am lucrat foarte mult cu replici la scara şi indubitabil am ajuns la aceasta Cunoaştere a întregului tocmai datorită ei. Nu am avut alţi Ghizi sau Maeştri, de care să fiu conştient. Cu toate astea am fost permanent „condus” spre Cunoaştere, cu multă hotărâre şi tact. Dacă m-ar fi luat cineva de mana probabil nu ajungeam la acest rezultat din simplul motiv că ar fi apărut precis reacţii egotice din partea persoanei care am fost. Cu atât mai mult cu cât aveam un intelect destul de mobilat pluridisciplinar, care evident credea ca **ştie** şi ca **poate** multe.

Acum sunt absolut lămurit ca Marea Piramida de la Gizeh face parte dintr-un sistem aflat pe majoritatea corpurilor cereşti având menirea de a asigura un „corp de conştiinţa” pentru fiecare planeta. Constituita din materiale aproape inexpugnabile, vibrând la anumite frecvente, radiaza Armonia la nivelul întregii planete. Sunt convins ca la unison rezonează şi alte construcţii mai vechi sau mai noi amplasate pe anumite reţele energetice şi care

îmbraca tot Pământul, dar rolul acestei prime structuri rămâne predominant.

Abordarea Civilizaţiei a plecat şi în studierea piramidei de pe poziţiile limitativ omenescului. Ne-a fost frica sa ne apropiem **firesc** de ea, ne-a impresionat mai întâi prin dimensiuni şi apoi prin câteva experimente din care am reuşit să înţelegem foarte puţin. Văzând doar „lumea efectelor”, la apariţia durerilor ne-am retras cu teama că ne face ceva rău. Cum să înţelegem noi ca nimeni şi nimic nu ne poate face ceva, nici rău nici bine, decât noi înşine… Şi ca răul care „ne durea” era cel produs de noi prin propriile dizarmoni în care, ea operand armonizari, era firesc să simţim ceva, un disconfort la un nivel sau altul…

Când ajungi conştiinţa expansionata vei avea ocazia sa observi ca semenii tai au două tendinţe diametral opuse: unii încearcă să fugă de tine în timp ce alţii îţi cauta prezenta. O fac fără să ştie de ce, şi o fac oriunde te găseşti, chiar pe strada sau în autobuz… Unii simt un disconfort în prezenta unei vibraţii ridicate care se loveşte de vibraţia lor scăzuta, alţii simt că trebuie să beneficieze de ea. Exact aceeaşi este şi reacţia oamenilor în prezenta unei structuri piramidale şi o spune cel care a răspândit mai multe mii de bucăţi până acum, vorbind cu sute de oameni despre senzaţiile lor.

Meditând de mulţi ani numai sub o astfel de structura mai multe ore zilnic, am avut parte de absolut toate senzaţiile posibile. Dar am hotărât o dată pentru totdeauna să nu mă tem, după ce am reuşit să înţeleg ca ea nu are capacitatea decât de a fi armonie, în acord cu Marea Armonie. Dacă ştiam ce ştiu acum aş fi fost mult mai liniştit.

Am pomenit aceasta structura deoarece pentru mine ea a fost Totul. Nu trebuie înţeles că la fel ar trebui să opereze pentru fiecare, dar cert este ca multă neînţelegere are în minte cel ce poate crede ca o astfel de structura poate face altceva decât „bine”. Exista şi „legenda” conform căreia ea ar fi doar un amplificator şi deci pentru

cel ce manifesta gânduri sau intenţii nu tocmai armonioase, Piramida le-ar amplifica. Absolut eronat, nicio dizarmonie nu va putea rezista colecţiei de Armonii care **Piramida ESTE**. Şi aici asigur pe oricine ca speculaţiile de orice fel, cu caracter comercial, pe marginea unor pretinse „virtuţi magice" ale piramidelor, indiferent materialul din care sunt confecţionate, sunt doar simple şi aiurite speculaţii. Nu veţi câştiga bani cu biletele aşezate sub ea şi nici iubitul nu se va întoarce. Acestea s-ar vrea „farmece" specifice manipularii clişeelor din cea de-a patra dimensiune, unde tare bine ar fi dacă Piramida ar putea opera Armonizari, căci mult haos informaţional este la acel nivel al vibraţiilor. Ea a fost menita însă frecventelor specifice acestei dimensiuni vibraţionale.

Acum am să vorbesc de ADEVĂR. Cei mai atenţi dintre noi au avut ocazia sa observe ca în aceasta „dimensiune vibraţionala" cu greu putem descoperi un adevăr universal valabil. Mai exact, cam câţi indivizi cam tot atâtea adevăruri raportându-ne la acelaşi pretins adevăr. Şi este destul de firesc să fie aşa. Dar nu suntem întotdeauna dispuşi să acceptăm ca fiecare are dreptul să aibă propria lui viziune despre orice aspect. Imaginaţi-vă ca într-un sistem de coordonate aşezam un vas plin cu giuvaeruri oarecare. Imaginaţi-vă infinitatea punctelor principale de vedere (în accepţia desenului perspectiv) din care acest vas poate fi privit. Şi realizaţi că nu vor fi două puncte de vedere din care acea „realitate" să arate la fel. Din toate punctele aflate undeva în planul de proiecţie orizontal se va vedea doar vasul, fără a se cunoaşte dacă conţine sau nu ceva. Din planurile laterale se va vedea ca forma vasului are anumite particularităţi, nu este doar un cerc aşa cum este perceput de cei aflaţi în planul orizontal. Dar cei aflaţi aici vor vedea ca vasul conţine sau nu ceva în funcţie de gradul de umplere şi de poziţia lor pe ordonata Y. Cei care îl vor privi de undeva de sus vor vedea ca conţine giuvaeruri, dar vor pierde detaliile legate de forma vasului. Astfel putem înţelege valoarea unui **PUNCT DE VEDERE**. Arareori când ne exprimam punctul de vedere

suntem pe deplini conştienţi de ceea ce am afirmat sau a afirmat vecinul. Prea rar înţelegem cât de puţin valoros şi cât de limitat este acest punct de vedere. El reprezintă micul nostru adevăr care chiar nu s-ar presupune că ar trebui să aibă vreo relevanta pentru un altul. Prin el ne exprimam „limitarea la care consideram că avem dreptul”.

Pentru că exista un Adevăr în ceea ce priveşte chiar vasul nostru cu podoabe, dar el devine accesibil doar dacă te sustragi legilor sistemului de coordonate respectiv şi te plasezi undeva pe o orbita în jurul lui. Dacă urci mai sus vei observa şi ca vasul este aşezat pe o masa, mai sus înţelegi ca masa se afla într-o încăpere într-o anumită poziţie şi dacă urci mai sus poţi vedea ca ezista o casă, cu o încăpere unde, pe o masa se afla un vas cu… Dintr-un avion vezi un cartier cu case şi îţi imaginezi că sunt multe încăperi cu mese pe care se afla poate ceva… Amănuntele nu mai contează. Valoarea lor dispare. Eşti conştient ca în multe case se afla obiecte de podoaba dispuse în diferite cutii, în diverse locuri şi atât. Acesta este un punct de vedere mai cuprinzător.

Unii îmi vorbesc despre principiile lor şi iar mă întreb dacă sunt conştienţi de ceea ce spun. Când formulezi aşa ceva declari de fapt ca tu încerci să aplici un veşnic acelaşi şablon unei infinităţi de situaţii. Pentru ca, în Adevăr, nu exista două situaţii identice iar noi, dacă suntem atenţi, de fiecare dată trebuie să fim receptivi la diferenţe sidaca chiar suntem decisi să rămânem efect al fenomenelor şi nu cauza a lorar fi firesc să reacţionam în mod diferit, nuanţat şi nu conform unor tipare prestabilite… Şi mă minunez cât de mulţi se mandresc când declara ritos „eu sunt un om cu principii”.

Moral, imoral, amoral… sunt iar nişte termeni absolut ciudati. În primul rând nu se observa ca ceea ce este moral în cadrul unei colectivităţi o alta o considera invers. Aceasta relativitate este valabilă şi pentru etic. Sunt foarte multe noţiuni cu care ne-am obişnuit să ne jucam încercând să le consideram „valori absolute”, adevăruri, neobservând relativitatea lor. Despre „ruşine”

nu pot decât să constat aria lui de cuprindere care pare deosebit de mare dar analizat cu atenţie vei vedea că se referă în special la lucrurile cele mai comune tuturor indivizilor. Avem ruşini legate de „corpul fizic”, de „fiziologia” lui, dar ne mandrim când reuşim să ne însuşim ceva ce oricum nu ne poate aparţine, decretându-ne proprietari. Avem proprietari de parcele pe Lună, mai nou am înţeles că şi norii de pe cer au fost revendicaţi. În general termenul de „proprietate” ar cam trebui să ne pună pe gânduri, prin nefirescul lui. Pentru că o fi el considerat un drept fundamental în legile omului, dar în Adevăr este cea mai lipsită de acoperire noţiune, de-a dreptul „ruşinoasa” prin neînţelegerea pe care o implica… Tot ceea ce „se găseşte” în acest plan vibraţional aparţine planului nicidecum nouă. De aceea nu venim cu nimic şi nu plecam cu nimic din acest loc, şi tot de aceea legile planului dispun pe deplin de toate „valorile” respective. Proprietăţile noastre se cam duc la un cutremur mai serios, la un incendiu sau la o inundaţie. Iar dacă veţi spune ca aveţi drept de folosinţa tot nu este armonios ca unul să aibă drept de folosinţa asupra mai multor case în timp ce altul să doarmă cu toată familia sub cerul liber. Iar dacă vom reflecta asupra mijloacelor prin care am obţinut aceste „drepturi” s-ar putea să găsim încă un motiv de ruşine. Şi ştim bine că aşa stau lucrurile, toţi, la un anumit nivel. Dar nu ne este ruşine…

În general, parca pentru a scăpa de vreo responsabilitate, când civilizaţia aceasta a simţit că vrea să încalce legile Armoniei, a găsit soluţia de a **legifera nefirescul** în coduri de legi numite „Drept”. Aşa Nefirescul, Dizarmoniile au căpătat suport şi justificare pentru ca nu cumva vreo individualitate să trebuiască sa îşi pună probleme şi să se „trezească”. Dacă vom dori să găsim cât sunt de „morale” aceste „legi” s-ar putea să avem reale probleme de înţelegere. Nu mai vorbim aici de aplicarea lor în „litera şi **spiritul** legii”. Şi nu trebuie scăpat din vedere similitudinea cu „a avea principii”. Cu alte cuvinte, ştim bine că nu exista două situaţii similare

dar ne străduim să „înghesuim” nişte situaţii rezultate din dinamica curgere permanenta în nişte „tipare prestabilite”. Aici apare întotdeauna mult discutata „încadrare juridica”, de cele mai multe ori îndoielnica. Şi spun asta doar ca simplu observator, niciodată implicat în vreun diferend rezolvat pe aceasta cale.

Dacă am conştientiza ca în fiecare din noi funcţionează „Instanta suprema” şi am respecta ceea ce ea **decide** că este „drept”, niciun raport între membrii civilizaţiei nu ar mai trebui monitorizat sau amendat în vreun fel. Mai este un aspect de remarcat: legea a fost făcută de om pentru om. Cu toate astea spunem ca „nimeni nu este mai presus de lege”. Mi se pare o eroare fundamentala pentru ca firesc ar fi ca orice individualitate să fie mai presus fata de ceva emanand de la nişte individualităţi. Este „un alt ordin de mărime” ca să încerc să mă fac înţeles. Este ca şi când o fabrica de pantofi ar spune ca nimeni nu are dreptul să conteste calitatea pantofilor respectivi. În primul rând trebuie înţeles ca „o fabrica de orice”, chiar de Legi, nu este altceva decât o fabrica alcătuita din nişte rotite angrenate în „bunul mers al producţiei”. De cele mai multe ori ar fi greu să găseşti ca fiind de vina de lipsa de calitate pe inginerul şef sau directorul tehnic, maistrul sau executantul. În cazul „fabricii de legi” lucrurile stau la fel dar se pretinde ca aici „calitatea producţiei” este asigurata de sistemul „democratic” prin care legea a devenit obligatorie pentru toate individualităţile care au avut „fericirea” de a se găsi chipurile sub acel sistem balmajit de legiferare democratica. Nu contează dacă ai votat sau nu acel sistem care îşi permite să decidă la un moment dat căror rigori ciudate ar trebui să te supui... Unii vor spune ca altfel nu s-ar putea, că ar fi anarhie... Dar oare **Armonie nu ar putea fi??!** La formarea vreunui aspect al Creaţiei pare să se fi manifestat anarhia, haosul sau Armonia? Nu are rost să insist, cine va vrea să înţeleagă poate continua singur cu observaţii proprii.

Veţi observa critic că m-am îndreptat către o „zona”

destul de delicata dar va trebui să înţelegeţi ca sistemele de valori care v-au fost impuse şi la care alegeţi să tot subscrieţi sunt în parte vinovate de situaţia în care fiecare individualitate se găseşte. Pentru ca da, ele toate au menirea de a vă îndepărta de la **esenţa care sunteţi**. Voi „trebuie" sa rămâneţi biete efecte, turma, nu aveţi de ce sau cum să fiţi individualităţi mature. Vouă trebuie să vi se spună ce să faceţi, cum să fiţi, ce este bine sau rău, ce aveţi voie şi ce nu… De voi trebuie să „aibă grija" alţii, să vă asigure sănătatea, bătrânetea, relaţiile, numai să vă simţiţi cât mai mici şi slabi şi victime şi fără apărare.

Totul are menirea sa va aducă aici: prin educaţie şi învăţământ vi se limitează dreptul la cunoaştere deoarece vi se dau soluţii prefabricate cu caracter vadit limitativ al creativităţii, în ciuda faptului că oricare din voi poate crea o infinitate de soluţii la toate „problemele", chiar în tehnica sau tehnologii.

Prin sistemele de sănătate vi se sugerează în permanenta cât sunteţi de „mici şi slabi" şi sunteţi asigurati ca o armată întreaga de specialişti este gata să vă ajute prin înalta pregătire şi tehnologiile puse în slujba voastră. Industrii întregi „vă stau la dispoziţie" cu produsele lor pentru a vă asigura „bucuriile" şi „nevoile" voastre, făcându-vă dependenţi de ele, în ciuda faptului că la început poate realizaţi că au fost doar simple preferinţe. Important însă este să ajungeţi să „aveţi nevoie" de ele. Aparent dacă le veţi avea veţi fi mai puternici, în realitate este exact invers. Oare dependenta de droguri este realul pericol al societăţii umane?! **Restul „dependentelor" profund deformante nu-l puteţi sesiza?!**

Vă invit să înţelegeţi corect tot ce vă spun: **ele sunt simple observaţii, fără încărcătura emoţionala de vreun fel.** Unii vor spune, conform nivelului de înţelegere accesibil, diverse lucruri perfect adevărate din punctul de vedere unde ei se situează. Cei care considera că au înţeles foarte mult vor fi tentaţi să replice ca dacă ceva s-a petrecut, dacă evoluţia civilizaţiei a ales acest drum, apoi precis aşa trebuia să fie.

Este absolut corect dacă te situezi în observaţie la nivelul Creatorului. Câtă vreme observi din interior, cu alte cuvinte eşti implicat, ai alt punct „de vedere”, şi ar fi firesc să ţi-l asumi, cu toată responsabilitatea care îţi revine ţie din aceasta situaţie. Altfel nu ai înţeles cum stau lucrurile şi încerci să îţi eviţi responsabilităţile. Şi atenţie, aici nu este vorba despre falsele responsabilităţi ci unele cât se poate de reale. Pentru fiecare din noi au fost sute, mii de încarnări poate în care am contribuit cu câte puţin la deprecierea calităţii experimentelor de viaţa care mai pot avea acum loc pe Pământ. Asta trebuie să ne asumam ca **reala responsabilitate**.

Fiecare sentiment care ne-a făcut să ne simţim mai mici, fiecare gest făcut din teama, fiecare renunţare la asumarea poziţiei de cauza a evenimentelor în favoarea celei de efect, toate iluziile la care am tot subscris, acestea toate s-au însumat şi au adus exact aici, în cadrul ciclului firesc cauza-efect. Iar motivaţiile pentru care am făcut-o nu au ţinut niciodată de poziţia detaşata de Creator ci cea de puternic implicat. Acum ce ne da dreptul să ne situam în alt punct când observam?! Pentru a avea o justificare trebuie să recuperam toate fricile, toate limitările la care ne-am tot supus, trebuie să redevenim ceea ce am fost meniti să fim. Da, abia atunci putem spune ca **totul a fost perfect căci iată, am ajuns înapoi „acasă”.** Deci, în ciuda drumului întortocheat ales, ne-am demonstrat tăria şi am reuşit să redobândim valorile Sinelui. Aşa vă recomand să înţelegeţi ce înseamnă „întoarcerea fiului risipitor”, căci la asta se referă.

Acum, aflaţi în punctul Omega al ciclului Alfa-Omega, cât mai mulţi încep să simtă că ceva nu este în regulă. Frecventa ridicata a Sistemului din care şi planeta noastră este parte facilitează această senzaţie ca şi trezirea câtor mai mulţi. În acelaşi timp acutizează tensiunile pentru cei care nu au vrut să înţeleagă nimic, care s-au rătăcit definitiv în iluzii. Desigur fiecare nu are nevoie decât de un moment pentru a se trezi, dar atâta timp cât goana după valorile iluzorii se exacerbează încă, sunt puţine şanse

pentru participantii la acest joc să mai recupereze valorile Sinelui.

A te considera un pragmatic fără să încerci să înţelegi **câtă cunoaştere îţi lipseşte** este o infatuare. Dacă consideri ca a fi realist înseamnă sa îţi reduci şansele de a observa dincolo de limitele simţurilor, limite pe care ar fi trebuit să înţelegi că sunt destul de înguste şi ca fenomenologia nu are de ce să se subordoneze acestor frecvente limitate, atunci te înşeli profund şi nici măcar inteligent nu ai dreptul să consideri că eşti. Nu ştiu de ce accepţi existenţa curentului electric, de ce foloseşti telefonul mobil sau nu arunci televizorul căci acolo nu poţi simţi nimic dacă nu ai avea traductoarele care să aducă totul la nivelul exploatabil de simţurile tale?!! Antena nu recepţionează nimic din ceea ce tu poţi simţi şi nici bateria nu furnizează ceva prea „material”.

Nu voi înceta sa mă minunez de capacitatea pe care o are aceasta civilizaţie să facă cele mai slabe alegeri şi în acelaşi timp să nu ia măcar nota de aspecte deosebit de importante, chiar dacă ele au fost nu numai formulate ci şi verificate de nenumărate ori sau de către foarte multe individualităţi din cadrul ei. Şi multe alte particularităţi prezintă aceasta civilizaţie când alege drumul pe care să meargă. Dacă o zonă de tensiuni reuşeşte să dispară, automat se cauta „fabricarea” alteia, numai conflict să fie! Se cultiva „spiritul concurenţial” fără ca cineva să se întrebe cui foloseşte sau dacă este el firesc. Care ar fi scopul acestei veşnice competiţii, unde sau la ce ar trebui să ducă ea?! Consideram absurd **că este unul din motoarele evoluţiei**, dar **evoluţia este un dat, de ea nu ai cum să te fereşti, nu trebuie să inventezi tu false motivaţii pentru a o stimula**. În ciuda faptului că se observa ca „munca” nu îl face pe om ci dimpotrivă, ne înverşunam să strigam sus şi tare aceasta aberaţie, fără să vedem măcar ce definim prin termenul respectiv. A crea este una, a lucra este altceva şi a munci altceva. Pentru toate aceste tipuri de „activităţi” sunt în fiecare moment fiinţe capabile să le execute cu plăcere. Ca individualităţi

le este necesara acea experienţa şi o vor face fără să fie obligaţi de cineva sau ceva administrativ şi chiar fără sloganuri sau doctrine de vreun fel. Toate sunt bucurie pentru cei care au nevoie, în cadrul evoluţiei individuale, de acea etapa. Toţi am trecut prin ele cândva şi este firesc să fie aşa deoarece suntem în acest plan tocmai pentru a ne îmbogăţi cunoaşterea cu senzaţii şi sentimente pe care altfel nu ni le-am putea procura. Este şi motivul pentru care reprezintă o totala lipsa de înţelegere un gând care judeca sau condamna ceea ce un semen de-al tău experimentează în viaţa aceasta. Sinele iese îmbogăţit de oricare categorie de experienţa iar cel ce judeca este doar intelectul care crede ca ştie ce se petrece acolo. Desigur ca şi cel care tocmai experimentează deznădejdea, durerea sau lacrimile are un intelect care ar prefera atunci alte experienţe, dar Sinele nu are preferinţe, pentru el nu exista bine sau rău, frumos sau urat, greu sau uşor.

Veţi spune atunci poate că mă contrazic. Am să vă explic. Orice melodie poate fi interpretată în octave diferite. Notele vor fi aceleaşi, intervalele dintre ele la fel, ritmul identic. Melodia însă va fi mai „pe acuta” sau dimpotrivă. Ea tot o „armonie” va putea rămâne, dacă au fost respectate datele de mai sus. Dacă însă la trecerea în alta octava nu s-a mai ţinut cont şi „transcrierea” a fost făcuta cu multe „greşeli”, rezultatul nu are cum să mai fie armonios. Dacă vei pune acum nişte instrumentişti să execute noua „partitura” rezultatul este că vor simţi ei primii calitatea experimentului la care tocmai au participat. Dar va simţi tot restul Creaţiei, deoarece dizarmoniile odată produse se manifesta instantaneu aproape, funcţie de frecventa la care ele au fost produse, aşa cum se răspândesc valurile la aruncarea unei pietre în apă.

Cum am ajuns să tot transcriem greşit partiturile „vieţii”? Prin alegerile făcute clipa de clipa şi care uneori nu ni s-au mai părut a fi importante, apoi prin răsturnarea sistemelor de valori, prin listele noastre de priorităţi. Nu este deloc dificil. Şi apoi, nu trebuie deloc uitat ca noi deja

transcriem partituri demult greşite… Dacă nu facem efortul de a redescoperi „valorile partiturii iniţiale” şansa de a mai interpreta vreodată ceva armonios, la nivel de civilizaţie, se pierde definitiv.

Ar părea acum de-a dreptul imposibil să mai reconstitui ceva, dar Creatorul Este Omniscienta şi Omnipotenta, aşa încât greşeli iremediabile nu au cum să se producă. Informaţia arhetipala exista peste tot, la fel de bine în mine ca şi în tine, în atomii care par să constituie corpul nostru fizic, în toate elementele Creaţiei. Este simplu, informaţia este distribuita holografic. Imaginea întregului se regăseşte în fiecare „ciobulet”. Dacă mai trebuie ceva este doar alegerea fiecărei individualităţi să se trezească şi să preia funcţia de conducere de la intelectul egotic deformat şi deformant. Restul este destul de simplu deoarece începe să opereze iar Armonia întregului. Pentru punctul de unde privesc totul este deosebit de limpede dar atunci când vorbesc cu semenii mei îmi dau seama că ei cred că este ceva foarte dificil.

Aparent este dificil deoarece te găseşti în cadrul unui bulgare care se rostogoleşte şi ar trebui să ai motivaţia şi apoi forţa necesara sa ieşi. Ori ai tot fost convins că eşti mic şi slab, aşa ca aproape te simţi bine cu acest statut, indiferent unde te duce el. Am auzit pe mulţi spunând ca ceea ce se va întâmpla cu toţi se va întâmpla şi lor şi cu asta au rezolvat totul… Mie mi se pare absolut de neacceptat şi de neînţeles o atitudine atât de deformată. Înseamnă pur şi simplu să renunţi cu desăvârşire la ideea ca mai existi ca individualitate. Înseamnă ca bulgarele prin rostogolire a dat naştere la un conglomerat absolut imposibil de a mai fi desfăcut, ar însemna chiar ca Creatorul ar fi putut greşi ceva. În Infinita Perfecţiune aşa ceva nu se poate. Precis sunt şi individualităţi capabile şi dornice să iasă. Dar pentru ca asta să se petreacă cei deja ieşiţi trebuie să le arate că se poate şi eventual să le ajute primii paşi. Aici deja vorbim despre o misiune pe care unii şi-au asumat-o conştient. Nu pentru că sunt mai mari sau mai deştepţi sau mai ştiu eu cum ci tocmai dimpotrivă,

pentru ca **ei chiar ştiu** ca şi tu eşti la fel, că nu exista nimic care să îţi fie imposibil, ca esti-macar virtual-absolut perfect „Ei ştiu despre tine totul iar tu nu ştii aproape nimic despre măreţia ta. Sentimentul pe care poate l-ai avut cândva a fost însuşit de ego şi pervertit iar viaţa ţi-a tot demonstrat invers, că eşti mic şi slab şi tu te-ai resemnat. Aici este locul compasiunii. Nu este nimic care să semene a mila ci doar limpezimea asupra situaţiei în care tu te afli şi nu ai de unde ştii cât de mare este iluzia… Nimeni nu a văzut măreţia ta, atunci renunţi şi tu să o mai vezi. Eventual egoul a profitat de senzaţia ta şi te-a făcut să lupţi şi să dobândeşti te miri ce ţi-a şoptit el că ar fi valoare şi acum te mângâie pe creştet şoptindu-ţi „ai văzut ce mare şi puternic eşti?! EU te-am ajutat, datorită mie ai ajuns să ai şi să fii” Va fi valabil pana ce dizarmoniile din tine sau cele produse în jur vor fi considerate de **Sine** prea mari. Atunci el îţi va pregăti condiţiile pentru a te trezi. Poate fi o boală, poate fi o serie de evenimente care ar trebui să te atenţioneze, poate fi unul din cei dragi cu care, când erai „conştiinţa deplina”, ai făcut o înţelegere să te ajute. Sunt infinite modalităţile prin care poţi fi atenţionat. Dar şi aceasta şansa poate fi ratata de către intelect. El „poate explica” orice iar dacă nu, va spune ca „întâmplarea” e de vină. Tot el îţi va sugera şi soluţii, care mai de care mai fără acoperire, dar tu nu ai cum să sesizezi. Doar pentru tine fenomenologia este arondata simţurilor tale, ea nu poate exista dincolo de limitele pe care tu le poţi percepe. Aşa ca aici vei căuta soluţii iar dacă va trebui să afli că nu sunt, apoi te resemnezi, devenind mai mic decât ai fost vreodată. Asta va fi senzaţia cu care te vei şi destrupa, depozitand-o atât în Conştiinţa Colectiva cât şi în toate băncile de date. Acum „**măreţia**” la care ţi-a acordat iluzoriu acces egoul a dispărut, lăsând în urma senzaţia nimicniciei. Şi toate „valorile” pentru care te-ai tot bătut au dispărut, le laşi planului cărora le aparţin cu adevărat, urmând ca alţi inconştienţi să se mai bată pentru ele o perioadă, după care şi ei… Şi bulgarele îşi va continua rostogolirea, până se va sfărâma de ceva,

cum îi sta bine oricărui bulgare care se rostogoleşte.

Acum v-am dezvăluit şi adevăratul motiv pentru care mă aflu la a doua carte pe care v-o adresez vouă, semenilor mei. Este drept ca prima nu se poate spune ca a apărut deoarece cele trei edituri contactate şi cărora le-am trimis materialul nu au binevoit să dea niciun răspuns, măcar din omeneasca politeţe, cu toate că sunt specializate pe genul de carte care te-ar face să-i bănuieşti ca publica simţind că au o misiune, la rândul lor. Dar ea a călătorit prin „mijloace electronice" inclusiv pe net, prin diferite forumuri şi evident printre cunoscuţi.

Este o poziţie de Cunoaştere din care trebuie să vă vorbesc, să vă atenţionez pe orice cale, nu pentru ca **eu aş avea nevoie de acest lucru** ci pentru că este **conform Armonie**i să o fac şi aici liberul arbitru a dispărut de mult, odată cu nivelul limitat de cunoaştere căruia el îi corespunde. Oricum empatic aceasta Cunoaştere se insinuează în vieţile voastre, influenţându-vă pozitiv calitatea experienţelor şi nimeni „nu se face vinovat de aceasta". Este Legic. Amintiţi-vă de expansionarea Corpului Conştiinţei la nivel intergalactic şi veţi înţelege ca obiectiv aşa stau lucrurile. Dar, la nivelul de înţelegere la care credeţi ca aveţi liber arbitru, el chiar operează, deci chiar îl puteţi folosi. Ce veţi obţine din aceasta utilizare este alta treaba, dar oricum, veţi câştiga experienţa. Cu alte cuvinte, puteţi încerca să vă opuneţi Armoniei Universale în continuare sau să vă faceţi că nici nu ştiţi ce este aceea. Dar Sinele vostru va înregistra rezistenta nefirearesca şi va cataliza procesul pe cai pe care el le va crea, în folosul vostru dar nu şi în acord cu ceea ce **intelectul vostru ar prefera**... Dacă preferaţi să nu înţelegeţi nimic, puteţi spune ca „Dumnezeu este nedrept şi va pedepseşte"...Aveţi dreptul la orice alegere credeţi, dar asta nu face decât să confirme punctul de cunoaştere pe care singuri va acordaţi dreptul să-l accesaţi.

Deoarece vorbeam mai sus despre faptul ca adevărata noastră identitate este Conştiinţa, în timp ce intelectul aproape protestează când i se pomeneşte sau

când se gândeşte la „ea”, am să vorbesc acum despre Conştiinţa în cadrul Creaţiei. Alături de om, tot Conştiinţa sunt şi Elementele. Acestea toate au menirea de a colabora între ele pentru a Crea. Spre deosebire de conştiinţa elementala, omul dispune de o Conştiinţă de care s-ar presupune că ar trebui să fie conştient. De aceea omului îi este rezervat un loc aparte în cadrul Existentei, acela de Creator conştient, făcut după Chipul şi Asemănarea Creatorului. Ce şi cum se poate crea ar fi o întrebare şi am să dau un exemplu, pentru a putea „vedea „complexitatea actului conştient de creaţie.

Ca oameni, consideram ca vremea este un rezultat al întâmplărilor, în jocul dintre foarte mulţi factori implicaţi, pe fondul unor tipuri mari de clima cu aspect zonal. În realitate lucrurile stau absolut diferit.

Ceea ce denumim vreme este un răspuns direct al conştiinţei elementale a apei la ceea ce noi, oamenii transmitem. Problema apare atunci când de la oameni nu apare un mesaj coerent emis de conştiinţe conştiente. În locul unui astfel de mesaj transmite un mesaj lipsit de coerenta Conştientul Colectiv al egregorului uman. Ca atare apa se manifesta şi ea lipsit de coerenta şi sta suspendata în atmosfera timp îndelungat, sub forma de straturi groase de nori Cumulus. Ca urmare între Pământ şi Soare foarte multe zile pe an se interpun mase mari de apa care nu au practic niciun rost să rămână suspendate acolo. În consecinţa apar zone răcite în mod deosebit, care apoi alternand cu zone mai calde dau naştere la mişcări pe verticala, ducând la formarea aşa numitor fronturi atmosferice unde vremea se manifesta uneori foarte violent. Urmarea este ca aspectul vremii devine tern şi apăsător, cu repercusiuni imediate asupra tuturor activităţilor umane, deoarece este afectat corpul emoţional al fiecărei individualităţi.

Ciclurile apei, deşi mult mai complexe decât oamenii au ales să le înţeleagă, nu prevedeau ca apa sa rămână sub forma de nori grei între Pământ şi Soare. Când ajungeau la o acumulare Armonioasa ei urmau să revina sub forma de

precipitaţii liniştite şi moderate peste conştiinţa Pământ. Nu aveau de ce să se nască furtuni majore, iar variatia temperaturilor trebuia să fie mult mai mică decât am ajuns noi să considerăm a fi normalitatea, după statistici ale ultimului mic interval de ani pe care le putem cunoaşte. Interesant este ca umanitatea a ajuns cumva să înţeleagă ca aspectele climei au fost influenţate de om în mod nonbenefic, dar se considera ca de vina sunt procesele tehnologice şi nu directa noastră inconştienta de Creatori.

În momentul în care apare o Conştiinţă Conştienta se reia o relaţie fireasca între o Conştiinţă Creatoare Conştienta şi o conştiinţă elementala. Ca atare aspectul în care se va manifesta vremea se schimba fundamental, în sens armonios. Cu alte cuvinte verile devin mai puţin toride, iernile mult mai puţin dure şi apa îşi face altfel datoria de regulatoare a unui echilibru armonios. Numărul zilelor senine creste simţitor pe timpul iernilor iar vara este posibil ca pentru atenuarea excesului termic să fie mai multe zile cu cer acoperit. Precipitaţiile sunt relativ moderate pe tot parcursul anului, fără a exista pericolul unei secete care să afecteze culturile. De altfel apa are şi alte modalităţi prin care ajunge să satisfacă nevoile plantelor, pe care omul a înţeles să le treacă cu vederea. Ideea ca dacă iarna este blânda **vor apărea epidemii virale** este o creaţie inconştienta a minţii limitate, pe care apoi o trăieşte ca experienţa, până se va înţelege acest lucru şi se va renunţa la a crea inconştient. De altfel sunt mulţi factori care contribuie la crearea realităţii anuale „epidemie virală”. Nu trebuie uitat tot lanţul celor „implicaţi în vindecare”, care practic trăiesc de pe urma acestui tip de iluzii: medici, fabrici de medicamente, farmacisti, terapeuti de tot felul, laboratoare de cercetare… Este o „realitate” susţinută de suficient de mulţi pentru a se manifesta.

Revenind la vreme, anul trecut un prieten mă întreba îngrijorat dacă avem voie să interacţionam în acest mod cu elementele naturii. Îi voi răspunde şi lui pe aceasta cale că este o colaborare fireasca pe care a pomenit-o şi Maestrul

Iisus, şi care nu se poate realiza decât dacă ai ajuns să înţelegi suficient încât să nu mai existe loc de „greşeli”. Altfel oricum nu interacţionezi cu nimic, orice ţi-ai propune, deoarece frecventa la care ai acces nu este suficient de înalta, deci o „comunicare” este practic imposibila. O astfel de întrebare însă presupune o îndoială nemarturisita asupra Perfecţiunii Creaţiei, ca şi când Creatorul ar fi putut greşi acordând acces unor personalităţi egotice la astfel de parghii majore. Fiţi siguri ca în Perfecţiunea Creaţiei nu este loc de astfel de greşeli. Nu uitaţi ca, **deşi toţi avem capacitatea de a crea realităţi, ele rămân arondate nivelului de expansiune la care Corpul Conştiinţei care suntem a ajuns**. Din păcate, la nivelul „**om bun**” abia dacă poţi fi sigur ca acest corp depăşeşte cu puţin dimensiunea corpului fizic. Am denumit aşa omul care vibrează **preponderent** pe frecventa celui de-al patrulea centru energetic al corpului fizic, altfel spus pe frecventa „iubirii”… Voi explica mai jos relaţiile vibraţie-stari „sentimente”.

A fost o bucurie ca de „gerul bobotezei” să fie parcurile pline de oameni şi copii veseli. Temperatura nu era obligatoriu să fie atât de ridicata dar nu depinde numai de gradul de insolaţie. Un cer absolut limpede poate exista şi în prezenta zăpezii şi la temperaturi destul de scăzute la aceasta latitudine geografica. Mai sunt aspecte care influenţează semnificativ vremea şi de care oamenii nu mai sunt conştienţi, dar pe care nu este cazul să îi pomenesc aici. Dar tin tot de capacitatea creatoare a omului. Indirect am tratat şi ştiinţa numita „meteorologie”. Probabil v-aţi făcut o idee despre rolul pe care ea chiar îl poate avea cu adevărat. Ca multe altele şi ea acţionează cumva” **programator**” în sensul ca sugerează unui număr mare de creatori inconştienţi un anume program. Aceştia „cuplează” şi potenţializează realitatea respectivă, mărind şansele ca ea să se manifeste. Prin emoţionalul lor aceste individualităţi creează acea realitate, deoarece ei deja îşi progreamează senzaţiile pe care le vor resimţi mâine. Aşa devine timpul probabil o realitate posibila. Este indirect tot

creaţia oamenilor, doar ca ei nu mai ştiu acest fapt. De unde se inspira meteorologul când face prognoza este altceva. Fotograme din sateliţi, coroborate cu direcţia de înaintare, cu viteza vântului, o grămada de date aparent foarte semnificative, dar rezultate din aceeaşi programare inconştienta a altor Creatori situaţi pe arealuri învecinate… De fapt se străduieşte să creadă ca poate ghici ceva ce în realitate programează cu concursul unui număr mare de coereatori inconştienţi, spre nefericirea experienţei tuturor. Aici am să atenţionez asupra unui aspect aparent ciudat. Spuneam că este suficient ca o singură Conştiinţa Conştienta sa apara şi aspectul vremii de pe o zonă semnificativa să înceapă să devină armonios. Trebuie să **observaţi raportul** între numărul de coereatori inconştienţi care, cuplând cu buletinele meteo, fac o programare insuficient de coerenta şi puternica, chiar dacă ei sunt de ordinul milioanelor de individualităţi în timp ce o singură individualitate Conştienta armonizează dincolo şi peste aceasta infoenergie venind de la milioane.

Este posibil să fi observat singuri diferite aspecte interesante: zonelor de mari tensiuni interumane, războaie de tot felul dar şi alte aberaţii relaţionale majore le corespund şi fenomene „naturale” – spunem noicu aspect de calamitate: cutremure majore de pământ, furtuni, valuri ucigătoare. Nu mai suntem conştienţi deloc ca, prin gândul, cuvântul sau fapta noastră cream dizarmonii majore care ne transforma în epicentru al unor manifestări la fel de lipsite de armonie. Legenda biblica despre Sodoma şi Gomora are semnificaţia ei şi a fost pomenita de localncii din zonele calamitate recent din oceanul Indian. V-aţi întrebat oare de ce „tornadele” sunt aproape specifice continentului american?! Aparent condiţii similare se găsesc la aceleaşi latitudini aflate şi pe alte continente, dar aici ele nu se prea produc…

Acelaşi tipar cumva funcţionează şi în cazul a ceea ce ne-am obişnuit a numi boli. Desigur ca aici complexitatea este mult mai mare iar „adevărul” are foarte multe nivele

de înţelegere. Mulţi dintre oameni au priceput lipsa de obiectivitate a bolilor şi a fost suficient pentru a le îndepărta din experienţa lor. Ei consideră însă ca „au înţeles totul” şi aici se înşală. Deoarece ei au reuşit cel mai simplu nivel de înţelegere şi anume Credinţa, dar nu îşi dau seama că asta a fost cea care i-a vindecat. La o următoare îmbolnăvire vor fi plini de convingere ca ştiu şi nu va mai funcţiona. Pentru ca de această dată au transferat la nivelul egoului presupusa cunoaştere iar credinţa iniţiala a fost pervertita în „cred că pot”. Puţin probabil să mai reuşească. Adevăratele cauze ale manifestărilor pe acest „corp fizic” nu le-au înţeles şi, ca atare nu şi-au vindecat **mintea limitata**, adevărata sursa a oricărei neînţelegeri, fie ea denumită sau manifestata ca boala sau sub orice alta forma. Iată cum se produc majoritatea „îmbolnăvirilor” în ziua de azi. Îl abordez de la nivelul de înţelegere cel mai accesibil unei majorităţi. Dintr-un motiv lipsit de mare importanta una sau mai multe celule transmit un semnal perceput ca durere. Arareori semnalul provine de la un întreg sistem sau organ. El este preluat cu frica de mintea limitata şi imediat asociat cu experienţe anterioare văzute de cel ce acum suferă, la apropiaţi sau semeni. Asocierile întotdeauna se fac cu aspectele cele mai „nefericite”. Ca atare, în loc să armonizeze cumva tensiunile care desigur au dus la acel semnal dureros, mintea proiectează în ţesuturile cu pricina frici şi tensiuni multiplicate exponenţial. Dacă este un tip senzitiv răspunsul generat de amplificarea dizarmoniei de către mintea limitata nu va întârzia să apara. Ca atare durerea va fi şi mai mare, cuprinzând zone extinse. De acum se impune un consult medical, iar generalistul ce poate face decât să te trimită la un specialist pe „problemele care par că te afectează”. Acesta, după ce amplifica şi el frica, interpune nişte timpi în care tu vei aştepta să faci şi apoi să obtii rezultatul nu ştiu căror analize. În toţi aceşti timpi mintea generează adevărate furtuni energoinformaţionale la locul cu pricina şi este foarte probabil ca, aducând analizele, tu să fi reuşit deja să

„materializezi” presupusul diagnostic. Dacă nu ai reuşit pe deplin şi pare ca rezultatul este încă incert, nu e nimic, mai refaci o dată analizele şi între timp precis frica a reuşit să definitiveze totul. Aţi văzut cât de uşor se confirma un bun diagnostician?! Dacă va mai este şi simpatic, ca om, şansele sunt şi mai mari deoarece aveţi multă încredere în el. La un anumit nivel şi voi şi el ştiţi că este un joc, dar nu la nivelul la care sunteţi implicaţi în experimentul numit „viaţa”.

Desigur că vor urma reţete şi regimuri dietetice incomode, dar va veţi vindeca numai dacă cel care vi le prescrie vă este simpatic şi va inspira încredere sau a reuşit să vă impresioneze cu ceva suficient de puternic. Altfel nu va urma nicio ameliorare, dimpotrivă boala se va agrava. Dacă alegeţi să vă plimbaţi din medic în medic şansele sunt şi mai mici deoarece o doza mare de neîncredere apuca să pună stăpânire pe mintea limitata, care de acum vede şi pregăteşte obiectiv suficiente tăieri energetice şi informaţii viciate ca să fie posibil un sfârşit cât mai personal. Ar putea părea chiar cinica acum afirmaţia ca „nu exista boli ci doar bolnavi” dar vedeţi bine câtă dreptate este în ea. Desigur altceva se vrea a se înţelege din acele cuvinte, dar oare nu este mai corect ceea ce poate aţi înţeles acum? Pentru ca boala are un caracter foarte personal întotdeauna deoarece ea este o construcţie a persoanei care sunteţi pe un şablon informaţional preexistent. Ponderea pe care o are „creativitatea” voastră însă este majora. Despre metodele folosite şi motivele care sunt în spatele îmbolnăvirilor voi vorbi mai în interiorul cărţii. În ceea ce priveşte vindecările trebuie să spun şi aici cate ceva. Deoarece personalitatea voastră are un rol deosebit de mare în manifestarea „bolii” respective, **deşi practic orice boala se vindeca instantaneu**, la fel de repede o reinstalati câtă vreme nu au fost operate modificări cauzale. Şi aici va trebui să introduc un paragraf corect dar care nu îmi face nici mie plăcere, cu atât mai puţin celor despre care voi vorbi.

Trebuie să mă refer la **terapiile alternative**. Nu le voi individualiza din două motive, pe care am să le şi expun. Primul este acela ca nedenumindu-le explicit, fiecare încă va crede că nu mă refeream şi la el, ca atare nu îşi va lasa brusc pacienţii, ceea ce nu ar fi benefic pentru nimeni, chiar dacă aceştia se iluzionează. Pentru unii funcţionează „minte-mă dar minte-mă frumos”…Mai interesant este ca în terapii niciunul nu este conştient că este vorba de o iluzie şi toţi sunt oameni buni şi de buna credinţa, ca de altfel şi majoritatea cadrelor medicale. Revenind la terapii trebuie să fie clar ca ele sunt doar nişte tehnici, deci nivelul de cunoaştere este din start limitat. Chiar şi aşa însă viziunea majorităţii terapiilor este una holistica şi aici este un plus de înţelegere fata de medicina alopata. Ceea ce însă nu le diferenţiază este ca ambele se ocupa de efecte, în ciuda faptului că terapeutii cred că se ocupa de cauze. Marea majoritate se învârt în jurul sau direct pe corpul fizic acţionând cu „energii subtile” şi nu am de ce să îi contrazic. Ei chiar asta fac prin stimulari de tot felul, prin pase energetice. De regulă o fac cu iubire, deci la frecvente egale sau superioare celui de-al patrulea centru energetic principal. Prin aceasta ei „curata” cumva rezultatul fricilor, dând o şansă revenirii la armonie. Ei chiar declanşează vindecarea prin iubirea lor şi prin ceea ce vă transmit chiar empatic. Chiar dacă încearcă o perioadă sa va susţină de la distanta, nu o pot face permanent iar mintea voastră este prea calificată pentru a se lăsa păcălita.

Al doilea motiv pentru care nu nominalizez aceste tehnici sau practicanţii lor este aceea ca ştiu ca ei sunt pregătiţi mai bine decât majoritatea sa acceadă la întreaga cunoaştere care este în toţi. Problema lor însă este puţin deosebita deoarece ei chiar au muncit mult şi din tot sufletul uneori mulţi ani, chiar mai multe zeci şi, deşi toţi simt ca mai este de învăţat, toţi **cred că ştiu** şi asta este şi **limita de cunoaştere** la care risca să se condamne singuri. Ei chiar cred cu convingere ca şi-au domolit reacţiile egotice, dar cel mai ades nu conştientizează pe

de-a întregul cât de parsiv este acest ego. Pentru ca să te convingă este în stare să se calce singur în picioare, după care îţi va face surpriza sa apara când chiar nu te mai aştepţi…

Îi invit să înţeleagă ca adevărata Cunoaştere nu o vor găsi în nicio carte. Fiecare carte conţine fragmente ale întregului dar niciuna TOTUL. Cunoaşterea este valabila numai în momentul de Acum şi este absolut specifica ca formulare. Iar formularea ţine cont de evoluţia tuturor parametrilor şi are o importanţă deosebită. De aceea mesajele care în esenţa nu puteau fi decât aceleaşi, au avut multe variatii de forma dar nu mai pot opera adevărate deschideri acum. Nici nu mai pot fi înţelese măcar, nici „în litera şi cu atât mai puţin în spirit”, dacă ar fi să folosesc termeni din Drept. Apoi toate au fost puternic deformate, **nu totdeauna întâmplător**. Iar compilarea lor duce la deformaţii şi mai mari şi cu atât mai periculoase cu cât ai convingerea că ai descoperit Adevărul. Sunt şi tehnici născute din asemenea compilari, una chiar făcând cariera la noi la un moment dat.

Vad uneori la TV oameni de buna credinţa care chiar îşi doresc să-şi ajute semenii, spunând cuvinte bune şi blânde şi făcând gesturi pătrunşi de seriozitatea a ceea ce cred că fac. În realitate puţina cunoaştere la care şi-au acordat accesul nu poate asigura o vibraţie la care gândul lor chiar să opereze ceva „în distal”, cum le place să creadă. Pot cel mult să cupleze prin intermediul emoţionalului celui suferind o relaţie empatica de scurta durata. Nivelul psihologic nu este nici el de neglijat. Da**r să ai convingerea ca chiar ai operat o vindecare este o totala lipsa de cunoaştere**. Dacă aşa ceva ar fi fost cu putinţa, toţi Marii Maeştri din toate timpurile ar fi vindecat instantaneu toată planeta. Aici este însă Legea Armoniei care nu lasa pe nimeni să facă temele „celuilalt”, atâta timp cât pentru ei exista iluzia că sunt doi. Iisus spunea „credinţa ta te-a vindecat” şi se referea de fapt la o încredere bazată pe un minim nivel de înţelegere. Apoi aceste pretinse tehnici cauta să manipuleze „clişeele”

aflate în Astral. Nicio diferenţă de nivel de înţelegere şi vibraţie fata de prestaţiile vracilor din toate culturile, a celor care se ocupa de farmece, magie Albă sau cum se mai numesc**. Maeştrii nu au făcut aşa ceva**. Cea care se poate spune ca vindeca în sensul strict ca ridica vibraţia este extinderea Câmpului de Conştiinţa. **Vindecarea deci este un proces blând şi îndelungat în acest caz, prin instaurarea treptată a Armoniei acolo unde entropia se instalase**. Este ceea ce un preot cu har face atunci când vine să sfinţească o casă. Ridica vibraţia spaţiului respectiv. Altfel o vindecare în sensul strict dorita de un „bolnav" nu se poate face decât individual, când şi numai dacă acesta hotărăşte pentru el să înţeleagă cât mai mult rolul Armoniei în cadrul Creaţiei din care este parte. Ori asta nu o poate „iniţia" decât cel care şi-a acordat accesul la Cunoaştere. Pentru ca acum încrederea nu mai funcţionează, intelectul fiind mult mai puternic şi obişnuit să conteste întotdeauna, să „cartească"... Chiar dacă cel suferind te asigura şi este convins chiar ca poate crede ceea ce îi spui, la câteva minute vine un gând care spune „dar dacă..." Şi cu asta a fost anulat absolut totul. Mintea limitata trebuie azi ori să se deschidă şi să poată înţelege, ceea ce este preferabil şi fezabil, ori să fie păcălita. În ambele cazuri însă cel ce vindeca trebuie să aibă Cunoaştere deplina. Şi aşa însă varianta cu păcălirea intelectului poate eşua, cum s-a întâmplat în urmă cu câţiva ani unor vindecători din nu ştiu ce insule. Vindecările erau reale şi au beneficiat mulţi dar ei atrăgeau atenţia şi păcăleau mintea printr-un gen de prestidigitaţie. Nişte reporteri vigilenti au sesizat şi surprins pe pelicula păcăleala şi au crezut ca descoperiseră o înşelăciune pe care, dezvăluind-o fac un lucru pozitiv. Desigur totul a generat o mare tevatura în presa internaţionala, fiind considerată o mare escrocherie. În acele momente chiar nu mai puteau să explice nimic nimănui. Şi evident apoi au încetat orice vindecări şi poate mulţi ar fi putut, aşa păcăliti, beneficia de adevărata lor Cunoaştere.

Omul în societatea de astăzi îşi oferă foarte puţin timp. Chiar dacă este vorba de sănătatea lui, prefera să înghită nişte pastile şi să spere ca ceva se va îmbunătăţi decât să trebuiască sa înţeleagă şi să urmeze un proces mai lung de vindecare definitiva şi garantata. El va prefera să nu creadă în ceea ce îi spui deoarece nu îi convine varianta. Va prefera să te conteste decât să îşi aloce timp, făcând schimbări pe lista cotidiana de priorităţi. Am întâlnit destul de recent un psiholog bolnav de cancer şi care a declarat limpede ca ea nu are răbdare să mai citească sau să asculte ceva. Am întrebat-o dacă ştie exact ce înseamnă asta şi a răspuns afirmativ, dar şi-a menţinut decizia. În ciuda asigurărilor că se va vindeca şi recupera total. Nu mai avea o motivaţie să rămână şi nu exista ceva care să poată trece peste asta. Doar să încerci, dacă accepta colaborarea, să îi confecţionezi tu şi o motivaţie, ceea ce nu este tocmai armonios.

Dacă priveşti cu atenţie şi iubire evoluţia semenilor tăi poţi înţelege absolut totul. Toţi sunt esenţialmente buni, nu am cunoscut om rău, cel mult mai slab pregătit. Ei se comporta strict în funcţie de nivelul de cunoaştere şi înţelegere şi este absolut inutil să încerci să îi bagi în nişte sabloane. Cu atât mai puţin cu cât mulţi au un acces intuitiv la diverse valori şi nivele de cunoaştere, care complica şi mai mult tabloul. Jocul social, absolut nefiresc în mai toate manifestările lui, are un teribil şi inepuizabil aspect de comedie uneori grotesca. Alergarea continua după iluzii ale nevoilor de tot felul, încercarea permanenta de a tot strânge valori iluzorii în care mai apoi te sufoci, îngrădirea permanenta a libertăţii din dorinţa de a obţine mai multă libertate sunt nişte constante în exerciţiul tuturor şi totul duce la dezamăgiri, înfrângeri, senzaţie de inutilitate şi non sens. Privirile devin goale, inexpresive, nimic viu nu mai arde în acei ochi şi aici încetează comedia în favoarea dramei. **Cât de mult trebuie să mori pentru ca viaţa din priviri să dispară?** Cât de puţin loc de speranţa mai este acolo… Nu pot niciodată să îmi interzic să mi-i imaginez la 16 – 18 ani, plini de nazuinte şi fierband

cu toate cazanele sub presiune… Ce calitate a experienţelor umane poate duce la aceasta totala secătuire şi la ce bun aceasta „acumulare” dacă duce la lipsa de viaţa… Blazare, suficienta, apatie în mijlocul Creaţiei mereu dinamica, mereu noua, provocatoare. Este evident ca numai neînţelegeri grave pot duce la astfel de disonanta.

Să vedem cum am ajuns la aceasta situaţie. Omul ar trebui să fie stări, cu alte cuvinte ar **trebui SĂ FIE**. În loc de asta el permanent cauta SĂ FACĂ CEVA pentru A AVEA şi astfel SĂ POATĂ FI. Acestea sunt principalele erori. Aici s-a ajuns printr-o totala uitare a Ce suntem noi. Părăsind punctul iniţial de potenţialitate maxima şi risipind energie şi atenţie în mult prea multe direcţii, nu mai suntem nici pe departe o săgeată plină de energie ci un vector rezultat din cuplarea a mult prea multor direcţii uneori chiar opuse. Energia unui astfel de vector rămâne foarte slaba, deci valoarea lui este mică.

Preluam prin educaţie nişte „valori” rezultate din aceasta necunoaştere de Sine şi cu aceasta deja programul a fost viciat iremediabil. Dacă toată evoluţia civilizaţiei a avut loc sub imperiul fricilor, omul s-a simţit mereu mai mic şi neputincios. Ca atare a predat generaţiei care a urmat un bagaj şi mai mare de frici, şi mai diminuat în ceea ce priveşte Conştiinţa de Sine. Mi se pare chiar uimitor acest proces, rezultat firesc datorat identificării cu corpul fizic. Este o teamă atât de mare de ce ar putea pati, ce suferinţe majore risca, este o frică atât de mare de „moarte” încât rezultatul nu poate fi decât suferinţele şi moartea.

Un copil „se naşte” cam după cum urmează. Un spirit neincarnat observa oportunitatea pe care doi oameni i-o oferă în jocul lor din acest plan. El observa contextul şi pe potenţialii părinţi şi mai observa şi cât de mare este gradul lor de **iubire**. Dacă aţi fost puţin atenţi precis aţi remarcat un aspect interesant: o femeie devine mama doar în două circumstanţe. Cea mai fericită aceea în care îşi iubeşte partenerul atât de mult încât doreşte să aibă un copil cu el

şi cea exact opusa, în care se teme groaznic că va rămâne însărcinată. Jocurile sexuale fără implicaţii emoţionale deosebite **nu vor duce niciodată la apariţia unui copil**, chiar dacă respectivii declara că vor să devină părinţi. Sunt cupluri care ani de zile au făcut sex cu deplina bucurie şi care erau convinse că vor un copil dar nu l-au avut. Imediat ce s-au despărţit, fiecare a devenit părinte, cu un alt partener. Iată cum şi pretinsa sterilitate are-evident – doar o motivaţie informaţionala subtila.

Dar să vedem cam ce este un spirit. Voi alege să-l descriu ca pe o minunată arhiva de **omniscienta**, în continua îmbogăţire prin experiment în repetatele cicluri de încarnare-descarnare, odată ce a intrat în acest joc. Deci este **un proces de creştere**. El este o **„Scânteie Divina”**, o particica din Creator. **Are toate valentele Acestuia, din care este Parte**. Aceasta arhiva are mai multe nivele de arhivare, ca în programele de P.C. Un pachetel învelit împreună cu ceva date în alt pachetel ş.a.m.d. Ca dimensiuni putem spune că este un atom, deci arhivarea este deosebit de compacta. Se plasează în locul special destinat acestui scop, unde sunt create condiţiile să înceapă o primă etapa de dezarhivare a informaţiei privind formarea unui corp fizic. Conform acestor date începe strângerea de atomi şi construirea primelor celule, ţesuturi, organe. Materialul de construcţie este asigurat mai întâi de uter, din corpul mamei.

Aici are loc o primă completare sau impurificare a informaţiei iniţiale. În momentul în care mama devine conştienta că va naşte un copil, atitudinea ei, starea în care se găseşte sunt şi ele programe informaţionale care contribuie la formarea corpului fizic al viitorului copil. Nimic nu este lipsit de importanta din punctul de vedere al informaţiei care va duce la aspectul acestei construcţii „fizice”. Armonia şi aici are un rol preponderent deoarece este starea care nu deformează informaţia arhetipala. Orice imixtiune a fricii este dezastruoasa. Frica operează distorsiuni energoinformaţionale cu caracter deformant. Dacă ea nu ar exista, nu s-ar înregistra probleme la naşteri

şi copii s-ar naşte într-o stare de sănătate optimă.

Noi credem că este foarte importanta alimentaţia mamei, moştenirea genetica, că sunt importante poftele cu care uneori se alinta dar în realitate este importanta starea ei de armonie. Este uşor de înţeles ca aceasta stare depinde mult mai puţin de factori aparent obiectivi cât de etichetele pe care mintea mamei le generează. Neştiind foarte clar acest lucru noi căutam să realizăm alte deziderate, fără nicio legătură cu copilul. Dacă am presupune ca în uter ar fi lipsa a unui element necesar conform programului arhetipal, acel element **ar fi sublimat imediat din cel aflat la dispoziţie**. Permutarea elementelor este ceva firesc şi noi avem cunoştinţa de aceasta. Au fost realizate cercetări care demonstrează acest lucru.

În momentul naşterii sunt o infinitate de gânduri, frici, practici care deformează programul iniţial. Oamenii se tem de reuşita naşterii de parcă nu ar fi cel mai firesc lucru, apoi se tem de evoluţia timpurie. O primă agresiune se aplică proaspăt ieşitului corp prin stimulare pentru a i se auzi vocea. Apoi urmează câteva contacte cu substanţe farmaceutice care nu fac parte din evoluţia lui fireasca.

Începând cu acest moment toată evoluţia va fi o continua grefare de programe viciate pe structura informaţionala cu care el a venit. Rezultatul va fi preponderent influenţat de informaţia aleatoare şi perturbatoare. **Tot felul de aparţinători grijulii şi temători, tot felul de sfaturi înţelepte cu urmări foarte neînţelepte.** Şi este absolut firesc să fie aşa de vreme ce aici chiar nimeni nu mai ştie cu adevărat nimic. Din tot ceea ce se petrece nimeni nu poate fi decât arareori învinovăţit de ceva deoarece toţi au cele mai bune intenţii. Nimeni nu are conştiinţa faptului că perturbează ceva, câtă vreme nimeni nu i-a spus vreodată că aşa stau lucrurile. Toate astea s-au uitat demult de către toţi membrii civilizaţiei.

Poate părea ştiinţifico-fantastic dar este purul şi regretabilul adevăr totul.

La început informaţia cu care a venit este cel mai grav afectata prin frici cu privire la modul cum evoluează, apoi prin practici medicale culminând cu vaccinurile. Se continua cu alimentaţia. Poate veţi înţelege ca informaţia care se găseşte în laptele matern nu are cum să semene cu cea a laptelui de vaca. E simplu să spui e lapte, e gras, e bun. E natural. Doar ca natural nu este ca informaţia de la un animal să fie apropiata omului. Dar asta este doar începutul. Urmează introducerea în alimentaţie a oului, branzei şi cărnii căci noi am văzut ca „corpul are nevoie de”…proteine, glucide şi lipide, săruri minerale şi oligoelemente. Fiind cea mai slaba veriga a evoluţiei probabil, ea nu îşi va putea obţine altfel aceste elemente decât dacă i le dam gata fabricate de alte organisme, mai „bine pregătite”…Nu ştiu cum să vă descriu mai sugestiv aiureala din minţile noastre… De unde **structura corpului fizic trebuia să aibă o anumită vibraţie specifica unui corp Omenesc**, ea a fost astfel coborâta prin inconştienta încât devine mult mai uşor abordabila de frecvente ale bolilor. Mai ales că avem deja „preprogramate” aşa numitele boli ale copilăriei.

Deşi medicii au observat ca un organism bolnav se reface mai repede dacă din alimentaţie sunt scoase carnea, ouăle, branza totuşi se insista pe reţinerea în alimentaţia omului a unor proteine de origine animala în mod total nejustificat. Ba mai circula şi legenda conform căreia o friptură de porc în sânge are reale virtuţi în refacerea nu ştiu căror parametrii. Cu ce programe informaţionale vine aceasta carne nu suntem capabili să ne gândim. Fără a ne gândi la proteina ucigaşa sau la trichineloza ci numai la simplele programe după care s-a constituit acea carne, acel ţesut de animal pe care noi îl preluam cu mare poftă. Dacă PC-ul tău are Windows-ul ca mediu, **ce ai putea spera să obtii instaland programe în Linux?** Este o întrebare simpla, pe care nu ne-o punem… Eu as spune **haos informaţional**.

Toţi cei care au fost părinţi trebuie să îşi amintească cu ce dificultate au introdus carnea în alimentaţia copilului

lor. Ei nu manifesta nicio apetenţa pentru acest presupus aliment şi chiar când cresc fac destule mofturi legate de carne. Nici noi nu am agreat-o pe vremea când eram copii. Procesul educaţionall are şi laturi de-a dreptul draconice căci deh, părinţii ştiu mai bine ce este necesar copilului lor… Ce **eroare**! Întotdeauna un sugar ar avea multe să vă înveţe dacă nu aţi fi infatuaţi şi aţi avea un plus de atenţie la manifestările lui. De fapt pana pe la 12 ani ar trebu**i să fim foarte receptivi la ceea ce ei încearcă uneori cu blândete să ne arate**. Ei nu au pana atunci un ego prea mare dacă nu au fost stimulaţi excesiv în acest sens, deşi am văzut destule cazuri. Ca atare mintea limitata prezintă mult mai multă transparenţă pentru Cunoaşterea care vine din Sine. Dar tocmai atunci noi îi considerам mici şi prosti şi ne ratam încă o şansă de a ne apropia puţin măcar de Adevăr.

Dacă veţi fi atenţi ei nici hainutele nu le prea agreează, deoarece aura corpului lor le asigura o protecţie superioara, fiind mai mare şi de o frecventa mai ridicată. Ei percep mult mai puţin decât cei mari variaţiile de temperatura ca pe o agresiune. Şi se obişnuiesc mult mai greu cu temperaturile ridicate decât cu cele joase. „Răceala" lor nu are motivaţie virotica ci se datorează fricilor pe care noi le inducem sau le proiectam către ei. Ceea ce noi etichetam ca grija sau prudenta este de fapt frica cosmetizata. Mereu noi ne temem să nu „pateasca ceva rău" Din punct de vedere energoinformational creăm prin aceasta condiţiile ca aceasta „probabilitate" să devină fenomen obiectiv în ciclul cauza-efect. Deoarece cauza nu o vedem vom căuta o motivaţie la îndemâna şi ce poate fi mai facil decât faptul că nu a fost corespunzator îmbrăcat. Ca atare, cu o frică împrospătata de acum, data viitoare vom fi mai „înţelepţi" şi îl vom înfofoli mai bine, diminuându-i protecţia aurica şi mărind şansele prin plusul de frici căpătate din experienţa anterioara neînţeleasa ca şi prin diminuarea protecţiei, ca fenomenul să se repete. O soluţie de piramidon nu va face decât să impurifice structura şi să coboare puţin vibraţia ansamblului fiinţei

copilasului, care data viitoare va fi şi mai puţin aparat. În plus cream posibilitatea ca alte răspunsuri să se manifeste, cum ar fi o alergie medicamentoasa.

Par poate amănunte dar am cunoscut multe cazuri în care părinţii au distrus bietele fiinţe pe care ar fi trebuit să le ajute **prin iubir**e să devină oameni pe acest Pământ. Cine crede ca ei au nevoi mai mari decât iubirea nu ştie absolut nimic despre copii. Cunoaştem cu toţii o etnie care îşi iubeşte copii foarte mult, deşi nu de puţine ori îi vedem umbland desculţi prin zăpada. Toţi ne-am minunat cândva de faptul că nu se îmbolnăvesc. Uimirea noastră însă se datorează necunoaşterii şi neînţelegerii profunde asupra vieţii.

Proiectam asupra micuţilor tot felul de programe pe care apoi le „tratam" cu ceai pentru pretinse colici, cu tot felul de siropuri de tuse sau altele şi mai toxice. Întregul tract digestiv se formează greu şi este agresat chiar şi de banane, cartfi fierti natur sau portocale. Sunt acide sau produc aciditate iar ei simt foarte tare acest disconfort. Aciditatea are un caracter entropic, nu favorizează viaţa. Apoi ceaiul aparent benefic este în final apa fiartă şi răcită. Apa fiarta nici ea nu favorizează viaţa, dar noi credem că îi fereşte pe micuţi de eventuale infecţii şi suntem mai liniştiti în fricile noastre bazate pe multă neînţelegere. Veţi avea copii mult mai sănătosi dacă veţi înlocui ceaiurile sau compoturile cu apa plată la temperatura camerei iar fructele pasati-le numai. Iar dacă copilul pare ca a răcit este preferabil să conştientizaţi ca probabil cineva a proiectat un nivel al fricilor mult mai mare decât a putut el să suporte şi nu va grăbiţi cu piramidon. Iubiţi-l doar aşa cum este firesc şi îi va trece de la **SINE**. Nu vă puteţi imagina cât de mult îi asigura Sinele evoluţia corecta, în ciuda aparentei fragilităţi. Noi spunem că nu au încă format un sistem imunitar deoarece atât putem noi înţelege dar micuţii sunt, în raport cu un matur, poate de zeci de ori mai puternic aparaţi. Atenţie însă: programele îi apara de eventuale agresiuni naturale, nu de produsele informaţionale ale minţilor noastre. Nici de agresiunile

noastre mai „dense” izvorate din teama, cum sunt medicamentele. Un sugar va pune manuta pe o oală aflata la peste 100 de grade şi nu va pati nimic, ba nici măcar nu scânceşte. Va avea doar ochişorii miraţi şi este capabil să repete experienţa pentru a se asigura ca nu s-a înşelat. El **nu ştie** că trebuie să se simtă agresat şi nici nu este. Vibraţia mult mai ridicata datorată purităţii „corpului fizic” îi măreşte mult rezistenta şi nu va avea nicio urmă pe piele. În cazul în care consideraţi ca „a răcit” uşor vă recomand să luaţi o esenţa naturala de parfum şi să îi daţi o picătură undeva sub barbita, de vreo două ori pe zi. De asemeni să îl scoateti la aer curat. Şi nu puneţi prea multe straturi de hainute pe copii. Protecţia termică a corpului nu de haine este asigurata ci de ceea ce noi numim „aura corpului”. Prezenta hainelor o restrânge şi obţinem rezultatul opus celui dorit. Fibrele sintetice sunt şi mai restrictive pentru aura şi nu au ce cauta pe trupurile micuţe. Tot vibraţia mult mai înalta face ca senzitivitatea să fie mult mai mare la copii. De aceea şi mirosul copiilor este mult mai fin, apropiat de cel al cainilor – cam de 1.000 de ori mai fin decât al unui matur „normal”. Aici am pus ghilimele deoarece şi un adult îşi poate ridica nivelul vibraţiei la aceleaşi valori şi va căpăta exact aceeaşi senzitivitate. De fapt prin ridicarea vibraţiei ansamblului care suntem obţinem ceva greu de acceptat pentru intelect: pe de o parte senzitivitatea creste exponenţial la toţi senzorii şi pe de altă parte se atenuează mult ceea ce noi ne-am obişnuit a denumi „durerea” sau alte „răspunsuri” pe care le consideram normale pentru corpul fizic. Asta se datorează în principal faptului că noi credem că exista neurotransmitatori când în realitate aceasta „funcţie” este urmare a densificării dincolo de limitele programate a ceea ce numim „corp fizic”, prin simpla impurificare a structurilor.

Va mai recomand ca în camera copiilor să fie permanent muzica şi nu neapărat în surdina şi nici neapărat o muzică relaxanta. Vor deveni mult mai veseli şi mai robusti din toate punctele de vedere. Chiar mai

dinamici. Abia se vor ţine pe picioruse şi vor dansa cu multă bucurie. În acest fel nici nu se vor simţi deosebit de deranjaţi la zgomotele incidente care pot veni din afara casei şi nici voi nu va trebui să vă strecuraţi pe vârfuri prin casa. Este preferabil însă ca muzica sa nu vina de la programele radio, deoarece ea este împestriţata cu tot felul de spoturi publicitare şi ştiri, care nu mai au vibraţie de creaţie artistica. Este vorba tot despre informaţia care se vehiculează. Recomandarea **este benefica pentru mici şi mari**. Exista un nivel la care **ceva** dansează permanent în noi, în prezenta muzicii. Acel „dans" subtil are efecte miraculoase. Este ca un fel de fizioterapie fără contraindicaţii deoarece se face la frecvente mult superioare şi cu suport informaţional sprijinit pe iubire. Pentru acest scop un CD-player este cel mai potrivit deoarece nu va trebui prea mult supravegheat şi poate fi programat să repete de câte ori vreţi. Va economisi multă suferinţa şi mulţi bani pe care altfel îi veţi cheltui pe medicamente. **Ar fi benefic să nu vă îndoiti de aceasta**.

Şi pentru că am atins subiectul muzica am să îl dezvolt puţin. Aşa numita „creaţie" din acest plan, fie ea artistica sau ştiinţifică este de fapt o racordare la frecvente mai înalte. Artiştii denumesc aceasta inspiraţie sau „muza" iar oamenii de ştiinţa mai degrabă genialitate. De fapt totul este aceasta ridicare a frecventei pentru a accesa planuri infoenergetice mai înalte. De acolo sunt „coborâte" alte „realităţi" şi oferite acestei civilizaţii. Uneori este vorba de cunoaştere, alteori de simple tehnologii, alteori doar simple stări armonioase în care un artist da naştere unei opere artistice cu mijloacele pentru care el s-a pregătit. Sunt arte în care senzitivul este mai implicat, altele în care totul se elaborează cu ajutorul minţii, nu neapărat limitate.

Cea mai directa cale prin care Armonia se adresează, prin intermediul senzitivului, ansamblului fiinţei noastre este desigur muzica. Ea are canale prin care comunica direct tuturor nivelelor şi structurilor fiinţei. Dacă veţi ridica suficient nivelul de vibraţie a fiinţei veţi constata că

simţiţi muzica, la volum scăzut, chiar prin buricele degetelor. Calitatea mesajului este asigurata şi de nişte constante cu aspect matematic, anume ritmul, intervalele dintre note – care nu sunt egale ci doar armonioase –, octavele, etc. Actul creator al artistului este în general motivat de iubire deoarece nimeni nu creează pentru el ci pentru a produce bucurie celor care vor rezona cu starea lui în momentul creaţiei. În plus muzica aceea va crea prin rezonanta un mai mic sau mai mare egregor, uneori pe considerente etnice, alteori prin empatie. Conştientizarea acestor aspecte şi care nu sunt nici pe departe toate ne va aduce un real beneficiu. În primul rând vom fi mai puţin tentaţi să operam separari pe criterii ale intelectului. Apoi vom începe să manifestam din ce în ce mai puţine preferinţe deoarece **de ce ai refuza un mesaj de iubire al unui semen, care vrea să te facă partas la un moment de gratie în care el a adus pentru a ţi-l face cadou un ansamblu de armonii din Armonia Universala?**! Vei fi mult mai câştigat dacă te vei lasa cuprins, îmbăiat la toate nivelele fiinţei de sunetele respective, dacă vei lasa cât mai multe structuri să „danseze” în ritmul şi pe melodia propusa. Mai are şi avantajul ca o poţi face indiferent cu ce te ocupi în acel moment, fie că citeşti o carte, fie că faci o activitate manuală. Rezultatul poate nu-l vei conştientiza imediat, dar în timp vei vedea că ai devenit mult mai robust la toate nivelele, ca chiar pretinsul sistem imunitar răspunde altfel, calitatea experienţei tale de viaţa per total crescand simţitor. Desigur intelectul tău acum va fi tentat să spună ca eu fabulez, dar este firesc pentru ca lui nimeni nu i-a spus niciodată aşa ceva. Dar iată, acum cineva i-a spus! Ar mai fi foarte multe de adăugat despre muzica şi multe recomandări benefice bazate pe un alt nivel de înţelegere, dar pentru o carte care se adresează unui cititor necunoscut să spunem că este suficient şi atât.

Ca remarca generală acum voi spune ceva pe care **ar fi bine să nu îl uitaţi uşor.** Ca oameni simţim mereu nevoia de a şti mai mult şi ades citim biblioteci întregi.

Conţinutul lecturilor este foarte diferit şi ne-am dezobişnuit să observam ca experienţa nu se obţine prin citit sau alte moduri de a lua la cunoştinţa. Spunem că am devenit mai deştepţi dar **înţelept va fi doar acela care va accepta să transfere în propriul experiment de viaţa cunoaşterea acumulata**. Altfel este doar o povară în plus pe care o care după tine fără sens sau beneficiu, o pierdere de timp, o irosire lipsită de armonie. Ori, ce înţelept s-ar înjuga la un astfel de efort fără finalitate. Numai înţelept nu s-ar putea numi! Pe mine nu aveţi de ce să mă credeţi şi **nici nu recomand cuiva să o facă**. De altfel nici nu ar putea, doar ar mima. Dar cele spuse **sunt pe de-a întregul adevărate**. Acest adevăr este **al punctului din care eu privesc Viaţa**. Există două variante logice: ori nu veţi vedea niciodată acest adevăr căci nu alegeţi să vă mutaţi din punctul de vedere pe care îl ocupaţi, ori veniţi cât mai aproape de aceste coordonate şi atunci toate acestea devin la fel de bine adevărurile voastre. Exista ceva de contestat, ilogic în ceea ce am spus?! Eu încerc să vă aduc aceasta cunoaştere **doar pentru a vă aminti** că vă este la fel de bine accesibila dar „nimeni nu vă poate face temele”. Este lucrarea voastră, a fiecăruia.

Fiinţa Adamica care ar fi trebuit să rămânem, aceste valori le-a pierdut şi astfel a părăsit „raiul”. Ne putem întoarce oricând alegem să o facem, dar nu uitaţi că nu exista de fapt decât momentul de Acum. Veşnic „mâine”-le omenesc este o iluzie, el poate veni sau poate să nu mai fie. El înseamnă lipsa de curaj, delăsare şi astea nu pot fi valori care să ducă în „rai”, după cum bine vă puteţi imagina. Pentru ca de fapt nu riscaţi decât statutul limitativ, iluzia, nevoia, durerea, boala, moartea trupului fizic… Le consideraţi valori?! Este desigur dreptul fiecăruia sa lipească ce etichete vrea pe orice articol, şi să-şi trăiască nivelul de experienţa la care singur se autocondamna. Este iluzia creata de propriile etichete. Toţi am trecut pe acolo… De ce am fi rămas?!?

Întrebarea aceasta are un caracter retoric dar exista

loc de multă înţelegere şi în spatele ei. Pentru că sunt o infinitate de aspecte care fac experienţa umană atât de limitata, toate cu aparenta de adevăruri obiective şi insurmontabile, imposibil de depăşit, în ciuda logicii şi chiar a unor experimente notabile.

Mă voi aventura în încercarea de a explica măcar câte ceva. Statutul limitativ este bazat pe câteva iluzii, din care as remarca iluzia nevoii, aceea a lipsei, identificarea cu ceea ce vedem în oglinda, necunoaşterea faptului că Existenta nu are limite şi nu poate fi perceputa prin organele noastre de simt decât în foarte mica măsura. Din acestea deriva nivelele următoare ale iluziei, consecinţa a primelor.

Dacă aţi fi mai atenţi aţi observa mecanismul simplu prin care se nasc „nevoile”. Ele nu sunt nici pe departe obiective şi toate sunt, la început, simple preferinţe. Intervine apoi obişnuinta care pare a le da aceasta noua valenta. Dar drumul poate fi străbătut şi în sens contrar. Aşa stau lucrurile cu absolut orice, mergând pana la nevoia de hrana, apa, aer. Intelectului i-ar putea părea că vorbesc despre vreun tip de ascetism dar lui am să-i explic următoarele: Noţiunea de ascetism este o aiureala a minţii limitate bazată pe necunoaştere şi neînţelegere. Dacă vrei un automobil vei căuta unul care să consume doisprezece litri la suta sau ai prefera unul absolut autonom, să spunem bazat pe o alternativă energetica? Bănuind ce ai alege, tu de ce nu bănuieşti ca eu as opta pentru un corp fizic care să nu aibă nevoi de hrana, apa, aer, dacă ştiu cum să-l procur sau „produc”?! Şi apoi tu de ce să nu preferi aceeaşi varianta, dacă ai putea accepta că este perfect viabila?! Eu ştiu şi de ce nu ai face-o! Dar dacă tu preferi o maşina independenta şi eu un corp fizic lipsit de dependenta ne numim asceţi? Eu as spune ca **optam pentru un grad de libertate practic infinit**. Tu nu mai vrei pompe de benzina, eu nu mai vreau sacoşe, magazine, bucatarii, mirosuri, frigidere, cămări şi timp pierdut, nu mai vreau hârtie igienica şi nici WC-ul nu mă prea atrage. Este ceva greu de înţeles? Ar trebui să bănuiesc ca dacă

nu mai vrei benzina vei fi lipsit de bucuria de a sofa? Nici tu nu trebuie să crezi ca, lipsindu-mă de toate cele enumerate experienţa mea ar avea ceva de suferit! Poate merită să fii puţin mai deschis şi să afli ceea ce eu vreau să spun?!

Tu, pentru a găsi autoturismul despre care vorbeam va trebui să mai cauţi sau să mai aştepţi ca minunata civilizaţie căreia îi aparţinem să accepte o cunoaştere care i-a fost oferita în repetate rânduri şi a refuzat-o de fiecare dată, chiar cu lipsa de elegantă. Este vorba despre cunoaşterea conform căreia **energia ESTE**, ea netrebuind produsă ci doar „culeasa" cu tehnologii dar mai ales cu concepţii uşor modificate. Variantele propuse au fost mai multe, unele mai vechi de o sută de ani. Un cercetător japonez comunica prin 74 ca fiecare centimetru cub din Univers are un potenţial energetic calculat de 800.000 V. La sfârşitul secolului 19 un anume Kelly a arătat ministerului de război american un vehicul care se deplasa cu 500 kilometri pe ora şi care folosea pentru propulsie doar nişte discuri rezonante, fără vreun consum, apoi Tesla a avut variante de captare a energiei electrice cu ajutorul unor bobine direct din Câmpul de Energie Universala, prin 70 un italian îşi propulsa turismul propriu cu hidrogenul extras pe alte principii din apa iar mie mi-a „fost data" o alta varianta de obţinere a energiei electrice direct din Câmpul de Energie Universala în urmă cu vreun an şi junatate. Am „primit" şi modificările şi principiul de funcţionare al motorului uşor modificat al italianului din 1970. Tot de pe la începutul secolului 20 se cunoaşte faptul ca un trib ridica greutăţi de mii de kilograme cu ajutorul sunetului emis de nişte tulnice. Toate cele enumerate mai sus de care eu am cunoştinţa dar şi unele despre care probabil nu ştiu, nu au atras atenţia acestei civilizaţii suficient pentru a se muta din punctul de cunoaştere conform căruia este o penurie energetica care periclitează civilizaţia. Este o cunoaştere pe care **practic o evita** de mai bine de o sută de ani, supunându-şi membrii la o infinitate de cazne pentru exploatarea unor hidrocarburi

poluante în motoare cu randamente nu formidabile şi zgomotoase, cu pericole de contaminare radioactiva şi o mulţime de alte disconforturi. Oare de ce este nevoie de toate acestea? A fost tot o întrebare retorica care totuşi are răspunsuri, de care prefer să nu mă ocup acum.

Exact identic stau lucrurile şi cu cunoaşterea privind nevoile corpului omenesc. După ce, de-a lungul timpului au fost **cazuri spontane** care au renunţat să se mai hrănească, ducând o viaţă absolut normala zeci de ani, s-au pus bazele unei cercetări sistematice a fenomenului în cadrul unei Fundaţii din Australia. Concluziile teoretice dar mai ales rezultatul practic ar fi trebuit să atragă atenţia tuturor membrilor civilizaţiei, dar nu s-a dorit aceasta. Pentru ca s-a putut constată că „organismul uman" nu are nevoi alimentare obiective. S-au pus bazele unui sistem controlat pe parcursul a 21 de zile prin care se face o trecere de la a te hrăni cu alimente dense" la a te „hrăni cu Lumina". În câţiva ani peste 10.000 de subiecţi din diferite colţuri ale lumii şi diferite pături sociale au făcut aceasta trecere. Toţi au înregistrat creşteri de potenţial fizic şi de stare de sănătate dincolo de beneficiile enumerate de mine anterior. Promotoarea acestei cercetări are deja noua ani de când a renunţat la ceea ce ne-am obişnuit a numi hrana. Arata mult mai tânăra decât vârsta în ani, ţine conferinţe în toată lumea, are un Site pe internet, a scris mai multe cărţi pe această temă, unele traduse şi la noi… Aţi auzit de ele, le-aţi citit cumva?!!!

Importanta nu este într-atât renunţarea definitiva la a introduce „alimente dense" în „corpul fizic" cât înţelegerea **motivaţiei** pentru care o facem şi prin aceasta renunţarea la terorizanta iluzie că ai putea muri de foame cândva. Pentru ca poate părea surprinzător dar nu corpul fizic este cel ce manifesta vreo „nevoie" de hrana ci cel emoţional. Evident el este un corp subtil, deci e impropriu spus că are nevoie de hrana, ci doar manifesta un ataşament nejustificat de nimic pentru plăcerea senzaţiilor gustative. Deci este, cel mult o preferinţa, cu aspect de viciu prin urmările distructive asupra corpului fizic. După ce reuşeşti

să experimentezi tu însuţi aceasta detaşare ai ocazia sa observi clar că nu foamea te trage înapoi, ea disparand în câteva zile cu desăvârşire, ci emotia gustului, plăcerea papilara. Pe de altă parte corpul fizic începe să îţi arate că îi produci suferinţa cu fiecare înghiţitura pe care o introduci, şi mesajul de disconfort devine deosebit de limpede din poziţia detaşata la care acum ţi-ai acordat dreptul.

Pentru ca alcătuirea aceasta „fizica" tratează tranzitul „alimentar" ca pe o invazie de substanţe străine de care trebuie să scape cumva, cât mai repede. Lui nu-i revine nicio satisfacţie din acest proces şi niciun beneficiu, pentru el este un efort nejustificat de nimic. Spre „norocul" ansamblului care suntem, mintea limitata se lasa permanent influenţata de emoţional, de asta data convingând „fizicul" din subordine că este în regulă şi să nu protesteze prea dur. Totuşi marea majoritate a afecţiunilor corpului fizic îşi au un prim semnal din motive „alimentare", fără ca noi să realizăm acest adevăr. Sunt cazuri în care zilnicele dureri ale coloanei vertebrale se datorează exclusiv colonului, cel suferind acuzând dureri „clar localizate" la coloana.

Conştientizarea faptului că alimentele nu sunt o necesitate ci cel mult o preferinţa, un „viciu" mai corect exprimat, ar scuti civilizaţia de enorm de multe **servituţi** care se nasc din aceasta iluzie a nevoii. În plus nu ar mai apărea pericolul ca popoare întregi să experimenteze „moartea prin inaniţie" sau „malnutritia", care nu sunt decât programe informaţionale puse în opera de mintea limitata, energizate cu emotia fricilor şi executate fără drept de apel de structura fizica, deosebit de docila la comenzile minţii.

Sunt împrejurări uneori în care alimentele pur şi simplu dispar, catastrofe numite de noi „naturale" şi multe alte situaţii care afectează populaţia dintr-o zonă mai mare sau mai mică iar acolo teroarea foametei devine cea mai mare, deoarece mintea limitata o asociază cu un pericol iminent. Panica ar fi deosebit de mica dacă acest „virus

informaţional” ar putea fi scos din Conştiinţa Colectiva.

Numărul celor care acum sunt deja eliberaţi de aceasta iluzie nu se mai cunoaşte şi cu toate astea mai nimeni nu bănuieşte ca, dacă timp de 40 de zile nu mănânci, nu ai de ce să mori. Aceasta cunoaştere limitata a fost atât de bine fixata ca „**valoare**” în egregorul uman ca probabil vom ajunge să nu mai ingeram niciunul dintre noi nimic dar depozitul acesta de informaţie viciata tot se va păstra acolo. În ceea ce priveşte apa lucrurile stau la fel. Dar şi apa şi aerul sunt necesare câtă vreme ne iluzionam că avem nevoie de mâncare, deoarece ele contribuie la eliberarea structurilor corpului de noxele produse prin arderea acestor „intruşi” şi la eliminarea lor.

Dragii mei, **în Univers nu exista absolut nimic altceva decât energie şi informaţie.** Energia este pretutindeni şi tocmai de aceea ne este greu să găsim o diferenţă de potenţial exploatabila în tehnologiile noastre. Oriunde vei căuta este exact acelaşi potenţial energetic. Tradiţiile cunoşteau aceasta şi au denumit-o în mai multe feluri. Şi informaţia este omniprezenta în toată Creaţia dar tot în stare de potenţialitate. „La început a fost cuvântul” vrea să ne spună despre primordialitatea informaţiei în cadrul Creaţiei. În acest ocean de energie din potenţialitatea maxima a informaţiei se alege o componenta-vector şi se modulează energia. Aşa ia naştere **un aspect** al Creaţiei. Un simplu punct dacă vreţi. Deja el este caracterizat prin nişte proprietăţi date de vibraţia lui, de frecventa la care el exista. Pentru un singur quarq sunt necesare mai multe astfel de fenomene infoenergetice. Atomul este deja o structura complexa, cu particularităţi vibratorii specifice ELEMENTULUI” pe care urmează să-l definească. El are memorie şi are inteligenta. Noi ştim ca arata asemeni unui sistem solar. Un neutron central în jurul căruia orbitează un număr de electroni variabil funcţie de elementul chimic căruia îi aparţine. În structura lui este 99% spaţiu acoperit de orbitele electronice. La fel arata şi un sistem solar. „Cum este sus este şi jos…” – ne vine din cunoaşterea tradiţionala. Planete orbitand în jurul

unui Soare central, 99% spaţiu acoperit de orbitele planetare…

Dar noi, oamenii, ce suntem?!? Eu vă sugerez să renunţaţi la ideea că am putea fi altceva decât un aspect al Creaţiei aflat undeva în intervalul dintre un atom şi un sistem solar, dar cu un grad de complexitate atât de mare că ar fi mai uşor să **ne asemănam cu o galaxie**. Oricum nu putem ieşi din realitatea ca în Univers nu exista nimic altceva decât energie şi informaţie, exact ca în computerele noastre. Dar trebuie să revizuim arondarea noastră la limitele unui biologic complet neînţeles. O putem face doar din starea de atenţie, nu ne sunt nici necesare şi nici utile instrumente suplimentare. Deoarece „galaxia" care suntem are capacitatea de a „vedea" şi înţelege lucruri de o complexitate inimaginabilă.

Dacă acceptam că suntem o galaxie de atomi, o alcătuire de informaţie moduland energia, cam unde ar fi logica alimentaţiei? Ce „se hrăneşte" anume, energia care suntem sau informaţia care suntem? Să nu fiţi tentaţi să răspundeţi ca o organizare superioară a materiei, desigur tot după programe informaţionale alcătuind sisteme, organe, ţesuturi, ar fi logic să ducă la „deprecierea" autonomiei energetice a elementelor constitutive. Nu pare deosebit de logic.

Am să vă reamintesc primordialitatea informaţiei în cadrul procesului de creaţie şi ar fi util să o acceptaţi ca pe un **mare Adevăr** care nu cunoaşte excepţii. Oriunde aveţi de înţeles un aspect cautaţi să găsiţi informaţia care l-a creat. Doar aşa va oferiţi şansa de a înţelege cu adevărat ceva. Dar informaţia nu este decelabila cu organele noastre de simt. Ea apare doar în stare de Atenţie şi la o vibraţie cât mai înalta. Cu cât vibraţia este mai înalta cu atât mai accesibila devine o informaţie situata „mai sus" şi care generează efecte de o amploare mai mare. De aici reiese utilitatea creşterii frecvenţei „echipamentului" care suntem în procesul înţelegerii fenomenologiei. Şi aici vom vedea care ar fi modalităţile de a ridica acest nivel al vibraţiei, cu urmări mult mai ample decât cel de mai sus.

În ansamblul fiinţei exista un punct central, cel care a fost arhiva care a materializat şi corpul fizic şi în jurul căruia sunt şi toate celelalte învelişuri vibraţionale ale fiinţei. Este acel „atom” de omniscienta pe care ni-l putem imagina fiind în „inima inimilor” după cum frumos se exprima un autor. Sub raport dimensional corpurile noastre infoenergetice nu sunt foarte stabile, unele cu o capacitate mai redusa, altele cu capacitate nelimitată de a se expansiona. Ele toate nu sunt altceva, bineînţeles, decât energie modulata în frecventa de către informaţie.

Cel pe care îl percepem a fi „fizic” datorită frecventei la care lucrează organele noastre de simt, are şi frecventa de vibraţie cea mai scăzuta. La începutul construcţiei „vehiculului fizic” frecventa de vibraţie este mai mare dar, pe măsura ce se tot aduna „material de construcţie” jos vibrator caracteristic acestui plan frecventa tot scade. Programul de strângere de material ar trebui să-şi înceteze existenta la un anumit moment, când structura acestui corp s-a închegat, dar la unele individualităţi pare că nu se opreşte încă mult după aceea. În realitate însă acest program se extinde asupra altor nivele şi afectează Conştiinţa.

Funcţie de toată informaţia strânsa odată cu atomii alcătuirii „fizice” încep să se dezarhiveze şi să se dezvolte şi corpurile mai puţin dense şi cu o vibraţie mai ridicată. Pe măsura ce începe experimentarea „vieţii” corpurile capăta o dezvoltare specifica evoluţiei individualităţii respective. La expansionarea corpului care ne da adevărata identitate contribuie mulţi factori din care intuiţia nu este pe ultimele locuri. Ansamblul frecventei la care fiinţa rezonează este un fel de medie a vibraţiilor tuturor acestor învelişuri… La ea contribuie atât cunoaşterea dezarhivata din atomul central care a acumulat-o pe parcursul a nenumărate încarnări cât şi influentele informaţionale datorată configuraţiei astrale în momentul naşterii plus toate informaţiile stocate din experienţa în această încarnare. Aceasta frecventa generală este influenţata de fiecare **gând**, de fiecare

cuvânt rostit, de fiecare **gest** pe care îl facem, de alimentaţie, de senzaţii şi sentimente şi nu poate fi epuizata lista.

Va trebui să vă imaginaţi cum adevărata voastră identitate este un corp diafan de informaţie şi energie care „**respira**” în funcţie de toţi parametrii enumeraţi. Iar calitatea experimentului vostru de viaţă este strict corelată cu şi funcţie de gradul de expansionare la care v-aţi acordat dreptul prin fiecare gând, cuvânt sau gest făcut. Gradul vostru de cunoaştere este şi el funcţie de „realităţile” cuprinse în corpul vostru de Conştiinţa, care realităţi trebuie înţelese ca fiind tot informaţie moduland energia.

Atunci când aceasta expansionare a atins un anumit nivel se petrece un fenomen mai deosebit care a fost şi el denumit de tradiţii în mai multe feluri. El are un „gust de obiectivitate” mai degrabă, chiar de materialitate. Este un fel de „prag” care se întinde pe un interval de 2 – 3 săptămâni în care cunoaşterea şi înţelegerea pur şi simplu te potopesc. Este” ca un loc” unde ştii să te duci, tot prin creşterea vibraţiei desigur. Este ceva fascinant ca senzaţie şi capeti un fel de dulce dependenta de acel „loc”. Apoi brusc nu mai ai acces şi vine un „sentiment” şi îţi insinuează ca gata, nu mai ai unde să mergi în Cunoaştere, ca tu Eşti Cunoaştere. Şi te trimite să îţi faci menirea. Şi încerci să te achiţi.

Te-ai aştepta ca toţi să fie dornici să cunoască şi să înţeleagă, dar între timp te-ai lămurit cum stau lucrurile şi nu te mai iluzionezi. Aşa cum civilizaţia nu a avut interes pentru energie inepuizabila şi la îndemână, fără eforturi de niciun fel, aşa cum nu o interesează ca deşi nu are nevoie de „alimente” totuşi înghesuie în abdomene tot felul de absurdităţi, nu o interesează nici Cine sau Ce sunt membrii ei sau cum arata Adevărul. Practic parca toţi sunt **deosebit de mulţumiţi** de experienţele trăite, în ciuda privirilor vide la care majoritatea deja au ajuns. Dar mai scrii o carte, totuşi cineva poate va voi să ajungă şi la „moştenirea la care are dreptul”, la valorile Sinelui.

De fapt se ajunge în punctul deosebit de ciudat în care ai numai de oferit şi nu manifeşti nicio pretenţie, dar nimeni nu este interesat. Îi spuneam unui om bun, când mi-a spus că are o insuficienţa cardiacă, că nu are nimic, încercând măcar pe moment să-l scot din „programul de distrugere" în care se băgase şi mă contrazicea cu multă vehementa, trăgând iar aceasta informaţie peste bietele structuri. I-am mai explicat odată dar el tot pe a lui o ţinea… Oare de ce **îşi iubea** atât de mult acest program infoenergetic? Argumentul era, desigur, că ştia el mai bine, că i-**au spus medicii**… Probabil însă Sinele avea nevoie de aceasta experienţa. Doar ca **ACUM** nu prea mai este răgaz de joaca, dar majoritatea nu ştiu…

Şi poate veţi înţelege cumva cât de mult „bine" va face aceasta pretinsa ştiinţa, care evident este un exemplu tipic de felul în care o civilizaţie şi-a aranjat singura programele de distrugere. Dar nu vă puteţi imagina la câte nivele infoenergetice se manifesta deformările produse de aceasta medicina. În primul rând ea „apare" undeva destul de „jos" în edificiul Creaţiei, nu numai pe considerente temporale ci şi ca motivaţie. Este o creaţie **a minţii limitate** în care ponderea **fricilor** a fost mult mai mare decât cea a **iubirii**. Ca atare rezonanta ei cu Marea Armonie nu este prea bună. La nivelul iluziilor ea contribuie major la situarea ireala a soluţiilor, rezolvarilor în afara propriei fiinţe şi deci a propriei responsabilităţi. La nivel mai dens este multă neînţelegere a adevăratelor mecanisme de funcţionare ale corpului fizic. Sunt încă multe necunoscute în spatele practicii medicale, de care medicul este conştient iar pacientul nu. Foarte multe se bazează pe ipoteze, mult operează statisticile în ciuda faptului că s-a ajuns la concluzia că nu exista boli ci doar individualităţi bolnave. Bazat pe aceste aspecte, aşa numitul „malpraxis" are limitele mult mai largi decât cele admise. Vă rog să înţelegeţi că nu am nimic cu aceasta ocupaţie dar trebuie să vă avertizez asupra adevăratului „rol" al diferitelor aspecte ale vieţii voastre. În ceea ce priveşte chimismul farmaceutic ca şi practica vaccinurilor,

cred că vă este relativ uşor să vedeţi singuri în ce măsura acestea pot să se armonizeze cu infoenergiile corpului nostru fizic. Fără a mai vorbi despre ireversibilitatea unor procese care pleacă de la aceste practici, alterand în ritm mult mai alert informaţia primordiala, cu rezultate pe termen lung absolut imposibil de previzionat. Iar în spatele acestui proces de acum se afla pe primul loc **concurenta, orgoliile şi profitul**, iar înaintea lui campanii publicitare foarte insidioase, cu programe infoenergetice destul de penetrante. Foarte mulţi dintre noi aproape conştientizam aceste aspecte şi, cu toate astea, bulgarele matura tot în implacabila lui rostogolire… Am întâlnit medici practicieni cu mulţi ani în spate care plângeau de-a dreptul că nu mai pot continua deoarece nefirescul le este atât de evident încât nu mai suporta să-şi otrăvească pecientii cu tot felul de nimicuri. Ei ştiu bine ca pacientul cere de acum medicaţie şi ca dacă nu este satisfăcut va pleca nemulţumit. Sunt aspecte chiar dramatice în aceasta „meserie", denumita de un medic englez „veritabila religie a mileniului doi, care va dispare imediat ce îi va fi contestata utilitatea". Cu toate astea un procent semnificativ din PIB trebuie alocat sistemului medical, mulţi îşi găsesc „preocuparea" în aceasta ciudata zona a activităţilor umane considerata, culmea, o activitate nobila, umanista, în binele omului. În realitate **poate doar bomba atomică ar produce pagube mai mari umanitaţii**, dar aceasta numai dacă se va găsi nebunul să o declanşeze. Medicina însă operează 24 de ore din 24, pe aproape întreaga planeta. Îi asigur pe toţi participantii la acest joc, indiferent partea de baricada unde se găsesc, de infinita mea compasiune pentru **gravele lor neînţelegeri** care i-au situat în acele locuri. Dar trebuie să conştientizeze cumva că au creat o realitate deformată cu **un grad de periculozitate ridi**cat în cadrul Marii Armonii. Are dreptul să mă contrazică doar medicul care este perfect sănătos, care nu îmbătrâneşte şi care nu considera că este firească moartea corpului fizic. În faţa aceluia mă plec de pe acum.

Dacă tot acest potenţial uman şi aceste mijloace ar fi fost direcţionate către explorarea Adevărului în ceea ce priveşte chiar şi fizicul uman, Civilizaţia s-ar găsi acum în cu totul alt punct de Cunoaştere. Aş avea bucuria sa îi ajut pe aceasta cale pe cei mai puţin dogmatici dintre ei, deoarece au un bagaj de cunoştinţe care le-ar facilita accesul, dacă ar şti să-l direcţioneze în acest sens. Li s-ar putea alătura biologii, biochimistii şi geneticienii, care şi ei contribuie din plin la deformarea pachetului informaţional care însemna Omul Adamic.

Ştiu că exista un orgoliu al meseriilor respective, ştiu că este dificil să recunoşti că te afli pe un drum în afara Armoniei şi a Cunoaşterii mai ales că ai investit mult pentru **ca să crezi ca ştii**. Mai exista şi spiritul competiţional în Cercetare… Cu toate astea **Adevărul** nu poate fi modificat de dragul a nimic şi el este accesibil doar unui punct numit Conştiinţa Deplina. Pana nu ai ajuns acolo, ai **„un punct de vedere”** mai individual sau mai colectiv, dar el este caracterizit de adevăruri limitate şi asta nu este în acord cu Armonia Universala, cu atât mai mult cu cât adevărurile acestea particulare îşi „impun **valorile**” pe cai educaţionalle şi chiar administrative uneori. Valorile trebuie văzute tot ca **informaţie** desigur şi ea se extinde şi acaparează, subordonand alte programe, de cele mai multe ori mai aproape de arhetip.

Dragii mei, aparent trebuie multe „sacrificate” dar cautaţi să le vedeţi ca pe adevărate pietroaie de gâtul acestei civilizaţii menţinute din inconştienta şi atunci aveţi la ce reflecta. Pentru ca, de fapt, sunt mult mai rele decât simple pietre. Din păcate nu doar cele pomenite mai sus au acest real statut. Procesul **educaţionall** şi cel de **învăţământ** sunt absolut la fel de dăunătoare. Desigur nu apologia analfabetismului o voi face, desigur că exista un nivel de instruire util dar accentul trebuie pus preponderent pe manifestarea creativităţii individuale. Excesiva pedalare pe dezvoltarea memoriei, mecanicismul, liniaritatea minţii trebuie părăsite cu desăvârşire. Este utila dezvoltarea prin conştientizare a capacitaţilor de

racordare cu Mintea Universala prin dezvoltarea intuiţiei, este benefic să cultivam stările de linişte, atenţie, bucurie, pace. Ar fi utila părăsirea ideii de competiţie şi a sistemului de notare a valorii individuale, care înseamnă ca cineva te poate judeca, **că are dreptul** sau **posibilitatea** să o facă. Sunt linii de program profund **deformatoare**, cu mare abatere de la Legile Armoniei. Majoritatea veţi fi tentaţi să spuneţi că nu se poate aplica ceea ce eu spun, dar priviţi cu atenţie şi vedeţi că exista deja familii în care educaţia nu mai cunoaşte aspectele cu care ne-am obişnuit. Unii au reuşit să aducă armonia în procesul educaţionall pana la firescul la care părinţi şi copii sunt doar prieteni, fără ca unii să aibă pretenţia de a impune pseudovalori pentru ca ceilalţi să aibă ce contesta, de cele mai multe ori ultimii fiind mult mai aproape de un firesc, pe care ceilalţi nu-l mai recunosc.

De ce aceasta modificare de atitudini nu ar putea fi extinsa şi în instituţiile de învăţământ, aducând un nivel al Armoniei în procesul de instruire? Pentru ca noi avem aparent diferenţele de vârsta pe care le constatam după numărul de ani scurşi din aceasta încarnare, în realitate însă ne diferenţiem după acumulările de-a lungul întregii sume de încarnări pe care fiecare a avut-o şi ele nu au nimic de-a face cu numărul de ani din buletin. Apoi ar fi util să înţelegem ce anume şi cât ar fi armonios să aparţină nivelului „cultura generală” şi cât specializariilor ulterioare. Sunt discipline care nu figurează la niciun nivel de pregătire în timp ce altora li se acorda un spaţiu nejustificat în formarea culturii generale.

Sunt capitole ale vieţii de care fiecare se loveşte la un moment dat şi în care se dovedeşte că nu a fost pregătit să înţeleagă absolut deloc, cum este sexualitatea sau intuitivul sau energiile subtile ale corpului fizic în timp ce precis nu va trece în a douăsprezecea dacă nu ştiu ce calcul trigonometric sau funcţie nu a învăţat să rezolve. Eu nu spun că nu este util să se cunoască despre existenta unor nivele de procesare a datelor matematice superioare dar de aici pana la utilitatea învăţării lor, care dispare

definitiv la porţile şcolii, mă îndoiesc.

În cazul învăţământului superior sunt multe Facultati apărute doar din nevoia de „catedre” în timp ce „specialităţi” existente acum în mai toate ţările, la noi nici nu au apărut bine şi au şi fost desfiinţate, cum a fost cazul „parapsihologiei”. Nu că ar fi fost un nivel de pregătire deosebit dar măcar o deschidere către conştientizarea existentei fenomenologiei şi dincolo de limitele de percepţie şi tot ar fi realizat. Funcţionează în societate în schimb tot felul de „Cursuri” izolate, care nu oferă absolventului măcar o privire de ansamblu asupra unor metode mai variate de abordare a „realităţii” ci doar unele limitate, care totuşi au cursanţi şi care uneori îşi dovedesc utilitatea în ansamblul jocului social. Pentru ca, dacă ar fi să vorbim de o reala utilitate mult prea multe specialităţi ar trebui să dispară cu desăvârşire. Oricum, eu aceasta abordare va trebui să o păstrez, deoarece corespunde nivelului de Conştienta la care vă invit.

Fără pretenţia de a fi exhaustiv, voi mai exemplifica cu câteva capitole ale pregătirii de specialişti cu alocare ulterioara de mijloace şi care nu au o utilitate reala. Am să ocolesc cu oarecare eleganta pe fizicieni, spunând doar că ar fi bine dacă ar accepta o deschidere mai mare a minţii în observaţiile pe care le fac şi o mai mare atenţie în limitele de gândire pe care le fixează în abordarea studiului „realităţii”, astfel justificând încrederea puţin mai mare pe care o acord acestei specialităţi. Consider ca intuitivul este un instrument bun de lucru pentru un fizician deoarece instrumentarul devine din ce în ce mai puţin utilizabil. Ar fi util să înţelegem mai bine corespondenţa dintre oscilaţie şi informaţie şi poate să facem cumva mai repede un bun de larga circulaţie rezultatul înţelegerii fenomenologiei la care am ajuns. Nu ca ele ar fi ţinute secret dar prea greu ajunge în conştiinţa omului de rând o cunoaştere de ultima ora. Şi cei care elaborează manuale de învăţământ şi programe şcolare pentru nivelul mediu ar trebui să fie mai receptivi la „nou”.

Sunt „aspecte” care ţin de o abordare a acestei

discipline pe care mai degrabă ştim să le utilizam tehnologic decât să le explicam fundamental. Aici as pomeni magnetismul, energia ca şi concept, electricitatea, fotonul, fenomenul şi filtrul de polarizare al lumini şi multe altele insuficient înţelese. Ca şi în medicina, ne place să credem că le-am înţeles cu adevărat.

Despre chimie nu pot să spun decât că este un întreg esafodaj de neînţelegere, realizat ce-i drept destul de măiestrit, efort care nu se justifica prin rezultate, decât parţial tehnologice, dacă procesele atât de alambicate şi cu grad înalt de periculozitate şi toxicitate în general justifica „realizările”. Aparent evident pentru oricine gradul de confort ridicat oferit de tehnologiile chimice, în realitate acest confort s-a realizat prin diminuarea uneori dramatica a nivelului de „sănătate” a întregii planete. Petrochimia cu multiplele ei ramuri şi utilizări ulterioare, industria maselor plastice atât de dezvoltata acum, industria de prelucrare a clorosodicelor şi îngrăşămintele chimice par a ne fi adus multe servicii, dacă uitam cu tot dinadinsul că am poluat şi apa freatica aflata la 300 de metri adâncime cu azotiti şi azotati, ca terenuri agricole au fost definitiv scoase din uz datorită deseurilor sau infiltrarii cu produse petroliere, dacă uitam ca plantele au fost destul de afectate de folosirea intensiva, ca de altfel şi terenurile agricole, de îngrăşăminte chimice. Toate aceste efecte nu au cum să fie cuantificate pe termen mediu şi lung, atât asupra mediului cât şi asupra evoluţiei omului, dar nu numai ci şi a întregii biosfere.

Detergenţii ca şi aromaticele, cosmeticele şi medicamentele sunt doar fracţiuni, dar cu un impact major prin intensa şi imediat apropiata lor folosire. Înlocuirea fibrelor naturale cu cele sintetice poate au scăzut costuri, poate au oferit un nivel de prelucrabilitate sau estetic superior dar faptul că au „izolat” practic individualităţile umane de la o bună racordare infoenergetica cred că este o urmare cu conotaţii dramatice, cu atât mai mult cu cât nu conştientizam urmările. Pentru toate aspectele creaţiei nu este nimic mai important decât o fireasca şi libera

circulaţie a infoenergiilor. Noi oamenii aici am produs cele mai grave perturbari. În principal am făcut-o prin gândurile noastre de separare, prin preferinţele noastre, prin frici, apoi prin construcţiile noastre şi acum şi prin calitatea veşmintelor. Suntem de departe **cel mai slab racordat aspect al Creaţiei cu întregul**. Iar rezultatele se manifesta din plin în calitatea experienţelor noastre de viaţa, în sănătatea noastră.

Boli severe la vârste din ce în ce mai fragede, reacţii alergice la din ce în ce mai multe persoane sunt fenomene a căror dinamica ascendenta este vizibila chiar de la an la an, în parte măcar ştim ca noi şi stilul nostru de viaţa sunt de vină, dar bulgarele se rostogoleşte înainte, noi convinşi fiind **ca stăpânim şi avem sub control totul.** Tare aiurea mai arata aceasta rostogolire a Civilizaţiei, manata doar de dorinţa de facil şi de profituri pe termen cât mai scurt.

Apar tehnologii, după puţin timp apar şi avertismente de pericol dar **profitul decide** întotdeauna şi decide tare prost. Medicamente sunt aruncate pe piaţa după sumare experimentări şi plătite avizari iar după doar câţiva ani apar şi dezastrele. În industria alimentară mai nimeni nu mai poate şti ce introduce cu adevărat în corpul lui, totul este condus de profit şi aici nevoile sunt mari şi profiturile fiecărei gaselnite sunt pe măsura. Nimeni nu răspunde cu adevărat de toate acestea, şi apoi cu ce anume să răspunzi de malformaţii, de anomalii, de disfuncţii… **Pana nu vom reveni la o implicare a inimii în toată aceasta nebunie, nu avem nimic altceva de aşteptat decât un lipsit de glorie sfârşit, chiar binefăcător**.

Toate acestea sunt directele urmări practice ale chimiei, dar numai o infimă parte am enumerat. Ar fi absolut imposibil acum cuiva sa pomenească chiar şi în treacăt toate implicaţiile acestei chimii. A ajuns atât de diversificată încât practic un inginer chimist nu are nici cea mai mică şansa sa profeseze decât într-un „areal” îngust specializat. Se poate spune de acum ca fiecare proces tehnologic are specialistul sau care nu va putea fi înlocuit uşor de un altul, decât după ce acesta a fost

format la locul cu pricina.

Ştiinţa viului, biologia, mi se pare o disciplina cu contururi greşit trasate de concepţii absolut greşite. Pentru că nu văd care sunt criteriile după care ea şi-a definit aria de cuprindere. A considera ca viul, viaţa, încep cu formarea primei celule mi se pare ca excludem din inconştienta cea mai mare parte din viaţa vieţii. Dacă admitem ca fiind viu tot ce manifesta inteligenta şi memorie – şi mie aşa mi se pare corectatunci viaţa este aproape în tot ceea ce noi putem percepe şi desigur şi dincolo de limitele percepţiilor noastre. Dacă nu facem aşa ar însemna ca „spiritul” din capul locului este lipsit de viaţa, ceea ce mi se pare un non sens. Ar însemna ca Intelectul Colectiv nu are viaţa, ca nicio Conştiinţa Colectiva nu trăieşte, dar conduce existenta unor specii. Ar însemna ca fotografia Kirilian vede frunza întreaga în ciuda faptului că am tăiat un fragment din ea în mod cu totul aberant. Sau membrul amputat… CEVA ESTE ABERANT dar este doar mintea noastră limitata care nu vrea să înţeleagă. **Informaţia** este vie sau moarta? **Energia** este vie sau este **chiar VIAŢA…?**

Să întreb acum cam care este logica de a avea disciplina sau **Ştiinţa** ca Fizica Pământului, când nu ştii ca Pământul este viu, ca vorbeşti de fapt despre o Conştiinţă?! Ca toată fenomenologia legată de aceasta **mare necunoscuta** care ne suporta este în strânsa corelaţie cu inconştienta Conştiinţelor care din păcate suntem. Cutremurele de pământ ni se datorează, schimbarea ameninţătoare a axei de rotaţie este doar funcţie de conştienta-inconştienta noastră. Mai avem şi Pedologia care analizează calitatea solului, în scopul ameliorării lui în vederea unor mai bune rezultate agricole. Dar solul se poate ameliora **de la Sine** şi plantele îşi găsesc condiţiile optime tot **de la Sine**. Când vom conştientiza asta, vom scapa de servituţile îngrăşămintelor chimice, ale analizelor solului şi ale ameliorării plantelor, **adevărate ILUZII PLURIDISCIPLINARE.** Dar noua ne plac servituţile, ca atare nu ne dorim să scăpam. Dacă nu

suntem capabili de o relaţie conştienta, măcar am face bine dacă am lasa aceste **Conştiinţe** libere, să-şi facă treaba fără a ne mai opune noi „**creator**” în calea Armoniei pe care ele, spre deosebire de noi, o recunosc. Apa ştie singura sa se purifice, dacă noi nu ne vom opune prea mult şi dacă vom şti măcar să o respectam. Şi Aerul la fel. Nu de „grijile” noastre au ele vreo nevoie, doar să le recunoaştem locul şi să îl respectam... Ar fi o minimă conştienta, nimic mai mult. Dar noi am uitat să ne respectăm pe noi înşine, cum ar putea cineva să ne ceară sa respectam altceva. Din păcate este, pe cât de logic pe atât de adevărat... Suntem 70 procente apa şi restul „Pământ”, iar în procesele interne aerul are funcţia lui, deci suntem practic produsul acestor Conştiinţe pe care, însumându-ni-le, le reducem şi pe ele la starea noastră de inconştienta... Apa din noi devine inconştienta, la fel aerul şi pământul. Le uzam şi le aruncam în afara corpului fizic, lăsând rolul de purificare tot Conştiinţei care ele sunt. Şi ele nu se plâng deşi o facem de zeci de mii de ani.

Menirea noastră ar fi să le aducem la un nivel de vibraţie mult superior fata de cea pe care ele o au, ar trebui ca simpla noastră privire sau gând să le „sfinţească” pur şi simplu, doar noi suntem în cadrul Creaţiei singurii „făcuţi după chipul şi asemănarea Creatorului”, sau dacă preferaţi, cea mai evoluata veriga a Existentei. Cât de departe te afli tu, semenul meu, de aceasta condiţie a primordialităţii! Ce anume te face să fii la asemenea distanta?! Iluzia, nevoia, micimea, frica sunt principalele motive pentru statutul tău prezent. Mai poţi adauga infatuarea ca tu ştii, ca tu poţi, că tu ai şi ca tu **EŞTI**.

Am analizat cu multă atenţie toate posibilele preocupări ale omului şi, în „peisajul” de azi nu am găsit nici măcar una benefica cu adevărat. Chiar valentele Creativităţii picate sub semnul interesului îşi pierd beneficitatea. Deoarece interesul are un profund caracter limitativ. Coborând puţin „ştacheta” am putea spune că sunt posibile preocupări bazate pe iubire şi pe bucuria de a Crea. Problema este că nu mai ştim să definim Iubirea

Armonioasa şi nici Starea de Bucurie. Pentru că putem pretinde ca devenim medici din iubire pentru semenii suferinzi doar cu condiţia că nu mai ştim nimic despre Armonie. O Iubire Armonioasa nu te-ar lasa să-l minţi că îi rezolvi tu problemele, nu te-ar lasa nici să-i ciopartesti corpul şi nici să i-l otrăvesti cu tot felul de „substanţe" de care, undeva în străfundurile fiinţei, ai motive să te îndoieşti. Ai prefera probabil să-l mângâi cu compasiune şi să-i aminteşti că se poate repara singur, mai ales dacă va avea Atenţia necesară pentru a vedea ce anume dizarmonii a produs.

Starea de Bucurie este o anume stare de efervescenta a fiinţei care catalizează prin ridicarea frecventei o racordare mai înalta. Spuneam ca noi avem capacitatea de a crea la absolut toate nivelele de conştiinţa, dar nu că ar fi şi util să o facem. De cele mai multe ori este nu numai inutil ci chiar profund daunator. Şi nu mă refer aici la creaţia inconştienta ci chiar la cea conştienta. Sunt foarte puţine situaţiile în care Creaţia îşi mai poate dovedi utilitatea. Ies din discuţie desigur motivaţiile bazate pe interes, dar a mai crea ceva într-un plan deja supraaglomerat începe să devină periculos. Să încerc să fiu mai clar…

Creaţia a avut mai multe etape din care as defini două: Creaţia iniţiala şi cea consecutiva a Creatorilor care suntem. Prima a fost Făcuta din Iubire, Bucurie şi Armonie şi o putem defini ca fiind Paradisul în care Omul Adamic avea să-şi trăiască experienţa. Informaţia Arhetipala crease condiţiile ca aceasta experinţa să fie fără sfârşit, bazată pe Conştiinţele elementale şi pe cea a Omului. Creativitatea acestuia a permis apariţia a numeroase aspecte care, în momentul în care informaţia Primordială a Omului Adamic a fost alterata, nu a mai fost bazată exclusiv pe Armonie, Bucurie şi Iubire ci, din ce în ce mai mult pe iluzii ale nevoii şi pe frici. Nemaifiind absolut conştient de Cine era el cu adevărat, omul şi-a tot impurificat toate nivelele fiinţei cu informaţie aleatoare şi ca atare nevoile au devenit tot mai mari, preferinţele se tot

îmbogăţeau devenind la rându-le nevoi iar măreţia şi independenta lui se tot diminuau.

Ciclurile de viaţa-moarte se tot scurtau şi la fel de trecătoare deveneau şi creaţiile lui. Dar ele se tot înmulteau şi se tot diversificau, încercând să răspundă la din ce în ce mai variatele lui preferinţe şi de acum nevoi. Toate astea aveau ca urmare diminuarea din ce în ce a Stărilor care îi mai puteau fi accesibile în favoarea iluziilor.

Acesta a tot fost drumul parcurs de cel ce ar fi putut rămâne Omul Adamic şi aşa am ajuns noi să fim acum. Îndesirea excesivă a planului acestuia cu noi aspecte create nu face decât să adâncim mai mult iluzia, să distrugem orice urma de stare care ne-ar mai fi, măcar accidental, accesibila, începând cu Atenţia. De acum prea suntem rupţi şi sparţi într-o infinitate de direcţii anulându-se reciproc, puterea noastră diminuând dincolo de orice limite ale imaginabilului. Am ajuns o specie stresata şi mult prea chinuita de micimea noastră şi nu mai găsim măcar motivaţia de a reface drumul înapoi spre „Casa”. Ce ar mai trebui să cream care să-şi găsească un loc armonios? Credeţi ca dacă în loc de opt cilindri acum mergem cu patru sau chiar trei este o diferenţă fundamentala, care să justifice actul de creaţie? Credeţi ca dacă mobilului i-am mai adăugat o facilitate, un joc sau o cameră foto, chiar am creat ceva menit să facă altceva decât să ne mai tenteze să mai scoatem nişte bani din buzunarul în care mereu trebuie să găsim mai întâi modalitatea de a-i baga? De acum cam la asta se reduce creativitatea şi utilitatea ei. Fabricile de orice arunca pe piaţa repere mereu noi deşi piaţa nu le mai poate absorbi nici pe cele de o generaţie anterioara şi în mod clar suntem în plină criză de supraproducţie. O ieşire rezonabila nu poate fi decât reevaluarea noţiunilor noastre şi a unor pretinse valori. Evident şi o alta distribuţie a bunurilor, după alte considerente. Ar fi absurd dar nu prea surprinzător să apelăm la vechi mijloace, cum sunt războaiele, deşi acestea sunt menţinute vii, la scări reduse, permanent.

Va trebui să observam că nu exista cale de a depăşi momentul de ACUM dacă nu vom reevalua valorile noastre. Desigur dacă vrem ca Civilizaţia sa mai aibă un „mâine”. Fiecare ar trebui să găsească un motiv **de iubire** pentru ca aceasta să fie posibil. Nu de frica vom face cu adevărat ceva. Sunt în fiecare din noi resorturi încă sensibile, toţi suntem uneori foarte **frumoşi** şi **buni** şi doar iluzia ne ia dreptul afirmarii acestor valori. Am fost învăţaţi să credem că a fi sensibili înseamnă a fi slabi dar este exact invers. În haosul existent acum a-ţi permite să-ţi manifeşti sensibilitatea, Iubirea, Armonia şi Pacea este o dovadă de mare forţa interioară. Pentru a-ţi lua responsabilitatea de a fi cauza a fenomenelor şi nu efectul lor trebuie să ştii destul de bine Cine eşti cu adevărat. Este foarte simplu să te dai lovit, să te tot vaiti şi să declari că eşti stresat de ritmul în care vin evenimentele peste tine. Dar nu le mai permite tu să vină, sau dacă chiar vor, tratează-le ca pe orice musafir nepoftit. Cine te poate obliga să le deschizi „uşa fiinţei tale”?

Ti s-a sugerat că vei fi chinuit sau distrus dacă nu o vei face… Bineînţeles că aşa ti s-a sugerat, dar oare nu poţi observa ca deschizând uşa devii şi mai sigur o victimă? Sau ai devenit deja! Nu-ţi mai fie frica, toate problemele au şi rezolvarea asigurata, doar ca tu nu o vezi pe moment şi intri în panică. Cu cât mai panicat vei fi, cu atât mai slab devii şi data viitoare mai multe evenimente se vor abate asupra ta. Este un carusel al nebuniei din care doar starea de Atenţie te mai poate scoate.

Ar fi util să observi care sunt adevărurile tale şi nu impuse, care sunt valorile tale şi nu sugerate, care sunt nevoile tale şi nu sugestionate, care îţi sunt preferinţele şi să nu faci nevoi din ele ci, dacă poţi, fa transformarea în sens invers. Poate părea complicat dar corespunde unui proces de maturizare. Este complicat să creşti şi de la copil la om matur, dar de la inconştient la Conştiinţa Deplină! Dar **este** fezabil. Ar fi un mare motiv de bucurie chiar şi numai acesta, pentru început.

Acum am să încerc să obiectivez un alt aspect şi

anume **cine** se poate trezi mai uşor şi **cine ar fi mai indica**t să o facă. Dacă faci un „stop cadru” al unui moment vei vedea formele pe care iluzia le ia. Fiecare astfel de „secţiune” sau „secventa” conţine mai multă neînţelegere decât o minte poate să ducă fără să se distrugă. În acelaşi timp un comic absurd transpare din fiecare „drama” existenţiala. Iar drama este prezenta peste tot. Pentru a nu uita cumva, ceea ce de regula facem pentru a putea coexista drama cu comicul, absolut toţi suntem oameni. Sau măcar s-ar presupune. E nevoie de un numitor comun pentru a rezolva ceva, nu?! Doar suntem „**fraţi**”… Cam aidoma celulelor unui mare corp, suntem legaţi prin tot felul de procese” **osmotice**”, eu trăiesc în „infoenergiile” pe care tu le generezi şi invers, cu toţii avem cam aceleaşi pretinse nevoi de satisfăcut. Interrelatii de tot felul ne leagă şi dezleaga permanent, devenim mereu fii, cumnatii, verii, fraţii, părinţii unii altora, şefii sau colaboratorii sau subordonaţii şi jocul se tot complica pe multiple planuri. Suntem mai instruiţi sau mai puţin dar toţi **convinşi ca sclipim** de inteligenta cu cei **5 – 7%** din creier activat şi pe acest considerent sau altele şi mai slabe, stam mai cocoţaţi sau mai umili pe umerii altora, la fel de convinşi de inteligenta lor sclipitoare, cu acelaşi fantastic procent de creier activat. Priveşti în sus sau în jos de-a lungul şi de-a latul parca infinitei „piramide entropice zisa şi sociala” şi vezi exact aceeaşi structura, pe paliere din ce în ce mai înguste către un pretins vârf, mobilat şi el cu un intelect… de 5 – 7%, dar infatuat de marea-i poziţie.

În imaginea zugravita sunt acum doar observator neimplicat şi asta îmi permite să văd comicul ansamblului, dar şi drama. Pentru ca, indiferent „palierul”, fiecare priveşte simultan cu frica în jos, deoarece orice mica greşeala acolo îl va arunca, cu urmări catastrofale – zice eldar şi în sus, cu speranţa veşnica de a ocupa un loc acolo, dacă s-a făcut remarcat, dacă s-a făcut util, dacă a fost mai bun, mai muncitor, mai plăcut… Este un aspect obsedant la toate nivelele piramidei entropice aceasta frica terorizanta, dublată de strădania de ascensiune… Nimeni

nu îşi permite răgazul să observe dacă chiar are de ce să se teamă sau ce anume îi va aduce o treaptă urcata mai sus. Dar pentru ea se trag sfori, se minte, se da din coate, orice este scuzabil deoarece **doar scopul contează**…

Unde ar mai fi loc aici să opereze armonia, pacea, iubirea?! Cine mai are timp de asemenea lucruri lipsite de importanta practica… Cine să observe sau să-şi amintească faptul ca toţi sunt fraţi, că au aproximativ aceleaşi nevoi, îi macina aceleaşi necazuri sau boli, s-au născut şi mor la fel… De unde să ştie bietii de ei ca toţi au posibilitatea sa recupereze un acelaşi statut de omniscienta şi omnipotenta, că sunt absolut toţi la fel de bolnavi deoarece niciunul nu este capabil să utilizeze măcar cu cinci procente mai mult din creier, ca stratificările nefireşti pe care le-au clădit îi vor pierde la fel de bine pe toţi, indiferent nivelul la care se găsesc. Cine să le spună ca stăpânul absolut al corpului lor fizic este creierul lor, dar ca ei nu sunt nici creierul lor şi nici corpul fizic, şi ca o activare atât de slaba nu poate fi suficientă pentru ca experienţa de viaţa sa capete o calitate satisfăcătoare. Că nu exista neînţelegere sau necaz, boala în experienţa lor de viaţa pana ce ea nu a fost elaborata aici, şi numai aici. Ca un individ sănătos nu se poate obţine decât prin singura vindecare reala şi posibila, aceea a minţii limitate, însănătoşire care de fapt înseamnă deschiderea ei pentru a putea procesa date ale nelimitării. Şi înseamnă multă cunoaştere, mult mai multă decât şi-au imaginat că se poate.

Dragilor, o activare superioară a minţii limitate duce la o capacitate de procesare de date şi la o cunoaştere de circa 10.000 de ori mai buna decât a unui individ considerat strălucitor în societatea umană. În plus, pentru anumite situaţii se accesează imediat Mintea Universala, frecventa a **Omniscientei**. Pentru ca, chiar activata la nivelul menţionat, nu se poate vorbi încă de omniscienta.

Şi pentru ca tabloul să fie complet, o asemenea „performanta” la îndemâna absolut a fiecăruia se poate obţine numai ca urmare **a revenirii la blândele şi**

aparent insignifiantele valori de care nimeni nu mai are timp, anume Armonia, Iubirea, Pacea... Poate părea ciudat sau alambicat, dar fără ca acestea să devină principalele valori ale vieţii tale, absolut niciodată nu vei depăşi nici cele câteva procente de creier activate şi nici calitatea vieţii tale nu se va putea modifica. Vei fi **autocondamna**t să tot fii efect de efect, mereu victima, niciodată întreg, mereu mai mic şi mai slab pentru ca moartea să pună iar un capac de neînţelegere peste toată zadarnica ta zbatere.

Acum poate este puţin mai clar de ce anume trebuia să vorbesc, să amintesc fiecăruia din cei care „au urechi de auzit" că este absolut la îndemâna fiecăruia, cu condiţia sa îşi ofere singur aceasta şansa. Nu de alta dar ştiu ca nimeni nu a spus toate astea de pe vremea când şi eu căutam un drum real către „Adevăr", într-un limbaj accesibil intelectului mileniului trei.

Cai facile nu veţi găsi, niciun altul nu va putea nici alege pentru voi, nici să vă facă temele. Cunoaşterea va mai poate fi intermediata de cel care deja o are, dar responsabilitatea de a o transfera în proprie experienţa vă revine fiecăruia. Aşa arata chiar Legile Armoniei Creaţiei. De la ele nu se pot obţine rabaturi de niciun fel.

Desigur toată civilizaţia se regăseşte structurata pe palierele acestei piramide entropice şi deci iluziile sunt în egala măsura la toate nivelele ei. Chiar structura este menţinuta prin ele. Pentru ca dacă nu ai crede că ai nevoi nu ai avea ce cauta aici. Dacă nu ai avea frici ca de unul singur eşti prea mic şi neînsemnat, că trebuie să aibă cineva grija de tine, ce anume te-ar motiva să rămâi aici? Unii trăiesc iluzia că au, alţii că pot, alţi dimpotrivă că nu au sau nu pot. Mai toţi nu au timp să tot facă pentru ca să aibă… Toţi vor mai mult, mereu mai mult…

Cu cât se găsesc mai sus au parca tot mai puţin timp. Cu toate astea timpul „se scurtează" doar pentru ca gama iluziilor s-a diversificat şi mai mult. Dar vorbind de Adevăr, cu cât te afli pe un palier mai ridicat ar trebui să îţi faci timp şi pentru un nivel al Atenţiei mai ridicat. Pentru ca,

pe un considerent sau altul, ţi-ai asumat o responsabilitate în „joc”. Şi apoi, de regulă pentru a ajunge acolo ai parcurs câteva etape pe paliere situate mai jos deci ai mai multă experienţa pe care trebuie să o pui în valoare. Gradul de Conştienta trebuie să crească măcar puţin, deoarece şi instrucţia este, de regulă, mai bună. În cadrul „jocului” ea are o valoare, dar poate fi un instrument util şi pentru a accesa nivele mai bune **de Cunoaştere**. Iar dacă apuci să înţelegi cate ceva, atunci poţi să-ţi organizezi altfel timpul decât cel care trăieşte iluzii ale lipsurilor.

O organizare mai bună a timpului îţi va da o oarecare detaşare fata de aspecte mai puţin importante şi va creşte starea de atenţie. Odată cu creşterea atenţiei ai ocazia sa observi noi aspecte la care poţi renunţa, ceea ce va mari şi mai mult nivelul de atenţie la care ţi-ai acordat accesul. Procesul se poate continua suficient pentru a ajunge un om capabil să înceapă să conştientizeze ca poate deveni în mai buna măsura stăpân pe timpul şi pe viaţa sa. Ajuns la acest punct lucrurile încep tot mai mult să ducă spre un început de Conştiinţa conştienta, deoarece o ieşire din sarabanda nebunească a evenimentelor care se tot prăbuşesc peste tine facilitează mult, fiind un prim important şi necesar pas spre a deveni sursa a evenimentelor şi nu efect al lor.

Am să mă întorc la statutul de copil, potenţialitate maxima a punctului zero. El spuneam ca doar **ESTE.** Încetul cu încetul se proiectează asupra lui programe informaţionale care ţin de iluzia nevoilor şi apoi de modalităţile de împlinire a acestor nevoi. Astfel suntem scosi din acel punct. Mai întâi suntem învăţaţi să cerem ceea ce vrem, apoi ne sunt indicate modalităţi specifice nivelului la care am ajuns, toate cu încărcătura emoţionala. Dacă vei învăţa mai bine ai să ai, dacă vei fi competitiv vei putea să… totul având un aspect de şantaj şi escrocherie sentimentala pe care o denumim educaţie. Mulţi negociaza chiar în termeni de genul „dacă iei premiul întâi vei merge în tabara, dacă nu nu vei merge” sau „la fiecare nota de zece vei primi o sumă de bani sau alta pretinsa valoare”. Interesant ca nu vedem caracterul

profund deformant al acestui gen de abordare şi chiar profund imoral. Aceşti copii vor lua competiţia la maniera foarte dura, având un scop imediat de îndeplinit în favoarea unor plăceri personale. Clasa devine pentru ei un ring de lupta iar colegii în loc de a le fi prieteni devin potenţialii duşmani care le pot lua nu ştiu ce iluzorie bucurie. Apoi ne miram de imoralitatea unui astfel de puşti devenit politician sau ocupând o funcţie administrativa. Spunem ca a devenit „corupt” fără să acceptam ca coruperea lui s-a făcut de când era în pantaloni scurti, printr-un sistem de valori bazat pe grave neînţelegeri, programe informaţionale profund viciate în raport cu Armonia şi care vin din „valorile susţinute de întregul Conştient Colectiv”.

Acel copil are şi el un intelect care nu este un elastic. Sunt realităţi matematice care corespund nivelului lui obiectiv din acel moment. Dacă nu va reuşi să atingă baremul propus l-am transformat deja într-un învins, într-un handicapat absolut artificial, tăindu-i inconştient aripile din dorinţa de a-l subordona imperativ unei ştachete prea sus pentru el, la acel moment. Aceasta se va transforma într-un program informaţional foarte persistent în toată evoluţia lui ulterioara, fixându-se uneori sub forma pe care dianetica a denumit-o „engrama”.

Apoi copii aceştia vor trata ulterior societatea exact ca pe clasa lor. Toţi „ceilalţi” vor fi doar potenţialii duşmani care nu vor decât să le ia lor dreptul la te miri ce valori. Cum aţi vrea să trăim într-o societate sănătoasa sau morala când mare parte din „competitori” sunt activaţi cu astfel de programe informaţionale. Ei au devenit „personalităţi puternice”, de fapt emitatoare mai puternice decât restul şi deci infoenergiile pe care ei le emit vor acoperi programele mai „blânde” dar mai puţin puternice. Apoi să observam ca majoritatea au primit cam acelaşi gen de „educaţie” şi deci o majoritate rezonează la acest tip de „valori”, care încetul cu încetul au devenit singurele valabile pentru întreaga societate, transformată într-un mare bâlci în care fiecare vine ca într-un ring de lupta sa

„se bată” cu toţi ceilalţi, duşmani măcar potenţiali care precis vor să le ia lor dreptul la un ştiu ce pretinse valori. Iar dacă aceste valori se rezuma în final la una, prin care chipurile se pot asigura oricare alte fantezii, apoi tensiunea devine la limita suportabilităţii, ceea ce de fapt trăiţi acum pe planeta Pământ. Pentru ca acum singura valoare este BANUL.

Pentru a-l obţine este valabila orice modalitate. Poţi minţi, poţi fura, poţi să te prostituezi într-o infinitate de moduri. Dacă eşti mai slab, poţi chiar munci. Dar cine a făcut bani din postura de muncitor?! Unii se mint ca poţi crea pentru bani. Desigur **aşa ceva nu se poate**. Unii au încercat să „programeze creaţia” şi să o remunereze în Institute de Cercetări. **Parca creativitatea poate fi normata**. Dacă o minte poate gândi că îţi poţi propune să obtii un rezultat creativ cu un plan sub forma de cuţit în spate, aceea nici măcar coerenta nu este. Creaţia spuneam că este o ţâşnire vibratorie pe verticala şi pentru ea tu trebuie să fii deschis şi receptiv nu strofocat şi limitat de norme şi normative. Cercetarea **poate fi infinit sponsorizata spre beneficiul întregii civilizaţii**, cu speranţa dar nu şi certitudinea că va şi aduce rezultatele scontate. Pentru ca chiar ridicând frecventa echipamentului care eşti, poţi aduce o informaţie mai înalta, dar ea nu este obligatoriu menita sa servească unui anume scop propus. Poate aparţine unui alt domeniu sau specialităţi. Poate avea valoare de întrebuinţare imediata sau poate fi doar cunoaştere conceptuală. Oricum este un beneficiu, dar trebuie să fie absolut clar ca, pentru a-ţi putea ridica vibraţia nu ai voie să fii menţinut „în corzi” CI DIMPOTRIVĂ, trebuie să rĂMÂI LIBER DE ORICE SERVITUŢI**. Doar aşa şi numai aşa „cercetarea” va avea şi rezultate**. Altfel rămâne o compilare de date culese de pe ici-colo, dar de la nivelul cunoaşterii deja aflate în acest plan vibratoriu. Trebuia să formulez şi aceste aspecte deoarece **cunosc bine despre ce vorbesc**.

Din toate cele amintite acum vă puteţi da seama de ce „blamam” mai sus sistemul educaţionall. Civilizaţia în

întregul ei va tot tari după ea fiecare individualitate în fatidica ei rostogolire către Nicăieri. Deoarece acest tip de evoluţie este legic să se prăbuşeasca, dacă nu cumva îşi imaginează că ar putea subordona chiar întreaga Armonie Universala entropiei ei. Am pus ghilimele deoarece încerc doar să mă fac înţeles în termeni accesibili minţii limitate. Eu nu mai pot face o judecare ci doar o observare a contextului pe care îl creaţi pentru experienţele voastre, care pe mine de acum nu mă mai implica nicicum. Dar poate ar fi util să înţelegeţi ca, fără modificarea **radicala** a ceea ce voi acceptaţi ca valori şi priorităţi nimic nu vă va mai fi accesibil din Armonia Universala. Asta ar însemna că va întrupaţi doar pentru a lupta, a suferi, a plânge, doar pentru durere, suferinţa şi moarte, ceea ce de acum a devenit un nonsens al Existentei. Nimic din toate aceste programe nu fac parte din arhetipul infoenergetic care definea Omul Adamic, deci ele toate sunt simple iluzii, rezultate din viciere informaţionala.

Dragilor, exista acum curente de gândire care măcar au încercat să observe colţul strâmt în care a ajuns experienţa umană, desigur ca urmare a valorilor ei. Ei au formulat „gândeşte pozitiv”, deoarece au înţeles ca doar mintea limitata poate crea problemele în experienţa fiecăruia. Numai că nu au ajuns cu observaţia până la capăt, unde ar fi aflat ca intelectul nu ştie, nu poate şi nici nu are menirea de a realiza ceva cu adevărat benefic. Asta din simplul motiv că nu a fost în sarcina lui să vehiculeze informaţie înalt vibratorie ci doar în limitele de vibraţie ale acestui plan al cărui produs şi unealta este. Dacă veţi vrea să creaţi ceva, precis nu veţi găsi unealta potrivita în debara. Acolo o să daţi peste ciocan, poate o matura sau faras, poate o bormaşina sau câteva cuie. Nu că ar fi lipsite de utilitate în gospodărie, dar pianul îl aveţi în sufragerie, masa de scris în birou şi poate un sevalet în atelierul luminos destinat picturii.

Vreau să spun ca nu la nivelul minţii limitate aveţi instrumentele de creat experienţele voastre de viaţa cele mai înalte. Ele se găsesc la nivelul inimii, unde se găseşte

toată biblioteca vasta de informaţie numita Omniscienta. Acolo veţi cupla sentimentele voastre, emotia creatoare, acolo sensibilitatea esenţei va găsi nivelele vibratorii necesare dezarhivarilor informaţionale necesare experienţei voastre din fiece moment de ACUM. Nu veţi găsi perspectiva iluzorie pentru un mâine virtual, dar veţi beneficia de oportunitatea vie a prezentului continuu. În el şi numai în el puteţi crea chiar condiţiile pentru ca virtualul mâine să mai fie şi să arate altfel decât este.

Debaraua intelectului vă va sugera mereu ca doar cu o unealtă dura şi puternica şi cu antecalcule foarte alambicate veţi reuşi dar… mâine. Niciodată ACUM. El nu poate, îi este frica de orice modificare, pentru el totul este sigur, oricât de mizerabil, aşa cum este. O surpriză îl paralizează pur şi simplu, fără să poată înţelege ca viaţa este o permanenta înşiruire de surprize, o curgere în care nu poate exista nimic static. De altfel doar aceasta veşnica provocare este chiar sensul vieţii, pentru ea ne aflam în acest plan, nu avem de ce şi nici cum rămâne veşnic spectatori.

Privindu-vă semenul veţi înţelege destul de uşor când se afla într-o experienţa vadit neplăcuta că nu i-ar fi prea greu să o schimbe… Şi el va sesiza destul de uşor ca schimbând doar puţin, suferinţa ta ar dispărea. Problema este că el nu poate face schimbarea pentru tine şi nici tu pentru el. Ca atare cel mai probabil veţi rămâne în acea poziţie, conform minţii limitate plină de frici. Dar este o iluzie, experienţa nu poate **rămâne pe loc** ci doar **atitudinea ta** în faţa vieţii. Dacă nu o schimbi, experienţa încet încet se prăbuşeşte deoarece o creştere a calităţii **fără suport creativ conştient** nu poate avea loc. Iar aceasta ar angrena **inima nu mintea**, după cum sunteţi ades tentaţi să credeţi. Angrenând mintea experienţa **coboară implacabil** din punct de vedere calitativ, deşi te-ai aştepta la alt rezultat. Unii spun „sunt conştient de risc”…Câtă iluzie este în aceasta conştienta… Nici nu exista **o inconştienta** mai clar formulata. Atunci când, în evoluţia ta găseşti la îndemâna astfel de realităţi gradul de

inconştienta este major. Deoarece noţiunea de risc nu începe decât în mintea limitata, în rest acest gen de informaţie nu este recunoscuta de niciun nivel al fiinţei.

Exista posibilitatea de prelucrare de date şi mai sus de nivelul vibrator al inimii, dar în ele inima este implicata întotdeauna, ca releu al Fiinţei fata de Sursa. Este vorba de supraconştienta, în care prelucrarea nu se face la nivelul minţii limitate ci a Minţii Universale. La acest nivel o pretinsa problema nici nu exista deoarece se găsesc simultan o infinitate de rezolvari din care, prin releul inima, se poate opta pentru una sau alta. Frecventa de lucru a inimii este Frecventa Iubirii, cu alte coordonate decât cele pe care ne-am deformat a i le atribui. Aceasta Iubire este nediscriminatoare, ea nu are preferinţe sau limite şi are mai mult semnificaţie de Suprema Armonie. Dar şi armonia are o rigoare pe care noi, ca oameni, nu o conştientizam. Nu este o noţiune decât parţial elastica, în măsura în care nimic nu poate fi rigid, însă ea se poate traduce prin raporturi ideale între toate Aspectele Creaţiei.

Supraconştienta este un nivel la care nu foarte mulţi şi-au acordat încă accesul, frecventa inimii fiind destul de firesc la îndemâna oricăruia, dacă alege. AICI NU GĂSIM URME DE FRICI şi este deosebit de important de observat dacă facem alegerile noastre cu teama sau nu. Câtă vreme teama exista poţi fi convins de implicarea minţii limitate şi nu ai de ce să aştepţi o evoluţie pozitiva sau benefica în viaţa ta, oricare ar fi aspectul la care te referi. Poate **vei crede că sunt zone unde intelectul ar trebui să conducă, dar nu este aşa**. Chiar de afaceri dacă vorbim, totul se circumscrie celor spuse mai sus. Desigur că vorbesc pentru cei în a căror realitate „afacerile” îşi mai găsesc raţiunea de a exista. Pentru ca, spuneam, în piramida entropica numita sociala de aceasta Civilizaţie, nimic nu mai este în relaţie armonioasa cu Armonia Universala. Şi mă refer la faptul ca aceasta absurda stratificare este cu putinţa doar omitand cu indaradnicie adevărata noastră identitate. A accepta să plăteşti un

semen de-al tău pentru un serviciu mi se pare total lipsit de demnitate, anulare a Esenţei de ambele părţi. Noi am venit în acest plan tocmai pentru a interacţiona între noi şi noi cu toate aspectele Creaţiei. Nu avem raporturi de subordonare în LEGE, ca să formulez mai poetic. Cu nimeni şi nimic, fata de nimeni şi nimic. Creatorul ne-a făcut liberi, „După chipul şi asemănarea Sa”. Pe toţi, deopotrivă. Ar fi dificil acum de stabilit ce ar trebui să fie mai RUŞINOS”, să ai subordonaţi sau să fi subordonat. Poate este mai grav să ai subordonaţi, deoarece se presupune ca detii mijloacele de a menţine acest raport nefiresc, pe când el se afla în iluzia nevoii şi a dependentei de tine. Tu îl poţi ajuta firesc să se elibereze de aceasta iluzie. El dacă ar face-o ar trebui să se cheme ca s-a revoltat, acţiune total lipsită de armonie. În schimb tu ai putea să-i dăruieşti eliberarea, ca un frate mai mare. Mişcarea paşoptista a fost o creştere de conştienta şi nu a pornit de la cei care aveau iluzia nevoilor. Abolirea robiei negrilor a fost acelaşi lucru, renunţarea la colonialism tot o creştere a conştiinţei a fost. Sunt etape fireşti de maturizare şi rămânerea în nişte tipare doar de dragul că aşa este mai facil duce la moarte invariabil, la colaps. Desigur că vor fi fiind interese meschine încă retrograde, dar ele nu mai pot fi în acord cu Timpul. Au devenit anacronice.

Civilizaţia asta s-a tot jucat de-a valorile, a ajuns şi la aberaţii majore, trebuie să se dezmeticeasca. Doar ca acum este un bulgare care se rostogoleşte în virtutea inerţiei, maturând totul în cale. Ea nu se poate opri ci doar individualităţile o vor face. Nu cred că putem asista la nesfarsit la un nefiresc, de parcă nu ne-ar afecta deloc. Peste capetele noastre se decid şi azi noi aberaţii şi inepţii, războaie se tot coc, arme se tot perfecţionează, individualităţile rămân doar componente ale unor mase de manevra… Valori sau pseudovalori se tot polarizează, acutizând condiţiile şi raporturile între semeni. De acum se însămânţează iluzii ale nevoilor, pentru a se controla piete, se operează manipulari la nivel de informaţie subtila,

imposibil de decelat cu o cunoaştere a minţii limitate. „Realizarea virusului HIV” a fost o etapă grosiera, demult depăşita. **Este epoca manipularii informaţiei şi este nivelul ultim la care se putea ajunge.** De aici chiar nu mai exista nivel la care entropia nu a mai ajuns. Ambalarea manipularii informaţionale este atât de perfecta încât noi mergem către ea nu mai este necesar să ne fie trimisa.

Şi absolut tot acest IAD este motivat numai şi numai de „nevoia de bani”, obsedanta pe toate nivelele piramidei entropice. Dar, în timp ce unii manifesta aceasta stupida nevoie din iluzia lipsurilor, alţii o fac de dragul preferinţelor iar alţii doar pentru a mai urca un palier, de dragul unei iluzorii puteri egotice. Fără excepţie, când părăsesc planul, toţi lasa totul aici, oricât de mult părea ca însemnau nevoile lor pana atunci. Devin toţi la fel de umili, şi pleacă toţi cu senzaţia că, de fapt, au ratat şansa unui adevărat experiment de viaţa, pentru care veniseră. De ce credeţi ca moartea nu găseşte decât pe foarte puţini împăcaţi. Iar aceştia nu sunt nici din cei avuţi nici din cei săraci ci doar din cei care au înţeles măcar un minim, măcar la sfârşit. Pana nu îţi oferi şansa de a redescoperi adevărul conform căruia absolut nimic nu trebuie să aibă o alta motivaţie decât Iubirea, oricum **ai venit ABSOLUT DEGEABA în acest trup**.

Astăzi exista modalităţi pentru a se asigura producerea tuturor reperelor fără multă implicare a omului. Mă refer în special la activităţi de rutina, la asamblarea pe linii de montaj, la banda rulanta. Majoritatea pot fi automatizate sau robotizate dacă nu sunt deja. Pentru ca aceasta să funcţioneze este nevoie desigur şi de servicii auxiliare, ca şi de capital. În afara unor astfel de realităţi însă sunt şi o mulţime de îndeletniciri mărunte, cu o finalitate lipsită de o utilitate fie ea şi iluzorie, dar care asigura chipurile motivaţia pentru ca planul să fie supraaglomerat nejustificat. Toate ar trebui reevaluate şi renunţat treptat la ele.

Pentru ca omul nu poate regăsi adevăratele valori ale Sinelui câtă vreme viaţa lui este exact ca o „ştafeta”: preia

în fuga nişte „valori”, aleargă cât poate tot parcursul destinat şi preda la rândul sau ştafeta, fără niciun răgaz de a observa măcar ce anume i-a fost pus în mână. Mai gafaie puţin, preţ de o pensie-doua, după care părăseşte acest loc de joaca, fără să fi înţeles absolut nimic. S-a ajuns la performanta ca majoritatea nu mai au timp şi interes nici să citească o carte, nici să vadă un colţ de natura, nici măcar să gândească puţin la propria viaţa. O civilizaţie de mecanisme date peste cap, care mai ticăie în virtutea inerţiei fără niciun ritm. Nu este vorba de o lipsă de timp obiectiva aici ci în principal de „valorile” care ghidează acest bulgare, în rostogolirea lui. Ce nu aduce profit nu este interesant, nu are niciun rost, nicio semnificaţie…

A devenit obsesiva întrebarea „şi eu ce câştig din…?” încât în subconştient s-a înrădăcinat o suspiciune foarte manifesta în comportament: dacă ceva nu costa sau costa puţin precis nu are nicio valoare. Am întâlnit producători care au înţeles aceasta perversiune a minţii şi, deşi puteau scoate un reper pe piaţa la un preţ mult mai mic, aveau de optat pentru a renunţa să-l mai producă sau să îi umfle de câteva ori preţul, pentru a avea totuşi o piaţă. Aici am ajuns cu valorile noastre. Cerem singuri să ne fie mai greu sau mai rău, la mai toate capitolele vieţii.

Şi, ca exemplu am să mă leg de recenta evoluţie a vremii din România. Spuneam mai sus ca vremea este responsabilitatea noastră de creatori, care ar trebui să colaboreze cu conştiinţele elementale pentru a obţine un rezultat armonios. Şi mai spuneam că este suficienta o conştiinţă conştienta pentru a aduce un răspuns armonios. Timp de două ierni şi o vară am reuşit ca, colaborand cu aceste conştiinţe elementale să menţin vremea suficient de armonios, fără mari „acute”. A fost posibil deoarece semnalul venit prin Conştiinţa Colectiva a oamenilor era insuficient de polarizat, de coerent, de intens. A fost suficient însă ca meteorologii să avertizeze în mod repetat şi cu tonuri dramatice despre iminenta unor manifestări dure ale vremii şi aceste avertizări să fie foarte dramatic preluate de mass media pentru ca polarizarea fricilor să

dea naştere unui semnal puternic şi coerent, menit să acopere nivelul la care armonia opera. A rezultat o manifestare deosebit de dura în aproape tot sudul ţării, ocolind cumva capitala, unde a nins semnificativ dar liniştit iar temperaturile au coborât doar două nopţi către – 5 – 10 grade. Aici ninsoarea a încetat destul de repede şi deszapezirea a reuşit să rezolve problemele de circulaţie pe parcursul a două zile. În schimb în judeţele din sud est totul a căpătat o amploare deosebita, augmentată de mereu noi şi dramatice ştiri despre sinistraţi şi decedaţi, despre suferinţele celor prinşi cu maşinile pe şosele. Aspectul semăna cu autoambalarea pe care cate o boală psihică o declanşează şi şansele de a reinstaura armonia în asemenea condiţii sunt din ce în ce mai mici sau necesita eforturi de Atenţie superioare. După vreo patru zile cred că începe o revenire la firesc, mai cu seamă pentru ca mulţi nu au mai cuplat frici personale, fiind în afara zonei periculoase.

Acest mecanism se regăseşte, cu similarităţi mergând dincolo de 90% şi în cazul epidemiilor virale sezoniere. Am lângă mine doi copii mici, acum de un anişor unul, respectiv doi şi jumătate al doilea. De când s-a născut primul le-am spus tuturor celor care voiau să vină în vizita dar spuneau că sunt răciţi, să nu îşi facă probleme şi să vină. Aici îi rugam un singur lucru: să nu se teamă în niciun caz de soarta copiilor, că nu se vor îmbolnăvi. Îi încurajam în schimb să se joace cu ei, să-i sărute dacă voiau să o facă, să se poarte firesc. Absolut niciodată copii nu au contractat o astfel de răceala sau gripa. Ar fi fost absolut suficient ca ei să nu mă asculte şi să se teamă pentru sănătatea micuţilor şi transferul informaţional s-ar fi realizat, respectiv copii s-ar fi îmbolnăvit.

Dar aceşti copii au o frecventa vibratorie deosebit de înalta, deoarece am avut Cunoaşterea şi Atenţia necesare pentru a nu le impurifica foarte mult structurile. Ei au fost hrăniti dincolo de un an cu lapte matern în principal, apoi au primit doar completari „alimentare” cât mai naturale şi mai puţin perturbatoare. Ei nu au luat contact cu carnea,

deşi li s-a oferit, dar firesc ştiam ca o vor refuza şi nu aveam motiv să insistam. Nu agreează decât smântâna neindustrializata şi anumite sortimente de branza. Le plac ouăle deocamdată, dar cel mai mult le place supa de legume cu galusti de gris şi cerealele sub diferite forme. Nu agreează mierea fiind probabil prea dulce, dar le plac nucile, alunele, chiar măslinele, evident dulciurile începând cu biscuiţii şi terminând cu bomboanele şi ciocolata. În alimentaţia lor am optat pentru o atitudine atenta şi nonrestrictiva, în dorinţa de a-i înţelege cât mai bine.

Absolut singurele suferinţe pe care le au amândoi sunt cele care se datorează apropierii de ei a unor oameni cu vibraţie prea joasa. Aceeaşi persoana, pe care chiar o iubesc în mod normal, dacă trece printr-o „perioada definită ca proasta” le produce atâta suferinţa încât nu o mai suporta în preajma şi fug, se ascund sau plâng, cerand imperios să fie luaţi în braţe, ca protecţie. Altfel sunt deosebit de sociabili. Funcţionează ca adevărate barometre pentru nivelul de vibraţie sau starea de sănătate a celor din jur. De fapt tot despre vibraţie este vorba.

Nu de mult am fost în vizita la o prietenă draga mie de mulţi ani, cu cel mic în braţe. Fiind mai varstnica, se temea foarte tare de evoluţia vremii, care înrăutatindu-se i-ar fi afectat siguranţa deplasării de care avea nevoie peste câteva zile. Era atât de prăbuşită în frici ca nu numai copilul îi simţea vibraţia grea, dar o conştientiza chiar şi ea. Nu am putut sta deloc acolo, cum o vedea cum tipa fără nicio speranţa să poată fi oprit, chiar în braţele mele fiind. A trebuit să nu o vadă, să stea în alta camera ca să putem schimba câteva cuvinte şi am plecat. Pe palier se liniştise deja, afara nu a avut probleme. A trebuit să luăm un tramvai pentru câteva staţii şi am nimerit unul nu foarte gol. Se simţea o vibraţie grea şi acolo iar pustiul, proaspăt lovit de experienţa anterioară, a protestat în legea lui, dar foarte vehement. Abia aşteptam staţia de destinaţie. Imediat când am coborât copilul nu a mai avut nicio

problemă.

Dacă aş fi fost lipsit de Cunoaştere aşa cum toată Civilizaţia este, mi-aş fi făcut probleme mari fata de manifestările copilului din care nu aveam cum să înţeleg ceva. Probabil mulţi ar fi alergat la un medic, să vadă ce a păţit copilul. Acesta ar fi putut să suspecteze ceva, să mă trimită la un specialist, să fac nişte analize care între timp, prin frici, să ajute la materializarea unor rezultate, să înceapă te miri ce tratament şi sarabanda nu s-ar mai fi oprit, spre „evidentul beneficiu al tuturor structurilor" fiinţişoarei firave pe care nu am putut-o înţelege din simpla necunoaştere, de care el, sarmanul, chiar nu se face vinovat… Va place mecanismul?! Aţi înţeles ce facem micuţilor care au venit solicitându-ne **doar iubire**?

Dar vă daţi seama cât de mult se autodistrugea prietena mea numai gândindu-se cu teama la condiţiile ce urmau **eventual** să-i îngreuneze o deplasare care **urma să aibă loc peste patru zile**. Toate structurile fiinţei sale erau practic prăbuşite, nimic nu mai funcţiona decât la cote minimale, de subzistenta şi avarie. Patru zile în acest regim de funcţionare sunt absolut suficiente ca să te destrupezi cu succes. Şi ea totuşi mai înţelege cate ceva, dar tot ajunge în astfel de situaţii. Alţii nici nu ar observa ce îşi fac singuri, mai exact ce experienţe le pregăteşte mintea limitata.

Deoarece am ajuns iar la aspecte legate de „sănătate" voi încerca să sugerez mai clar cum se defineşte, în Adevăr. În primul rând sănătatea este o noţiune care priveşte **interrelatiile** între diferite aspecte ale creaţiei, la fel de bine pe orice scara am vrea să ne situam. Dacă ne rezumam la sănătatea corpului fizic, este vorba de revenirea la starea de Armonie Absoluta între toate structurile, elementele sau organele acestuia. Pentru a o obţine nu este nevoie decât de un singur lucru deosebit de simplu dar dificil de obţinut şi anume de **ieşirea întregii structuri fizice de sub controlul programelor viciate ale minţii limitate**. Absolut nimic mai mult. Nu trebuie să inventam tehnici, nu sunt necesare nici cele

deja inventate de alţii. În niciun caz nu ne facem vreun bine apeland la orice gen de „proptele”, ele fiind necesare doar minţii limitate, nu structurii „fizice”. Dacă am conştientizat cele de mai sus şi nu vedem rezultate apărând înseamnă ca totuşi mintea limitata nu a încetat să fabrice programe entropice şi atunci va trebui să ne îndreptăm atenţia spre ea. De păcălit nu vom reuşi, dar putem să o determinam să se „deschidă” spre înţelegere Superioară. Nu trebuie precupeţit niciun efort dacă suntem decisi să schimbăm ceva. Ea **poate** şi **trebuie** să-şi reia funcţia fireasca de instrument al Sinelui şi nu de Stăpân al Fiinţei, cum s-a cam obişnuit.

„Gândirea pozitivă” nu ne va ajuta deoarece ar presupune ca mintea limitata ar avea capacitatea să creeze prin iubire, ceea ce este profund fals. Ea poate schimba nişte programe limitative cu altele, poate mai puţin limitative, dar despre programele arhetipale nu poate fi vorba. Din tot ceea ce noi putem „face” în aceeaşi plan doar ceea ce are ca **substrat unic şi clar IUBIREA** poate fi în acord cu Armonia Universala. Dar să nu uităm că nu este vorba despre **IUBIREA** manifestata la nivel vibrator mai jos de centrul energetic al inimii**, cel puţin**.

Dacă mintea limitata a reuşit să fie determinata sa nu mai emita programe de distrugere şi sta liniştita, atunci „corpul fizic” trece automat sub Infoenergiile Armoniei Universale. Acestea vor opera toate modificările necesare pentru revenirea la arhetipul Adamic. Dacă vrem să catalizam procesul va trebui să fim mai atenţi la ceea ce introducem în corp pe cale alimentara, deoarece tot despre infoenergii parazite vorbim. Cu cât ne vom rezuma la alimente naturale cât mai puţin prelucrate atât termic cât şi industrial cu atât mai repede se vor manifesta rezultatele. Sucurile naturale obţinute din fructe-legume proaspete şi cât mai proprii zonei noastre sunt cele mai benefice. Ele nu se opun unei purificări infoenergetice mai rapide şi permit o creştere a frecventei de rezonanta pe măsura. În ceea ce priveşte lichidele, singura cu efect benefic este apa plată, cea de izvor sau de mare adâncime,

deoarece nu conţine programe parazit. Ea va avea şi rol de caraus al impurităţilor depozitate în structuri pe timpul când informaţia viciata opera în noi.

Însănătoşirea corpului fizic înseamnă, pe anumite nivele, un corp fizic destul de diferit fata de ceea ce voi cunoaşteti a fi normal. Pentru ca nu înseamnă doar un corp lipsit de „boli" ci mult mai mult. Înseamnă ca rezistenta lui la tot felul de agresiuni creste chiar spectaculos, el nu mai este ameninţat de imunodeficiente şi alergii, el nu mai este terorizat de procese inflamatorii şi degenerative, pe el nu mai apar vergeturi, celulite, tumefieri la lovituri moderate, el nu mai are nevoie de spirt, tăieturile accidentale se „lipesc" prin uşoara reconstituire şi presare în poziţia iniţiala, nivelul stimulilor producători de senzaţii dureroase creste foarte mult şi enumerarea poate continua pana la remodelarea sistemului osos ca forma, inclusiv optimizarea formei cutiei craniene. Cam aşa se defineşte un corp sănătos, care cunoaşte mult mai puţin oboseala, nu cunoaşte uzuri şi nici nevoi. În final, dacă a trecut total sub legile Armoniei Universale, nu va cunoaşte nici moartea. Veţi înţelege cât de mulţi oameni se pot considera cu adevărat sănătosi pe planeta Pământ la acest moment.

Şi dacă ne-am făcut o idee despre ce este şi cum se reinstaurează sănătatea în corpul fizic, ar fi poate cazul să ne ocupăm puţin de „**boala**". Evident ea este o stare de dizarmonie, în profund dezacord cu Armonia Universala, pe care trebuie să o înfrângă, la nivel local. Este foarte util să înţelegem odată că este nevoie de foarte mult efort, de multă energie contorsionata şi de programe suficient de deformate pentru a putea să învingi Armonia Energiei Universale, chiar în plan local. Iar timpul şi interesul alocat acestei distrugeri trebuie să fie suficient de mare, altfel nu putem ajunge la asemenea rezultate „miraculoase". Sunt convins că va place ce auziţi. Dar nici nu vă puteţi imagina cât de adevărat este, numai şi numai pentru ca nu aţi avut nici Cunoaşterea şi nici Atenţia necesare pentru a „vedea" procesul.

Spunem că avem dreptul la puncte de vedere proprii, că avem dreptul la alegeri, că avem liber arbitru şi eu trebuie să recunosc că aşa stau lucrurile, cel puţin câtă vreme eşti suficient de inconştient… Este ca şi când un program din PC-ul tău şi-ar permite să facă ce vrea el. Desigur ca, la un moment dat se întâmpla şi în realitatea virtuala din PC ca un programel sau chiar mediul Windows să înceapă să manifeste „personalitate” şi este uşor de observat cam ce dizarmonii distructive au loc ca urmare a acestei „evoluţii”. Întotdeauna va trebui să intervenim, să dezinstalam programul şi, cu CD-ul original (am putea spune arhetipal) sa reinstauram Armonia locala.

Cam aşa se petrece şi în cazul nostru, când noi am devenit „programul” care, dintr-un exces de personalitate ne permitem prea multe şi nu tocmai armonioase alegeri. Pentru ca, pentru a alege trebuie să analizezi conform unui criteriu întotdeauna arbitrar, apoi să separi conform criteriului ales şi să îţi apropii doar ceea ce ai ales, restul considerând a fi lipsit de interes pentru tine. Dar separându-te de un aspect al Creaţiei el nu încetează sa existe decât pentru tine, în realitate el trebuind să accepte şi să „procedeze” la rându-i conform alegerii pe care nu acel aspect a făcut-o ci tu. Ori el înseamnă energie şi informaţie, deci nu ai făcut decât să-ţi refuzi o „banca de date” cu suport energetic. Cum ai mai putea fi omniscient dacă ai operat mereu astfel de renunţări. Şi, la ce ţi-a folosit?! El **este doar**, numai **percepţia** ta şi **punctul tău de vedere limitat** face ca tu să nu-i poţi găsi şi respecta rolul. Eticheta tu i-o ataşezi, doar pentru tine este bun sau rău, frumos sau urat, interesant sau nu… Şi desigur când spun „tu” mă refer aici la mintea ta limitata. Esenţa care eşti nu pune etichete, ea respecta şi înţelege locul fiecărui punct de energie şi informaţie.

Imaginează-ţi corpul fizic ca pe un receptor (ulterior şi emitator) radio, cu şapte „etaje” capabile să rezoneze fiecare la o bandă de frecvente. Un „aspect” poate fi perceput **în banda şi cu etajul** care rezonează cu frecventa aspectului respectiv. El se manifesta ca un

pachet informaţional care va fi decodat la nivelul etajului respectiv şi apoi prelucrat şi trimis pe categorii de informaţii întregii structuri. Acest proces este supravegheat de „inima”, pe care vă invit să nu o vedeţi ca organ biologic ci ca pe o „centrala infoenergetica suprema ca importanta”. Intelectul a încercat şi reuşit în buna măsura sa preia funcţiile acestei centrale, neavând calificarea să o facă. Pentru ca „inima” nu avea motive să opereze separari infoenergetice în timp ce mintea limitata, de regulă motivata de frici, operează permanent astfel de „tăieri”, acţionând ca un „filtru la intrare”.

Rezultatul este tocmai o din ce în ce mai slaba racordare a individualităţii cu restul Creaţiei, desigur total lipsită de beneficitate. În plan fizic noi începem să ne resimţim ca mereu mai slăbiţi, mai ameţiţi, mai nesiguri. Aceasta s-ar putea „rezolva” rapid dacă am putea vedea ce ne-am făcut singuri. Pentru ca nu putem înţelege, ne vom duce la cineva „calificat”, suntem tentaţi să credem. El nu are niciun motiv să se dezica de pretinsa calificare rezultată din poziţia în care s-a aşezat în cadrul jocului numit „piramida sociala” şi va trebui să sugereze o pretinsa rezolvare, pe care tu va trebui iar să o accepţi ca fiind viabila pentru tine sau nu. Intelectul va pune deci eticheta respectiva şi va construi partea de joc care decurge din alegerea făcută. Astfel va dicta structurilor corpului fizic din subordinea sa răspunsul la alegerea făcută. Probleme apar când structurile, la nivel elementar şi apoi chiar elemental „verifica” informaţia care le este trimisa de intelect cu informaţia arhetipala stocata în ele. Chiar dacă în parte şi ea a fost perturbata, tot sunt puţine şanse să recunoască ceva ca viind valid din ceea ce intelectul îi trimite. Dacă aţi încercat cumva să „reparaţi” singuri un program din calculator, neavând desigur calificarea, va imaginaţi ce şanse sunt să aveţi şi succes.

Toate cele de mai sus nu fac decât să sublinieze ce păţim datorită neînţelegerilor şi necunoaşterii noastre chiar şi numai în ceea ce priveşte corpul fizic. Iar neînţelegerile sunt doar ale minţii limitate şi provin din

orientarea pe care civilizaţia a ales să o aibă, funcţie de ceea ce a ales să considere valori. Pentru că aşa ajunge o întreaga civilizaţie într-un punct al Cunoaşterii, urmărind desigur ceea ce considera că merită a fi cunoscut, cercetat... Dacă veţi fi atenţi la activitatea oricărui colectiv de cercetători veţi vedea ca temele sunt alese în baza interesului unor beneficiari măcar potenţiali dacă nu chiar comandate. Aceştia susţin material activitatea respectivă, pentru un scop anume. Scopul se circumscrie firesc „valorilor" civilizaţiei din care toţi fac parte.

Cunoaşterea **ESTE** şi accesul la ea nu ar trebui să fie motivat de un scop anume ci doar de nevoia obiectiva de cunoaştere. Este logic ca din Cunoaştere să rezulte numai beneficii, dar nu neapărat cele îngust programate. Este o limitare cu urmări de care acum beneficiem". Am fi putut alege să conştientizăm ca Civilizaţia s-a născut ca produs al Cunoaşterii şi că nu avem de mers într-o direcţie ci numai să ne-o însuşim, să o înglobam în conştienta noastră. Interesul trebuia să fie de fapt o deschidere omnidirecţională a fiecărei individualităţi, nu să ne găsim în situaţia ca unul să ne spună despre noi tot felul de lucruri şi noi să fim uimiti de ce spune el. **Totul** este în fiecare şi fiecare este **Totul**. Aici este Unimea, Legea lui Unu sau cum a mai fost încercat să se explice. De aici fireasca Omniscienta, Omnipotenta şi Omniprezenta specifice Sinelui. Pentru ca **Sinele** este **Conştiinţa Conştienta**.

Cine crede ca aici este filosofie se înşală, la fel şi cel care crede că este Religie sau eventual Spiritualitate. Toate astea nu sunt nici ele decât **etichete** puse de intelect în dorinţa de a crea separari între cai care şi ele tot **una sunt**. Nu exista demarcaţie între ele, poate doar diferenţe de termeni, uneori. Ceea ce, la nivel de individualitate chiar exista, este **limita** pe care intelectul o pune singur în a accesa Cunoaşterea, pragul pe care tu nu te decizi să-l treci, aşteptând poate să o facă altul în locul tău, dacă s-ar putea chiar instituţionalizat. Fiecare de regula este ţinut acolo de credinţa ca **deja ştie**. Câtă

vreme crezi că ştii, ce rost ar avea să mai mergi către undeva. Este o plafonare egotica, o suficienta acum legitimata şi de un dogmatism ştiinţific. Pentru ca „ştiinţa” noastră **crede ca ştie** în timp ce individualităţile care alcătuiesc lumea „ştiinţifică” sunt, de regulă, conştiente ca nu ştim mare lucru. Operează mai mult un fel de orgoliu de „casta”, ceva ce ţine de un egregor mai mic, subordonat Conştiinţei Colective. Simple bănci de date false care alcătuiesc izvorul de cunoaştere al Civilizaţiei, câtă vreme ea va continua să rămână inconştientul bulgare care se rostogoleşte către nicăieri.

Şi nu am să insist asupra timpului pe care l-ar mai avea civilizaţia la dispoziţie pentru a se trezi, ci prefer să mă refer la bucuria pe care putem alege să o cunoaştem în experienţele noastre sau la lipsa oricărei bucurii. Pentru ca „drumul devenirii noastre” este chiar scopul, nu un eventual capăt al ei. Şi drumul a fost lung, ne-am jucat şi am dobândit experienţa suficienta fiecare la acest nivel al jocului, care – vrând nevrandtrece la nivelul următor. Ca în orice joc, nu ar avea rost pragul acesta dacă toţi l-ar trece. Deci este firesc să fie o anume” **cernere**”. Este un aspect logic şi matematic, dar pe care nu în ceea ce numim ştiinţa îl vom găsi ci în alte genuri de cunoaştere, cu aspect religios. Ca **ea** s-a produs, de fapt, cu fiece mişcare făcuta şi am tot acumulat sau pierdut puncte este normal, dar acum „tragem linie” şi vedem, fiecare participant la joc, cum stam. **Instanta** tot în noi se găseşte, suntem jucători obligaţi să fim corecţi, aici alegere nu mai exista. Mai avem timp să facem câteva mutari care au o pondere mare. Întotdeauna am avut şi oportunitatea de a face mişcări bine punctate, dar acum avem o şansă suplimentara care deriva din complexitatea teribila la care jocul a ajuns. Suntem ajutaţi de chiar regulile jocului, unii să piardă în ritm mai alert, alţii să obţină puncte mai rapid. Aşa e jocul. Desigur el tot joc rămâne, dacă priveşti ca spectator, dar câtă vreme te regăseşti la masa de joc eşti implicat şi poţi formula în aceşti termeni: câştig sau pierd. Unii spun ca nu ar fi aşa, ca Creatorul nu este afectat de

Creaţia sa, dar eu am rezerve, deoarece El şi Creaţia una sunt. Mie mi se pare că este firesc să consider ca şi Creatorul este, cel puţin la un anumit nivel, implicat în experienţa Sa.

Altfel spus, capătand experienţa am „crescut”. Acum ne este accesibila înţelegerea a foarte multe fenomene pe care le regăsim în chiar experienţa de joc. Trecerea la „a prelucra date în mod superior” prin intermediul accesării Minţii Universale nu o puteam dobândi dacă nu am fi parcurs acest prim nivel al jocului. Am exersat toate nivelele fiinţei, am experimentat frecventele specifice nevoii de supravieţuire, apoi am încercat iubirea îmbinata cu diferite grade de conştiinţa. Acum exersam **conştienta** Conştiinţei şi avem provocarea **supraconştientei**. Pentru asta trebuie ca individualitatea sa se fi maturizat suficient admiţând o evoluţie responsabila, în afara bulgarelui care se rostogoleşte implacabil. Ieşirea de sub băncile de date viciate acumulate inconştient în Conştiinţa Colectiva şi revenirea la arhetip doar din această poziţie este posibila.

De-a lungul timpului au fost multe încercări de accesare a Adevărului şi au izbutit doar Individualităţile mature. Toate încercările de a se crea comunităţi, religii, biserici sau secte, scoli, filosofii şi chiar „fraţii”, „masonerii” sau orice altceva nu a dat nicio **Realizare**. Nu ca nu ar fi plecat de la intenţii bune sau chiar de la observaţii corecte dar majoritatea au devenit simple instrumente de manipulare, mai sofisticate sau mai puţin. Au fost creşteri poate mai accentuate şi oricum experienţe benefice pentru creşterea Conştiinţei. La un anumit nivel, şi o respiraţie este o creştere, şi numai a fi în corp fizic este o oportunitate, dar întotdeauna putem alege cea mai benefica oportunitate, în fiece moment. Pentru a fi benefica este necesara o singură condiţie: să fie **în acord cu Armonia Universala**. Iar pentru aceasta este utila **implicarea inimii** şi nu a minţii în toate alegerile pe care le facem. Mintea limitata ne va certa şi va spune ca riscam. Dacă nu acceptam provocarea vieţii, ce rost are să mai fim aici. Dacă bucuria experimentului nu ne este companion ci

doar micimea fricilor, care este beneficiul şi frumuseţea pentru care suntem în corp fizic?!

Am să mă întorc la „receptorul” cu şapte etaje. Ele sunt principalele porţi de intrare a infoenergiilor la nivelul corpului fizic. Corespund viziunii tradiţiilor orientale, care au păstrat cel mai bine o înţelegere apropiata de Adevăr. Când spun etaj mă refer la totalitatea aparatelor, organelor sau sistemelor care funcţionează în banda de frecvente a „porţii de intrare” respective.

Dar un fenomen nu se adresează de regula unei singure porţi de intrare ci conţine infoenergii în mai multe benzi de frecventa. Când priveşti o pasare o poţi percepe ca virtuala hrana sau/şi ca pe un aspect frumos al creaţiei cu care alegi să relaţionezi prin iubire. Dacă eşti suficient de evoluat poţi stabili chiar comunicare reciproca directa sau prin intermediul Conştiinţei Colective a pasarilor. Exista pentru fiecare specie o astfel de conştiinţa colectiva. Se pot stabili relaţii conştiente cu absolut toate. Am să vă exemplific.

Când ne-am mutat unde locuim acum, o casă la curte cu mai multe corpuri de clădire şi mai multe familii, am avut surpriza nu tocmai agreabila ca, în prima noapte să ne trezim în zgomot de fond, fasnituri şi altele asemănătoare. Am aprins lumina şi am surprins o invazie de gândaci de bucătărie, din cei mari şi negrii, specifici acestor clădiri. Ne-am bucurat de existenţa unui spray cu ajutorul căruia am strâns cincizeci de indivizi într-o pungă. A doua noapte fenomenul a diminuat, trebuind însă să mai colectam vreo douăzeci. În zilele care au urmat apariţiile au fost doar sporadice. Între timp am reuşit să stabilim o relaţie conştienta cu egregorul lor. Mintea vă va spune că nu mai voiau să fie ucişi sau ca deja îi terminaserăm pe toţi sau ca sprayul a avut remanenta dar nu este aşa deoarece ei rămâneau o prezenta în curte şi în restul corpurilor de clădire sau camere. Noi am dat doar în una. Cu toate astea, încetul cu încetul au dispărut atât din curte cât şi din restul clădirilor, şi nici după trei ani nu a mai apărut, măcar accidental vreunul.

Relaţii asemănătoare am experimentat cu ţânţarii şi muştele, noi beneficiind de o bolta de viţa de vie care acoperă practic toată curtea. Vara geamurile stau deschise permanent… Este şi foarte benefica şi armonioasa o astfel de colaborare, doar trebuie să o experimentaţi. Nu folosiţi voinţa în acest scop căci nu veţi reuşi nimic. Poate va veţi mira, dar trebuie să folosiţi **exclusiv** iubirea. Ea este frecventa comunicării empatice între toate aspectele Creaţiei. Luaţi-o strict **tehnologic** dacă vreţi să înţelegeţi ceva. Este frecventa infoenergetica, vibraţie fizica. Mintea limitata va spune „dar cum să iubesc eu gândacii ăştia urati?” însă dacă nu îi vei iubi cu adevărat, nu să vă prefaceti, îi veţi avea companioni o viaţă întreagă. Dar să părăsim exemplul şi să revenim.

Fiecare aspect care ne înconjoară, fie finta sau orice alta forma, se adresează unora din etajele noastre receptoare. Noi putem alege să percepem acel aspect într-un mod obiectiv, adică primind cu toate intrările pentru care el emite semnal sau putem să introducem pe calea minţii limitate anumite „filtre”, operand separari pe baza de preferinţe. Cele mai complexe semnale vin desigur de la semenii noştri. Aici va trebui să detaliez.

Oamenii emit simultan pe toată gama de frecvente pe care pot şi recepţiona. Dar atât emisia cât şi recepţia de acum au devenit absolut **inconştiente**. Psihologii vorbesc de limbaje ale trupului, de tot felul de aspecte foarte superficiale. Noi emitem de fapt **absolut citibil** pentru oricare semen al nostru, doar că el nu este conştient de recepţie, deşi măcar parţial ea are loc. Doar ca nu ajunge la nivelul intelectului, acesta neputând traduce ceva de ce nu este conştient… Dar şi emisia este perturbata de frici, şi recepţia la fel. Să nu credeţi însă ca fricile blochează la emisie ceea ce noi vrem să ascundem, mai repede invers, blochează ceea ce noua nu ni se pare a fi important de ascuns. În schimb la recepţie blochează exact aspectele pentru care noi manifestam frica. Ca atare comunicarea empatica dintre doi oameni este deosebit de confuza, în sensul ca fiecare a blocat parţi din mesaj şi rezultatul de

regula nu mai seamănă deloc cu realitatea. Prin tehnica Kirilian s-au fotografiat parte din emisiile omului şi s-a putut observa o fantastic de colorata dar şi de instabila configuraţie. Iniţial s-a sperat că se va putea face diagnoza după aceste fotografii dar constatându-se ca fiecare gând, emoţie poate produce schimbări majore de aspect a trebuit să se accepte ca nu ştim prea bine ce reprezintă acele modificări, deci încă nu le putem interpreta şi folosi.

O comunicare empatica fireasca între oameni are loc între cei ajunşi la un nivel de Conştienta suficient de ridicat. Dacă frecventa fiinţelor respective este suficient de înalta, între ei aproape că nu mai este nevoie de cuvinte. Mai exact cuvintele sunt utile **doar** pentru a preciza amănunte rezultate din diversitatea de aspecte ale acestui plan. Pachetele informaţionale reprezentând **stări** sunt însă puse tot timpul în comun, în mod deja conştient. Se întâmpla uneori şi „accidental" între fiinţe care se întâlnesc pentru prima oară. De regulă declanşate de o emoţie puternica, aceste adevărate stări de comuniune sunt cele care sunt în spatele „dragostei la prima vedere". Mulţi considera că este implicata sexualitatea în acest fenomen, dar adevărul este cel de mai sus. Din păcate apoi vine mintea limitata şi încurca lucrurile, cum ştie ea mai bine, introducând între cei doi „valori" specifice piramidei entropice sau Conştientului Colectiv. Chiar şi neînţelegeri privind sexualitatea.

Aceste relaţii de comunicare empatica sunt cele care ţin de esenţa noastră şi sunt cea mai fireasca cale de comunicare între Conştiinţe Conştiente. Desigur acest tip de limbaj nu este satisfăcător pentru intelect deoarece el trebuie să vehiculeze tocmai amănunte ale acestui plan, el nu are ce face cu stările. Pentru a satisface nevoile lui exista o frecventa destul de apropiata empatiei şi anume telepatia, care poate vehicula şi informaţii mai specifice, nu întregi pachete de informaţii. Sunt traductibile mai uşor pentru intelect. În orice caz, după ce ne vom fi jucat suficient, complicându-ne existenta cu telefonia mobila, tot la acest gen de comunicare va trebui să ajungem. Ridicând

frecventa echipamentului care suntem nu va mai părea greu de împlinit ba va veni de la Sine, ca şi consecinţa. Deja mulţi semeni au început să perceapă nivele de semnal mai subtile, acţionând nu arareori „intuitiv” în relaţiile lor. Este şi aceasta o cale, cu rezultate timide dar care, prin repetare şi observaţie atenta, pot alcătui o componentă de drum către Conştienta.

Dar spuneam ca noi recepţionam diversele aspecte, în baza unor preferinţe şi separari (îmi place/nu-mi place), prin închiderea parţială a diferitelor porţi de intrare care ar trebui să rezoneze cu fenomenul respectiv. Aşa se face că, la acelaşi pachet de stimuli nu vor fi doi oameni care să-l recepteze la fel. Fiecare din ei va face recepţia cu o „configuraţie proprie rezultată din felul în care a ales să opereze închiderea mai mică sau mai mare a diferitelor lui etaje de recepţie. Dar fenomenele nu sunt disparate, ele ni se adresează simultan de cele mai multe ori şi noi nu putem realiza mereu deschideri şi închideri pentru a putea să mai recepţionam chiar ceea ce poate am dori. Tendinţa este ca, pilotaţi de fricile minţii limitate, să preferam să lăsăm permanent o închidere destul de mare a acestor receptori, ca nu cumva să „devenim victime” a nu ştiu cui sau a nu ştiu ce.

Dar prin asta am creat o separare deosebit de grava între noi şi totalitatea infoenergiilor care ne asigura vitalitatea, am devenit slab racordati, deci cu adevărat slabi, lipsiţi de robustetea tuturor structurilor. Prin persistenta, care este o regula nefericita rezultată din necunoaştere, aceasta slăbiciune se va transfera şi structurilor corpului „fizic” şi se va traduce în limbaj clinic prin ameteli, nesiguranţa, slabire a sistemului imunitar. Dacă acum măcar am înţelege şi ne-am trezi, totul ar trece foarte uşor, dar noi vom merge la medic, vom face analize, se va obiectiva un motiv oarecare, măcar o deficienta de săruri sau calciu sau chiar ceva „mai grav”. Cate diagnostice de leucemie au exact aceasta nefericita evoluţie cred că nu aţi vrea să ştiţi.

Încercând să scriu îmi dau seama că pot fi zeci de

volume aşternute fără a putea transmite satisfăcător tot ceea ce, în curând, fiecare **va trebui să cunoască**. Şi e util să înţelegeţi pe deplin de ce tradiţiile zise spirituale ale lumii au pomenit întotdeauna relaţia discipol-maestru ca fiind necesara. Tocmai datorită cantitaţii mari de informaţie ce se transmite şi recepţionează pe cale empatică şi care altfel necesita mult timp şi efort. Este şi motivul pentru care acest tip de relaţie a fost întotdeauna bazat pe iubire, deoarece aceasta este **o frecventa-condiţie** pentru ca recepţia să poată avea loc. De emisie nu mai e cazul să pomenesc în cazul maeştrilor, deoarece **ei sunt iubire** şi emit evident în toate benzile. De recepţionat fiecare va putea doar în măsura în care singur şi-a acordat dreptul de a rezona.

Şi în cazul vindecărilor corpului fizic iniţiate de un maestru deschiderea pe frecventa iubirii este o condiţie fără de care nu se poate obţine rezultatul dorit. În procesul de vindecare sunt şterse programe infoenergetice deosebit de complexe şi înlocuite cu cele de la început, pe „deasupra" minţii limitate, absolut instantaneu. Pentru ca astfel de transferuri complicate să aibă loc, frecventa iubirii este **obligatorie**. Ea va inhiba şi automatismul minţii limitate manifestat prin îndoiala, lipsa de încredere, rezistenta fata de orice nu poate controla.

Am să înserez aici câteva aspecte greu de înţeles din punctul de (în) conştienta în care vă găsiţi. Spuneam mai sus ca de la maeştrii – Conştiinţe Conştientepleaca permanent infoenergii în acord cu Armonia Universala, călătorind omnidirecţional pe frecventa iubirii. Ei au capacitatea de a stabili relaţii armonioase între mult prea densele aspecte de acum ale acestui Univers local sau Plan, în care Creaţia Locala nu a fost suficient de conştienta de a stabili Armonia de la început. Mai exact, datorită creatorilor care suntem, fiecare a adus în acest plan diferite noi „realităţi parţiale", fără a manifesta interes despre felul în care aceasta noua realitate îşi găseşte locul armonios sau mai puţin între toate celelalte. Motivaţia creaţiei a fost în general un iluzoriu „profit"

material, valoare specifica acestui plan.

Aceste infoenergii în acord deplin cu Armonia Universala, în plan limitat local poate fi perceput şi poate chiar avea rezultate aparent lipsite de armonie sau beneficitate. Pentru ca „beneficitatea” este o eticheta pusă de mintea limitata, care nu poate vedea ansamblul.

De exemplu un om „s-a îmbolnăvit” de poliartrita reumatoidă. El nu are nici cea mai mică şansa sa înţeleagă legătura cauzală a acestei suferinţe cu atitudinea sa din fiecare moment în abordarea „vieţii”. Dacă vei încerca să-l ajuţi să se vindece de o boală care nu are aproape nicio soluţie din partea „medicinei alopate”, poţi chiar să-l faci să se mişte de pe fotoliul în care de 10 ani zace fără posibilitate de mişcare, să-şi viziteze chiar vecinii, dar mai departe nu poţi ajunge către absolut sănătos deoarece va trebui să-l aduci în punctul la care să renunţe la viziunea lui încăpăţânata despre viaţa şi raporturile cu semenii, ceea ce el nu va voi sub nicio formă. Este exact motivul apariţiei acestui tip de „afecţiune cronica”. În baza atitudinii lui încăpăţânate şi-a aranjat – zice elraporturile cu copii, cu partenerul de viaţa şi încă câţiva care s-au lăsat subordonaţi cu greu. Pentru el totalitatea acestui „peisaj” se constituie într-o realitate locala pe care **o găseşte armonioasa** din punctul lui limitat de vedere. Ca atare ar trebui mai întâi să-i distrugi aceasta pseudoarmonie locala şi toată strădania depusa pentru a instaura-o şi apoi poţi merge mai departe. Cazul este unul real din cele întâlnite de mine şi vă asigur ca a preferat să renunţe la vindecare decât la mica realitate locala.

Cu acelaşi diagnostic a venit o puştoaică de 19 ani, împinsa de mama pentru a putea sui cele patru trepte. Medicii îi spuseseră ca de acum totul este cu sens de prăbuşire în viaţa ei, ceea ce a făcut să vină însoţita de toată familia îngrozita. Nu cred că a trecut o lună şi jumătate şi fiinţa aceea a fost **pe deplin sănătoasa**. A înţeles destul de repede ceea ce a făcut, în ciuda vârstei fragede şi mai cu seamă a înţeles ca dacă nu îşi modifica fundamental percepţia şi atitudinea, totul va reveni fără

posibilitate de reparare. De-a lungul unor ani m-a tot sunat să-mi spună ca a reluat serviciul, apoi ca s-a împrietenit cu un băiat, ca s-a maritat... Dar nu s-a cramponat în realităţile locale create de mintea ei.

Un „Maestru" aduce permanent un spor de cunoaştere celor care vin în contact cu el. Aţi fi tentaţi să credeţi că este OK de oriunde priveşti, dar nu este chiar aşa. Pentru ca, la un nivel mai profund al fiinţei, maestrul declanşează procesul de dezarhivare al Sinelui, atât prin cunoaşterea suplimentara adusa în faţa minţii limitate dar în special pe cale empatică. Asta este perceput de Sine ca un proces-oportunitate începuta şi care ulterior va fi boicotat permanent de minte. Dar spuneam undeva mai sus ca „cernerea" are loc permanent, fiecare gând, cuvânt sau fapta fiind punctat de o anumită „instanta" care tot acolo, în interiorul nostru, operează. Cu alte cuvinte, dacă acea dezarhivare nu ar fi început, instanta pomenita nu ar fi avut ocazia sa depuncteze atât de dur deoarece nu era un proces căruia mintea limitata sa i se opună, rezultand o „atitudine" demnă de penalizări.

Am să pomenesc aici o „**întâmplare**" cu înţeles. În urmă eu n-ai bine de doi ani, aflat în vizita la o cunoştinţa la birou, am întâlnit trei fete tinere, redactori la un post de televiziune. Veniseră în scop profesional, dar prietena trebuind **î**ntâmplător să se ocupe de un client, am schimbat câteva cuvinte cu ele. În final, le-am lăsat cate o carte de vizita, cum de regula procedez. Desigur nu am mai auzit de vreuna din aceste „**întâmplătoare**" cunoştinţe. După circa un an suna telefonul şi o voce tânăra îmi spune că a găsit **din întâmplare** nu ştiu ce anunţ care i-a plăcut, pe Internet şi mă roagă să stăm de vorbă. Peste câteva clipe se luminează şi îmi spune ca şi-a dat seama că a mai vorbit cu mine, după voce. Nu apucaserăm să ne prezentăm. Acum era redactor la o revistă şi ar fi vrut să scrie un articol... A venit cu un fotograf, am stat de vorba câteva ore, a scris o pagina inspirata şi mi-a adus-o când a ieşit de sub tipar. Am rămas prieteni cumva, ne-a vizitat de câteva ori, i-am mai vorbit.

Era o fiinţă care **întâmplător** cauta de mult „adevărul” dar nu a mulţumit-o ceea ce a găsit. Din ceea ce am apucat să-i spun a observat ca rezonează cu acest mod de înţelegere. Cu toate astea trec săptămâni şi nu apare. O privesc cu drag de fiecare dată şi chiar am compasiune pentru ea, mai ales ca „**CINE**” a programat şirul de **întâmplări** necesar pentru ca ea să acceadă la cunoaştere o va şi depuncta pentru lipsa ei de hotărâre. Depunctarea se va concretiza în noi evenimente **întâmplătoare** menite să o mai trezească iar şi iar, dar ele sunt din cele care, la nivelul experienţei umane, dor întotdeauna.

Dar aceasta funcţie o are nu numai prezenta unui maestru ci şi apariţia unor circumstanţe menite să pornească dezarhivarea, iar acestea sunt foarte multe, făcând parte din categoria celor numite „semne” de către mintea limitata. Chiar „bolile” au şi aceasta **menire**, de „deşteptător”. Pentru că se impune ades întrebarea: de ce mi se întâmpla **mie** şi nu altuia. Dar „semnele” sunt foarte variate: accidente şi incidente de tot felul, unele cu repetabilitate imposibil de înţeles, deja-vu-uri, momente de accesare a unor frecvente superioare şi aducerea de cunoaştere accidental smma.

Tot ca urmare a ceea ce aduce prezenta unui maestru în acest plan este şi emisia empatica omnidirecţionala având ca rezultat ridicarea frecventei locale care facilitează în cazul unor individualităţi rămase într-o poziţie indecisa „între două lumi”, trecerea lor peste acel prag şi aducerea lor la o cale conştienta, practic un început. Şi acest aspect nu este întotdeauna perceput numai în beneficitatea lui, deoarece acea stare indecisa avea o motivaţie experienţiala legitimata nu de puţine ori de către emoţional. Cam pe aici este şi cazul tinerei noastre prietene mai sus pomenita.

Ceea ce **ar trebui cu adevărat înţeles** ca stare de ansamblu este faptul ca între toate aspectele Creaţiei, atât perceptibile cât şi imposibil de sesizat, exista **raporturi** cu caracter **armonios-matematic**, din a căror limite ieşindu-se se generează **un şir nesfarsit** de dizarmonii, cu

rezultat obligatoriu **entropic**. Este oarecum asemănător cu a încerca să modifici notele muzicale, dându-le alta frecventa. O „gama" astfel obţinuta nu ar mai putea da naştere unor armonii muzicale ci unor adevărate suplicii sonore. Nu este mare greutate să modifici întinderea unor corzi şi, la un anumit nivel de înţelegere, ai „**liberul arbitru**" de a o şi face. Dacă vei intra în concert cu instrumentul astfel „**acordat**" vei vedea şi singur ce se va întâmpla.

Şi, **vă rog să mă credeţi de asta data pe cuvânt**, sunt spectatorul unui concert executat numai cu instrumente dezacordate. Mărturisindu-vă ca experienţa mea cu îngăduinţa se poate numi **supliciu absolut** nu fac decât să exprim **eufemistic** ce anume se poate percepe din Armonie Absoluta când iei contact cu Realităţile Locale ale Civilizaţiei Pământ. Nu exagerez nici măcar cu 0, 5%, vă asigur. Uimitor este ca voi chiar **nu vreţi** sau **nu mai puteţi „auzi"** ceea ce produceţi! Desigur aceasta situaţie chiar compasiune stârneşte, cu condiţia sa uiţi măcar puţin cât de **Absolut Minunati sunteţi fiecare**, măcar virtual sau potenţial. Ce va lipseşte de a vă şi manifesta măreţia este **atât de puţin** încât pur şi simplu interzice chiar compasiunea. Pentru ca, pur şi simplu **nu vreţi**, deci cum să ai compasiune pentru cineva care îşi face cu buna ştiinţa un rău infinit, atât lui cât şi minunatului ansamblu care l-a Creat???! Dacă ar fi greu, dacă v-ar fi cu neputinţa desigur compasiune aţi merita, dar când vă bateţi cuie în cap ce v-ar trebui ca să renunţaţi să o mai faceţi? Când luaţi cuţitul şi îl înfigeti tot timpul în voi înşivă şi în tot restul Creaţiei, ce fel de sentiment sau senzaţie puteţi spera să stârniţi?

Nu poate nimeni să spună ca nu vede unde îl duc „valorile" la care se închina sau „priorităţile" cărora le acorda un loc în viaţa? **Nimeni nu poate susţine că este atât de inconştient**! Cu toate astea absolut fiecare se comporta susţinând aceste „realităţi Locale" cu preţul tuturor energiilor şi chiar al destrupării. Asta înseamnă ca **fiecare** dintre voi, în **fiece secunda**, luaţi energie şi

informaţie pura din Câmpul de Energie Universala şi o contorsionati după bunul plac – poţi citi Liberul Arbitru pentru ca apoi să o oferiţi acestei Realităţi Locale deformate cu fiecare gând, cuvânt şi fapta. Poate doriţi să mă contraziceţi! Poate sunt mulţi dintre voi care nu ştiu, nu simt că sunt partasi la acest balamuc local?! Lăsaţi-mă sa nu cred acest lucru pentru ca ştiu mai bine decât voi toţi la un loc **CE** ANUME SUNTEŢI, **CUM** SUNTEŢI ŞI **CUM** ANUME **FUNCŢIONAŢI**.

Nu va grăbiţi să credeţi ca nu vă iubesc dacă vă spun toate astea. **Dacă aş tăcea nu v-aş iubi!** Şi poate dacă nu aş avea încredere în ceea ce SUNTEŢI vol. Pentru ca, în ciuda faptului că voi aţi pierdut aceasta încredere, chiar puteţi orice. Cel care vouă va pare cel mai umil este o forţa inimaginabilă. De altfel, ce credeţi ca îl poate menţine în acea situaţie. Doar o forţa nelimitata, vă asigur. Ca şi în cazul bolii, când trebuie să faci mari eforturi de a te opune Armonieie Universale, şi aici lucrurile stau exact la fel. Dacă am fii în acord cu Marea Armonie nu am putea fi decât măreţi, este statutul firesc al fiecăruia. A trebuit însă să tot modificam programe, să tot contorsionam energii pentru a putea apărea atât de mici şi slabi… Ori, rezultatul nu cred că justifica eforturile… În niciun caz armonios. De aceea şi am rezerve în a manifesta compasiune. Nu va rămâne decât să faceţi mai puţine eforturi de a deforma şi realitatea locala ar fi mai puţin entropica… Ce va face să iubiţi moartea?! Prăbuşirea?! Colapsul general?! De aceea am dezvoltat oare un intelect atât de sofisticat, pentru **bucuria perversiunii absolute**?! Altfel cum să înţeleg **VIAŢA** iubind **MOARTEA** şi sprijinind-o cu toată energia contorsionata mereu mai mult??? Cum să percep un minunat de complex program **autocreativ** care nu găseşte nimic mai bun de a crea decât **propria lui distrugere**, angrenând totul în jur şi subordonându-l aceluiaşi **„scop”?!**

Cred că nu e cazul să argumentez realismul celor afirmate, dar poate vreţi să ne jucam, pretinzând ca voi nu vedeţi „valorile” voastre. Poate pe voi nu vă deranjează

deloc ca în afara banilor şi a iluziei de putere pe care o puteţi obţine prin ei, nu mai vedeţi nimic. Ca sacrificaţi acestei priorităţi nefericite absolut totul, valoare reala sau chiar iluzorie. În spatele întregii voastre micimi doar ei se găsesc. Pentru ei puneţi mâna pe arma şi va omoraţi între voi, pentru ei faceţi politica, pentru ei prostituati absolut toate nivelele Fiinţei care sunteţi. Priviţi oriunde în jurul vostru şi vedeţi dacă o altă parte a Creaţiei a ajuns atât de limitata. Sau dacă, măcar virtual, ar putea ajunge?! Chiar numai aici trebuia să ne aducă minunatul statut de Creatori, făcuţi după chipul şi asemănarea Creatorului?! Omniscienta Sinelui?! Am mari îndoieli… chiar dacă îmi veţi spune ca dacă am ajuns trebuia să ajungem… Este tot o rastalmacire perversa, dar acceptând-o nu pot decât să remarc utilitatea întoarcerii la firesc ca şi fezabilitatea procesului. Dacă aţi fost făcuţi pentru Rai, ce vă poate face să preferaţi IADUL?!

Poate sunteţi tentaţi să credeţi că este o diferenţă între cei care au şi cei care nu au bani! În mod absolut nu este decât o pasagera situaţie de moment. Mulţi din cei care acum cred că au mâine nu vor mai avea şi este posibil şi invers. Nu asta va deosebeşte sau va apropie ci faptul ca, şi unii şi ceilalţi aţi ales ca banul să vă decidă alegerile, să vă înlocuiască toate valorile, pe care aţi ales să nici nu le mai vedeţi. Veţi spune ca aveţi şi alte valori, dar dacă veţi analiza veţi vedea ca, până la urmă tot banul este în spatele lor.

Să ne întoarcem la momentul „copilăriei”, când eraţi o potenţialitate maxima. Primele „valori” erau cele mai simple bucurii: o rază de soare, câteva fire de praf dansând într-o raza, o furnicuţa, o frunză, mirosul mamei, apoi al tatălui, degetutele proprii nou descoperite… Apoi bucuriile se diversifica, apar jucării şi primele alegeri: cea care îmi place mai mult. Apar şi bucurii alimentare, tot felul de biscuiţi, de fructe, dulciuri. Iar e loc de preferinţe şi separari în baza lor. Doar ca azi preferam ceva, mâine ne plictisim şi alta jucărie sau fruct ne face plăcere. Dacă ceva a fost uitat sub pat sau dacă nu mai apare în lingurita

nu este nicio problemă. O să mai fie, precis, sau altceva nou îi va lua locul. Fiecare noutate este o nouă bucurie. Intre două supturi şi două partide de somn este o adevărată „zi”, în care numai miracole se petrec.

Pe măsura ce ne mărim totul devine mai complex şi avem loc de tot felul de „mofturi”. Ele nu au în spate adevărate preferinţe, sunt doar hachite de moment, care peste minute dispar. Aşa încât biscuitul refuzat devine iar prilej de bucurie. Dar multe apar. Acum avem desene animate pe lângă jucării, dar mai avem şi creioanele colorate şi tot felul de hartii şi cartoane şi cărţi. Au apărut multe prin farfurii şi mergem şi la magazin să cumpăram ceea ce vrem. Şi vrem doar **ce ne place**. Doar nouă. Pentru noi. Aşa totul începe să se complice şi noi, tot preferand, **ne refuzam din ce în ce mai multe**... Trec zile pana ce mama ne poate „păcăli” pentru a ne mai arata şi alt aliment, pe care apoi îl consideram chiar o preferinţa. Aşa, din preferinţe unele devin nevoi. Pwntru ele depunem deja eforturi, ne rugam frumos, uneori mai şi plângem... **Trebuie să ni se dea!** Cum să vedem **că am devenit dependenţi** de ceva şi deci **puţin mai limitaţi**. Se întâmpla ca acel ceva să dispară, să nu se mai producă şi suferim. Apoi îl vom uita desigur, dar **senzaţia lipsei** lui ne-a rămas ca sentiment. O primă frustrare. O „lipsa”. Aparent lipsite de importanta, dar acumulându-se într-un fond de emoţii în baza cărora ulterior ne vom fixa comportamentul.

Exista o anumită obiectivitate a dresajului pe care acest plan al experienţelor îl face cu noi. Pentru asta am venit, ca să gustam, să ne bucurăm, să suferim puţin... să ne jucam. Apoi să ne trezim, să revenim mai bogaţi la firescul statutului şi să ridicam nivelul experimentelor noastre. Să interacţionam matur, să co-creem conştient şi iar să ne bucurăm. Când am crescut suficient să trăim bucuria comuniunii cu restul Creaţiei, să vedem dacă mai avem ceva de creat în acest plan şi apoi să trecem la un alt nivel vibrator, într-un alt plan. Dacă o civilizaţie întreaga a ales să nu se maturizeze niciodată, este oare armonios?

Dacă a ales ca joaca sa capete conotaţii dramatice cu caracter de permanenta, care este beneficiul experienţei? Dacă în loc de bucurii şi maturitate a ales veşnica tânguire a neînţelegerilor manifestate, vina a cui poate fi?

Ca exemplu as da manifestările artistice" specifice acestui timp: cinematograful şi televiziunea. Fiind arta, ar trebui ca armonia şi frumosul, pacea sa se reverse de pe ecranele lor. În realitate vedem doar crime din tot felul de interese sau aberaţii la care s-a ajuns tot în baza valorilor alese. Despre televiziune nici nu cred că ar mai trebui să vorbesc. O emisiune cu oarecare valoare o mai poţi găsi, din când în când pe unul din canalele destinate documentarului. În rest, ştirile sunt pe măsura aberaţiei generale pe care o reliefează, o „pune în valoare" prin mijloace specifice, divertismentul este la nivelul manifestărilor unor handicapaţi, politica este o manipulare de joasa speta destinata unor subevoluaţi, educaţia nu este prezenta nicicum. Este o aventură sa porneşti televizorul, chiar şi pentru desenele animate unde atât forma cât şi conţinutul de idei sunt din ce în ce mai slabe iar ideea de bătaie, tensiune şi alte forme de lupta sunt prezente la tot pasul. Personajele tipa, şi copilul va găsi firesc să tipe pentru a atrage atenţia sau a se impune. Lipsa oricărei armonii este o constanta. Unde mai vedeţi voi arta?!

Pentru ca da, dresajul are locul lui în joc, dar şi maturitatea observarii are locul ei. Şi nu poţi să nu observi la infinit cum, cu fiecare „bun" dobândit la masa de joc, tu tot mai limitat devii. Cum exista o senzaţie a lipsei, apoi un efort pentru a dobândi urmat imediat de o îngustare a posibilităţilor de mişcare, deci o „micşorare" a fiinţei care erai **să fI** pe deplin LIBERA. Cel puţin **aşa ai fost meni**t să fii.

Ai dorit casa ta şi parţial măcar ai dobândit suficiente servituţi legate de ea, apoi ai vrut maşina ta pentru a te mişca liber şi servituţi şi limitări s-au mai adăugat, apoi ai vrut afacerea ta şi numai tu ştii cate trebuie să suporti de dragul de a o vedea supravieţuind sau dezvoltându-se. Ai dorit o femeie a ta şi ştii sigur de câte ori ai simţit că nu

mai eşti liber cum puteai fi şi cate concesii ai de făcut uneori... Acesta este nivelul experienţei şi în termenii lui am ales să vorbesc aici. Pentru ca şi implicat fiind tot trebuie să recunoşti ca, odată cu fiecare" al meu" vine şi o îngrădire sau un şir de complicaţii care atrag alte nevoi şi iar alte complicaţii. Este cazul să vă spun acum în spatele tuturor acestor dorinţe şi nevoi de câte ori se regăseşte banul? Sau cum veţi alege să faceţi orice numai să îl puteţi obţine, pentru a vă mai îngrădi puţin libertatea şi a fi obligaţi să compensaţi prin strângerea a tot mai mulţi bani?! Oare puteţi să nu vedeţi mecanismul?! Cât de slabi alegeţi să tot fiţi pentru a îl lasa să vă tot strivească?! Până când şi pana unde sunteţi dispuşi să mergeţi. Ca doar bine se spune ca **FIECARE ARE UN PREŢ AL LUI. Chiar aşa şi este!!! Preţul tău care alegi să fie???** Ai stat oare să te întrebi dacă EL CHIAR **ESTE O VALOARE A TA** sau, pur şi simplu, **ŢI-A FOST IMPUS!**

Şi dacă ai curajul să recunoşti că ai ales să fii un biet EFECT, măcar ai avut curiozitatea sa afli **al cui** sau **al ce** efect ai acceptat să tot fii??! Cui foloseşte tot acest balamuc? Sau crezi ca el s-a născut aşa, spontan, ca urmare a **unei fireşti „evoluţii"** Evoluţia nu are asemenea „firesc", te asigur. În Armonie o astfel de valoare nu poate exista. În primul rând deoarece separa. Apoi pentru ca naşte spirit concurenţial fals, nefiresc. Imaginează-ţi un grup de celule alcătuind un organ şi concurând între ele... Imaginează-ţi atomi ucugându-se între ei pentru vreun loc preferenţial sau chiar o stea bătându-se pentru o orbita mai „BUNA"...O biată albina încercând să devină trantor sau invers, iar acesta matca.

Dacă nu este urmare a unei evoluţii fireşti înseamnă că este o „creaţie a minţii limitate". Ca în poliţie, va trebui să căutăm **cui foloseşte** măcar iluzoriu acest **sistem de „valori"**. Aşa vom avea o şansă de a înţelege. Dar să nu ne iluzionam că vom şi prinde „faptaşul". El este în **anonimat** de milenii dar **nu este şi lipsit de identitate**. El chiar **ESTE**. Şi are toată cunoaşterea şi înţelegerea de care tu ai fost programatic vitregit. Îi lipseşte însă ceva ce tu, fiecare

din voi, încă mai are şi anume **iubirea**, atâta cât v-a mai rămas. Când nu o veţi mai avea deloc atunci chiar nu mai aveţi nicio singura şansa sa va redobândiţi valorile Sinelui. Până atunci, la nivel absolut îi sunteţi superiori căci el chiar a pierdut orice şansă. În schimb are controlul absolut al „valorilor" la care încă va închinati şi nu tocmai inspirat o faceţi.

Să mai gândim puţin. Când cineva, oricine, are de implementat ceva anume, fie tehnologie, fie filosofie, fie măsuri administrative, orice, el nu o va putea face decât „sub aria lui de acoperire", altfel spus de la nivelul sau **în jos**. Nimeni şi nimic nu poate ieşi din aceasta legitate. Întotdeauna „în sus" operează alte adevăruri parţiale, dar care întotdeauna includ şi poziţiata. Ca atare este de bun simţ ca „tu nu ai acces acolo" pentru ca parte din datele specifice acelui loc îţi lipsesc. Gândind în sens invers poţi vedea destul de uşor după „aria de cuprindere" a unui fenomen de unde a fost el generat. Dacă fenomenul studiat ar fi pseudovaloarea „bani" este suficient să observam ca ea se regăseşte pe toate palierele piramidei sociale, pana la cele aflate foarte „sus". Din asta rezulta clar ca fenomenul, pentru a avea asemenea extindere a fost generat de la cel mai înalt nivel. Altfel el şi-ar înceta existenta de la un nivel în sus. Fiind generat de acolo, firesc el a „cuprins" şi toate adevărurile parţiale aflete la toate palierele subordonate. La fel stau lucrurile şi cu alte „valori locale", a căror origini vom vedea ca tot acolo se găsesc, cum sunt cele ce ţin de cunoaştere, educaţie ş.a.

Se tot discuta despre „masonerii" şi se presupune ca ele ar fi nişte „adevăruri paralele mai apropiate de absolut". În realitate ele sunt doar sisteme foarte puţin diferite fata de ceea ce se cunoaşte, dar unde exista doar o manipulare de ordin superior, sprijinită pe o slăbiciune omeneasca absolut generală, aceea ca **„eu sunt deosebit".** Pentru a se ajunge la acest sistem se operează doar cu cea mai simplă strategie: cunoaşterea la care îi **se acorda** accesul este decalata cu un palier-doua fata de ceea care ţi-ar fi fost accesibila în mod firesc. Câteva

ritualuri sunt menite să creeze un spectacol care excita emoţionalul tău şi deja eşti convins **că ai devenit „cineva”.**

Dar s-a mai produs o separare care ţie nu îţi este benefica, în schimb ai devenit un factor de control de la tine în jos. **Acesta este şi scopul**. **UNICUL!** Aparent sunt multe masonerii dar dacă cineva ar putea vedea vârfurile lor, ar constată că converg într-un singur punct de Cunoaştere care absolut întâmplător va fi acelaşi cu cel care structurează toată piramida entropica a Civilizaţiei Pământ. Regizorul acestui uriaş spectacol este singurul neinteresat de „valorile lansate pe piaţa” El nu are **ce să cumpere** şi **de la cine** anume. El nu va fi cunoscut niciodată. Singua lui bucurie este **puterea locală suprema**. Lui va închinati cu toţii. Bănuiesc că este destul de limpede acest fapt. Dar el nu este un DUMNEZEU. Valorile pe care le-a acreditat şi pe care vi le-a impus nu au nimic comun cu valorile reale, ale Creatorului, ci dimpotrivă. Ori, dacă exista aceasta polaritate, unii au şi denumit-o mai plastic. Eu mă abţin. Pentru ca Atât IADUL ca şi un reprezentant Suprem al lui sunt o Creaţie Locala a minţii Limitate şi care acum se regăseşte în mod destul de „obiectiv” sub forma de programe infoenergetice în Conştientul Colectiv. Unii chiar „beneficiază” de contacte, de vizite pe care apoi le şi povestesc, în acele bănci de date.

De altfel acolo sunt şi băncile de date din care apoi sunt „zugravite” icoanele diferitelor „credinţe”. Sunt mulţi cei care „l-au văzut pe Dumnezeu” sau pe „Fecioara Maria” şi care m-ar strânge de gât mai bine decât să facă efortul de a înţelege **CE** anume au văzut. Propria mea mama a avut cândva o coma prelungita pe luni de zile şi cunosc din povestirile ei făcute cu evlavie „sentimentele” cinstite ce se trăiesc la asemenea racordări infoenergetice. Dar asta nu schimba cu nimic ADEVĂRUL. Percepţiile noastre sunt doar percepţii dar Cunoaşterea este altceva. Dumnezeu nu poate fi obiectivat, cea mai corecta formulare vine de la Buddha: **El şi este şi nu este.**

Un prieten îmi spunea cândva ca „dacă nu L-am cunoscut pe Dumnezeu” nu are ce să vorbească cu mine… Oare ştia el ce anume cerea?… Şi a plecat dezamăgit dacă nu am putut confirma **că L-am cunoscut**…

Spuneam mai sus undeva ce înseamnă un Punct de vedere şi invitam la înţelegerea cât mai corectă a câtă limitare şi ce distanta fata de ADEVĂR presupune. În acelaşi timp, în mod am putea spune obiectiv este tot ceea ce statutul limitativ de om ne permite. Orice aspect vom privi, el este caracterizat mai puţin de propria lui identitate cât de subiectiva noastră posibilitate de a-l percepe tocmai datorită unei aparent obiective poziţii în care ne aflam fata de el deci datorită unui „punct de vedere” absolut limitat. Sunt însă multe „realităţi” pe care le percepem din poziţii în care ne situam nu neapărat individualitatea sau personalitatea care suntem ci îl datoram**ân întregime** Conştientului Colectiv căruia ne subordonam. Acesta este o inteligenţă de ordin superior minţii noastre limitate dar care reprezintă o însumare de datein majoritate false şi de o mobilitate relativa.

Mi se pare deosebit de important de înţeles cum funcţionam la acest nivel. O Conştiinţă Colectivă are menirea de a fi o inteligenţă şi un depozit de date necesar unei anumite parţi din Creaţie, în baza unor identităţi comune. Sunt aşa numiţii Elfi sau Zane pomeniti în diferite izvoare de cunoaştere şi de ele sunt dependente aspecte ale Creaţiei aparţinând, am spune noi, aceleiaşi specii. În cazul omului preadamic acest tip de Inteligenta Colectiva avea o menire obiectiva similara tuturor celorlalte Aspecte.

Omul Adamic însă a fost **o Creaţie aparte**, chiar dacă avea probabil rădăcini în omul preadamic. El era o INDIVIDUALITATE ABSOLUTA. Nu avea de ce să fie supervizat de o inteligenţă de tip egregor. Odată cu „Izgonirea din rai” (a se citi „cu renunţarea la puritatea programelor destinate lui”) şi-a pierdut parţial atributele Sinelui şi, simţindu-se mereu mai mic şi mai neputincios, s-a refugiat singur sub Conştiinţa Colectiva care îi oferise protecţie înainte de a dobândi minunatul statut pe care nu

a fost capabil să îl păstreze. Desigur ca aceasta subordonare i-a diminuat şi mai mult măreţia, iar acea Inteligenta Colectiva între timp a devenit o bancă de date şi mai impura, şi mai lipsită de beneficitate pentru evoluţia Lui. În Biblie vom citi ca Omul şi-a luat sotii din fiicele oamenilor şi cam aşa vă invit să înţelegeţi ceea ce nu degeaba scrie acolo.

Acum avem oportunitatea de a redobândi Atributele Sinelui, care au existat în stare latenta în noi de-a lungul mileniilor sub forma de bănci de date pe care nu am avut capacitatea de a le repune în valoare. Unii dintre noi au făcut-o şi au devenit „**Iluminaţi**” Acum sunt frecvente care au crescut în jurul nostru şi care facilitează procesul şi sunt frecvente şi în noi care au crescut în urma evoluţiei care şi ele înlesnesc acelaşi proces. Este şi motivul pentru care s-a putut prevedea faptul că va veni o vreme a „Cernerii graului de neghina”, un rezultat firesc de aşteptat din partea Creatorului dar imposibil de înţeles noua, oamenilor. Dacă bagi în cuptor un cozonac şi ştii că ai pus în aluat drojdie de bere ştii sigur ca el va creşte după 40 de minute, nu?! Pentru asta însă va trebui mai întâi să îl laşi să crească în forme, la temperatura mai ridicata, ferite de curenţi reci. Dacă unele forme vor avea parte de alte condiţii decât cele prielnice, deşi pe toate le poţi baga în cuptor odată şi scoate simultan, unii vor fi crescut pufosi, alţii aproape deloc.

Aş avea bucuria sa observaţi cum Cunoaşterea trebuie să conţină toate detele necesare unei înţelegeri de ansamblu, indiferent ca ele provin de la ştiinţa, religie, obiceiuri sau orice alt izvor util. Nu trebuie operate separari cu caracter dogmatic, Cunoaşterea este una singură iar instrumentele pentru a o dobândi sunt la fel de bune de oriunde ar veni. Trebuie însă observat cu mare atenţie ce este valabil şi ce constituie informaţie viciata şi reţinute numai părţile de Adevăr. Când veţi dobândi imaginea Ansamblului veţi şti precis cât de necesare au fost toate neînsemnatele explicaţii şi apropieri. Pentru ca totul este deosebit de simplu şi firesc, după ce a fost

întregita imaginea aceasta.

Ceea ce veţi dobândi fiecare este imposibil să înţelegeţi acum. Important ar fi nu să credeţi ce vă spun ci să **nu contestaţi** toate acestea. Dacă o veţi face înseamnă **că aţi decis** deja cum va arata cernerea pentru voi. Timp să recuperaţi acum nu a mai rămas prea mult. Este o ultimă ocazie. Singur alegeţi dacă o fructificaţi sau nu. Geniile umanităţii au folosit tot cam 7% din disponibilităţile creierului. Cum vi se pare o activare de 100%? Perfect fezabila. O stare de sănătate la aceleaşi cote, Bucuria, Pacea, Armonia fiind permanente în viaţa voastră? Un corp fizic care să întinerească, care să nu mai cunoască durerea şi în acelaşi timp să se delecteze cu cele mai suave senzaţii, care să nu mai cunoască ameninţarea morţii fizice? O viaţă fără frici de niciun fel, fără nevoi, fără servituţi şi iluzii. Să spunem că am zugravit Raiul Adamic? Aceasta este următoarea etapa sau **nimicul** este alternativă? Aveţi Liber Arbitru, deci iar va trebui să alegeţi, ca în fiecare moment al vieţii. Nu mâine ci **AZI**, căci mâine poate de asta data chiar să lipsească de la apel. Nu din teama va trebui să alegeţi ci din bucuria de a continua experienţa în corp fizic, dar dusă la un cu totul alt nivel.

Va spuneam undeva ca bolile sunt nişte **deşteptătoare** pe care vi le-aţi fixat pentru a vă putea trezi. Trataţi-le deci ca pe oportunităţi dar nu va grăbiţi la o rezolvare facila, căci ea **nu exista**, este doar iluzorie. Medicul ca şi terapeutul deopotrivă vor cauta chiar cu buna credinţa sa vă ajute, dar posibilităţile lor sunt foarte mici şi nu sunt guvernate de Legile Armoniei Universale. Nu ei v-au „îmbolnăvit” şi izvorul acestei dizarmonii nu au cum să-l cunoască, cu atât mai puţin să-l vindece. Ei se mint **fără să ştie** mai întâi pe ei insisisi abia apoi pe voi. Nu este vina lor ci a iluziei comune, a lor şi a voastră. Oricum mingea este în terenul vostru, al fiecăruia. Rezolvarea poate deveni deosebit de uşoară, ea venind de la Sine, dar pentru asta voi trebuie să începeţi măcar să îl revelaţi. Atunci veţi înţelege ca „boala” este pe deplin în

sarcina voastră şi că ar fi chiar nefiresc să v-o poată rezolva altcineva. Constatand iluzia veţi părăsi-o rapid şi la fel se va întâmpla şi cu pretinsa boala.

Dar ILUZIA este foarte mare, conţinând practic aproape tot ceea ce voi ştiţi sau credeţi că sunteţi sau faceţi. A fost timpul suficient de lung pentru ca uitarea sa ascundă pe deplin adevărata voastră identitate plină de măreţie. Va lăsaţi manipulaţi nu de către cei mai capabili dintre voi ci, de acum nici nu mai contează calitatea sau cunoaşterea celui a cărui victima alegeţi să fiţi. Pentru că sunteţi invariabil doar victima voastră înşivă.

Priveam un reportaj făcut cu camera ascunsa şi nu îmi venea să cred pe câtă grosiera necunoaştere se baza, cum se sprijinea pe un ipotetic cadru legal şi cum avea în final menirea de a vă face şi mai limitaţi, şi mai fricoşi, deşi autorul nici măcar de o corecta informare nu şi-a făcut datoria de a se acoperi. Pentru ca într-adevăr el se referea la un aparat **de o tehnicitate deosebită**, care chiar a fost un **rezultat al cercetării de vârf din SUA** şi apoi a fost copiat de cineva din Rusia, care costa şi aşa foarte mult ca investiţie şi care are capacitatea de a diagnostica în timp real orice boala şi a sugera tratament în trei variante, alopat, naturist şi homeopat. Unul funcţionează undeva în Ardeal de 7 – 8 ani de zile, altul se pare că a ajuns în Bucureşti acum. Desigur el nu este decât tot o „realitate” din cadrul iluziei, desigur nu e nimic mai mult decât tot ce poate fi mai „de vârf” la graniţa dintre medicina, biologie şi informatica, despre primele două exprimându-mă deja destul de clar, dar era privit cu o suspiciune de un dogmatism extrem, bazat pe simpla necunoaştere, oamenii fiind aver**tizaţi să evite asemenea escrocherii**. Acest gen de mesaj are ca urmare exclusiv o teamă sporita, subliniindu-se încă o dată nefirească idee ca sănătatea ta este treaba altora, neapărat acoperiţi de patalamale foarte în regulă. Nici nu ştiu de ce nu s-a statutat ideea, nici mai aberanta dar nici mai puţin, că ar fi suficient ca un bolnav să atingă o diploma eliberata de o facultate şi să se însănătoşeasca?! Păi, dacă diploma aceea chiar ar fi o

soluţie valida, nu ar mai exista medici bolnavi, nu este de bun simţ?! Ar conferi măcar titularilor o imunitate totala fata de orice boala, doar ei deţin secretul sănătăţii, nu?! Ori lucrurile nu stau deloc aşa, şi ei sunt bieti oameni la fel de slabi şi lipsiţi de cunoaştere ca şi ceilalţi, doar cu o iluzie în plus.

Oriunde veţi privi în acest plan cu o stare de atenţie veţi descoperi iluzia şi manipularea prin care ea mereu se adânceşte. Prin manipulare va trebui să înţelegeţi o informaţie falsa, distorsionata, menita ca pe o cale sau alta sa va „ferească" o dată în plus de a vă aduce aminte de Adevăr.

Să luăm ca exemplu îndepărtarea murdăriei de pe vase sau rufe. Din tradiţie ne venea informaţia legată de substanţe lesioase, alcaline. Săpunul de rufe tradiţional era obţinut cu soda caustica. Apoi s-au impus detergenţii chimici. Peste o bază menita sa asigure o flotabilitate a microparticulelor de prai se adăugau substanţe alcaline care aveau menirea sa dedurizeze apa conţinând calcar. Apoi s-a trecut la folosire de slabi agenţi de oxidare. În detergenţii de vase apoi s-a adăugat chipurile lămâie şi apoi oţet. După care a început folosirea bicarbonatului de sodiu în ambele categorii. Deci, de la alcalin la oxidant, apoi la acid şi apoi iar la slab alcalin. **Pare a exista vreo coerenta în aceasta evoluţie a detergenţilor**?! Ce se ascunde în spatele ei?! Se ascunde cel mai simplu adevăr şi anume acela ca **apa** este cea care spala cu adevărat, ea fiind de fapt solventul cel mai bun pentru majoritatea substanţelor de pe pământ. Asta deoarece ea este conştiinţa, unul din acele patru „Elemente". Ea nu a fost menita sa spele grăsimi aşa cum nici noi nu trebuia să le avem în alimentaţie, în special pe cele de origine animala, care sunt şi cel mai greu solubile. Conştiinţa apa nu putea să-şi modifice proprietăţile după inconştienta noastră pentru a ne rezolva problemele, deci a trebuit ca noi să tot încercam variate şi uneori opuse soluţii de a ne rezolva „problemele" pe care noi ni le-am creat, desigur. Cine altul ar fi putut-o face? Dar toată aceasta „defilare de soluţii" de

pe ecranele televizoarelor au menirea de fapt să ne demonstreze interesul pe care nu ştiu ce producător îl are pentru a ne facilita noua viaţa. Azi cu acid, mâine cu baze, nu PH-ul contează de fapt ci interesul lui de a ne atrage noua atenţia ca fără el nu am putea trăi. Adevărul este că el nu ar putea exista fără noi, dar asta nu veţi observa.

Dar ultimul ca nivel adevăr am să vi-l spun eu acum: dacă voi aţi fi Conştiinţe Conştiente corpul vostru nu ar putea accepta nicio impuritate care pur şi simplu nu s-ar putea depune pe pielea voastră sau pe veşminte. Cum asta? Datorită frecventei vibraţiei fiecărui atom care constituie corpul şi pe care ar imprima-o şi imediatei vecinătaţi a hainelor voastre. Pentru asta mulţi factori ar trebui să fie înţeleşi, cum este „alimentaţia" şi „excretiile" consecutive ei. Pentru ca tegumentul vostru nu ar trebui să elimine noxe care să faciliteze murdrirea şi să mai devină şi medii de cultura pentru tot felul de forme primare de viaţă.

Religiile sanctifica un fost om pentru simplul motiv ca corpul lui fizic nu a putrizit zeci sau sute de ani, mumificându-se. Şi aici este o înşiruire de neînţelegeri deoarece nu se cunoaşte mecanismul destul de simplu al acestei putrefacţii. Ea are loc în corpurile noastre cât ne aflam în viaţa şi nivelul ei este maxim în colon, în strânsa legătura cu regimul alimentar. Acest mediu de cultura ar putea să lipsească dacă nu am ingera alimente care, spunem noi că au parte de o ultimă prelucrare şi chiar absorbţie prin peretele acestui intestin. Simpla dispariţie a acestor alimente duce la dispariţia mediului de cultura şi deci şi a „florei intestinale" specifice. O observaţie pe care o va adeveri orice gospodina este aceea ca pestele se depreciază mult mai repede dacă nu îi scoţi intestinele. Dar exista nivelul „**informaţie**" care face ca procesul de putrefactie găzduit de intestine să se transmită în întregul corp fizic. Câtă vreme procesele metabolice continua, excretia elimina urmele proceselor de putrefactie care pot avea loc în organism, dar când aceasta eliminare încetează, putrefactia continua şi firesc capăta valori

exponenţiale. Sunt de regula suficiente câteva zile pentru ca procesul să aducă întreaga structura la un nivel de nerecunoscut. Consumul cărnii este determinant în formarea acestui mediu de cultură.

În general impurificarea structurii pe calea presupusei necesitaţi alimentare constituie motivul pentru care aceasta structura devine „gazda" a diferitelor niveluri de parazitare, de la cea virală să microbiană pana la oxiuri şi jardia. Când devenim mai conştienţi de aceste adevăruri multe din „obişnuitele" experienţe ale corpului fizic nu mai au loc. Şi mă refer la infecţiile purulente de orice origine, la pretinsul tetanos şi altele asemănătoare. Şi disfuncţionalităţile organelor noastre tot cam aceasta alimentaţie o au ca sursa, dar noi nu avem atenţia necesară pentru a vedea. Nu am să mă refer la arterioscleroza şi nici la calculii renali sau biliari unde cred de acum că este deja evident dar sunt procese care afectează chiar celula, ţesuturi elastice care îşi pierd calităţile şi practic o infinitate de aspecte. Banala celulita este un grav semnal de alarma în ceea ce priveşte procesele la nivel de celule şi ţesuturi. Şi ea a început să afecteze chiar corpuri aflate la vârste fragede, sub 16 ani. Mi se pare dramatic pentru experienţa acelor fiinţe.

O simplă plăcere a Omului Adamic devenită ulterior pretinsa nevoie ne-a adus în acest punct, de unde totuşi ne putem întoarce, cu condiţia sa vrem, desigur. Ar exista o ordine a revenirii către firesc din acest punct de vedere, indicat fiind să excludem treptat începând cu ce ne afectează cel mai grav. Pe primul loc eu consider carnea de porc, apoi cea de vita, apoi pasarea şi pestele. După ele ar trebui renunţat la tot ceea ce presupune tratament termic, inclusiv apa fiarta sub forma de ceai sau cafea. Legumele şi fructele, apoi reducerea lor la sucuri, apa plată şi aceasta ar fi ultima legătura cu programele insinuate în structura noastră fizica străine de aceasta. Ajuns aici apa nu mai este o necesitate deoarece rolul ei pe lângă noi era tocmai acela de a „spala" structura de ceea ce noi introduceam în ea. Ca atare renunţarea va fi firească. De

altfel vom fi devenit între timp Conştiinţe la fel de pure, care nu se găsesc în stare de dependenta una fata de cealaltă ci de colaborare conştienta, armonioasa.

Acest ultim nivel de înţelegere ne vom dori **cândva** sa îl transferam în experienţa individuala de viaţa, chiar dacă acum pare poate o nu prea tentanta utopie. Gustul pentru acest nivel al experienţei vine de la Sine, pe parcursul evoluţiei noastre. Acum probabil nu poate decât să sperie. Paşii pe care îi vom face se vor înşirui firesc şi etapele nu pot fi sărite prea spectaculos, ele decurgand una din cea anterioara ei. Salturile pot avea loc în cazul în care „dezarhivarea" are motivaţii deosebit de puternice sau când „amintirea" te face să simţi ca nivelul respectiv de cunoaştere şi trăire l-ai mai cunoscut cândva. Atunci îţi devine neinteresant şi îl depăşeşti foarte repede.

În ceea ce priveşte motivaţia unei individualităţi de a reveni la Conştiinţa Deplina, aici sunt o multitudine de posibilităţi. Cea mai fericită este aceea în care acumulările de experienţa din vieţi anterioare ating un nivel semnificativ, care face ca experienţa din acest plan, limitările vadite de cunoaştere şi experiment posibile să nu ţi se mai para deloc tentante sau satisfăcătoare. O astfel de individualitate va parcurge repede experimente în acest plan, într-o înşiruire absolut ilogica şi cu mare densitate pe unitatea de timp, după care va simţi foarte pregnant nevoia de a se călăuzi preponderent după intuiţie şi nu după datele şi cunoaşterea limitata locala. Se va manifesta desigur nonconformist iar în evoluţia sa incidenta întâmplărilor aparent deosebite va fi din ce în ce mai mare. Va manifesta şi un grad de atenţie deosebit în a le sesiza. Când se va atinge o „masa critică" se va simţi tentat să caute o Cunoaştere de un nivel mai înalt şi desigur va tatona, intuiţia fiindu-i un permanent sfetnic bun. Oricare va fi calea aleasa, va sesiza rapid fundăturile şi va cauta o alta, care să îl ducă mai sus. Apoi procesul va cunoaşte o înlesnire deosebita, drumul deschizându-i-se aproape de la Sine. La atingerea unui anumit nivel totul se simplifica mult şi începe informaţia sa vina, fără a mai avea nevoie de

suport. Din acel moment el nu mai are de făcut nimic ci „prin el se face”. Acesta este cel mai fericit proces, deoarece are o curgere lina, lipsită de încâlciri şi presupuse pericole, egoul manifestând rezistenta cea mai mică.

O cale poate mai simpla ar fi, măcar virtual, credinţa. Virtualitatea ei rezida din gradul de evoluţie al intelectului în acest timp în care a ajuns Civilizaţia Pământ. El „crede ca ştie” şi aceasta infatuare manifesta un ego atât de puternic încât credinţa practic nu mai poate avea loc. În urmă cu două milenii era cam singura cale posibila. Din punctul de unde eu privesc mi se pare şi firesc să fie aşa, nici eu nu am putut accesa acest drum. El este, am putea spune, anacronic în mod obiectiv. Este ilogic ca o civilizaţie să evolueze până la acest nivel şi acumulările ei de cunoaştere, chiar excesiv de limitata, să mai permită unui intelect să facă abstracţie de tot ceea ce măcar i se pare ca ştie.

În calea credinţei s-au interpus instituţii care au impurificat mesajul, pretinzând ca îl mediaza. Desigur este vorba iar despre interese şi manipulari, o alta cale în care acestea au intervenit pentru ca Cunoaşterea să nu fie accesibila. Desigur sunt multe de înţeles şi aici. Pentru ca deşi este responsabilitatea fiecărei individualităţi felul în care ea evoluează în acest plan, iluzia îşi spune la fel de bine cuvântul. De aceea slujitorii unui cult sau altul, câtă vreme se găsesc în iluzie, cred cu convingere, asemeni medicului, ca jocul lor este util. Că nici nu ar putea fi altfel. Şi ca ei ştiu, doar „li s-a spus” cum stau lucrurile.

Am vorbit despre Credinţa aici deoarece ea poate fi şi motivaţie şi cale în acelaşi timp. Următoarele însă sunt numai motivaţii, având de regula în spate diferitele niveluri ale suferinţei. Pentru mine orice suferinţa nu este nimic mai mult decât o neînţelegere al unui aspect sau altul. Când presiunea acestei suferinţe devine de nesuportat urmează o raspantie. Unul din drumuri este de regula către destrupare şi majoritatea cedează urmându-l pe acesta iar celălalt duce către Sine. Aparent trebuie să ai

curaj pentru a o lua pe aici deoarece în prima fază trebuie să părăseşti cel puţin o bucla de feedback din experienţa ta şi mintea crede că este periculos să te aventurezi „în necunoscut”. Evident sfatul ei are menirea de a te menţine mic şi neînsemnat. Trebuie să îndrăzneşti să o înfrunţi. Interesant este ca mintea limitata întotdeauna va face presiuni pentru a alege destruparea. Ea ştie că făcând cealaltă opţiune va însemna ca ea, mintea limitata, mai devreme sau mai târziu, va urma sa moara pentru ca tu să trăieşti. Dar asta nu o puteţi încă înţelege. Şi asta din simplul motiv ca voi nu puteţi vedea adevărata voastră relaţie cu mintea limitata, complet nefireasca şi păgubitoare pentru adevărata voastră identitate.

Ea s-a substituit vouă, **ea** se legitimează prin ego, **ea** va face absolut orice pentru a vă convinge că eu nu am dreptate. Şi **vă va păcăli** chiar când veţi începe să aveţi atenţia necesară pentru a o putea surprinde, de atât de multe ori încât veţi avea momente în care veţi fi tentaţi să vă daţi cu capul de pereţi numai să plece. Este de fapt exact acea parte care a aranjat toate „realităţile” acestui joc devenit draconic în primul rând **prin perfecţiune** şi abia apoi ca urmări. Pentru că a avut măiestria de a aplica legile Armoniei în construcţia entropiei, cu alte cuvinte a făcut posibil ca, în mod aparent armonios, tot ceea ce atingem să moară, inclusiv corpul nostru fizic, fără ca noi să ne putem da seama nici măcar că este aşa.

Despre toate astea s-ar putea scrie tomuri întregi căci jocul cunoaşte o desfăşurare de o amploare imposibil de înţeles. Reţineţi doar faptul ca în cei 26.000 de ani fiecare viaţa de om a „trăit” o infinitate de experienţe în iluzie şi rezultatul l-a depus la fiecare destrupare într-o uriaşa banca de date eronate, singura accesubila minţii limitate. Ca atare jocul a devenit o iluzie creata exclusiv în baza datelor eronate. Ce ar mai fi de adăugat privind perfecţiunea, căci iată, jocul încă poate continua fără ca participantii măcar să poată intui profunzimile iluziei. Pentru majoritatea pare încă o „realitate” O.K., guvernata de legităţi obiective şi absolut repetabile.

Chiar Ştiinţa locala a observat că nu exista doi indivizi identici, dar este vorba încă de o zonă foarte limitata. Vă daţi seama oare în universul gândurilor ce diversitate poate să existe?!! Ele chiar sunt nelimitate, nu exista canoane care să le îngrădească desfăşurarea. Ori, la acel nivel se creează „realităţi experienţiale”. Şi ne mai minunam ca percepem atât de diferit fenomenologia. **Percepţia este o relaţie**între observator şi obiectul observat, nu are nici urma de obiectivitate, ba mai mult, este puternic circumscrisa momentului de acum. Maine el va fi perceput altfel de acelaşi individ, căci mâine el nu va mai fi decât aparent acelaşi. Şi nici aspectul observat nu va fi acelaşi. Relaţia dintre ei va fi foarte diferita şi este firesc. Acum încercaţi să vedeţi că este valabil în absolut toate relaţiile de percepţie.

Mintea limitata spune că ţi-ai ales un partener de viaţă. Ea nu poate înţelege ca acum ai ales **numai** pentru acum şi ca unui mâine îi va corespunde un alt privitor şi un alt privit. Ei îşi jura „dragoste veşnica” nebănuind ca pentru ca un astfel de jurământ să poată rămâne viabil ei ar trebui să aibă o Cunoaştere Absoluta. Doar atunci şi numai atunci ar avea calitatea **de a înţelege şi iubi** absolut infinitele transformări la toate nivelurile fiinţei, şi ca privitor şi ca subiect al recepţiei, care vor interveni firesc în veşnica curgere la care vor participa. Câtă vreme nu sunt la acel nivel ei doar **presupun** că vor avea tăria sa suporte toate neînţelegerile care firesc vor rezulta pe parcursul evoluţiei, de ambele părţi. Mie personal mi se pare o culme a neînţelegerilor un astfel de angajament. Pentru ca numai tărie nu poate avea un om. El este prin definiţie slab şi neajutorat, pentru ca nu ştie cine este. Pentru că se afla pe de-a întregul sub iluzie. Unii cred că tăria va fi asigurata de faptul că sunt oameni buni. Dar nici nu poate exista om rău, aparenta răutate este doar un rezultat al modului cum un om slab reacţionează la stimuli pe care nu-i poate înţelege cu adevărat. Că este perceput ca fiind rău este o alta rezultanta a necunoaşterii celui care pune acea eticheta.

Dragi semeni, ar fi de dorit să înţelegeţi ca toţi oamenii sunt **la fel de buni** iar modul în care aleg să se manifeste tine exclusiv de nivelul lor **de înţelegere** la care şi-au limitat accesul până la acea dată. Asta le produce lor senzaţia de frustrare şi tot felul de alte sentimente contradictorii iar rezultatul precis nu va putea fi armonios. La asta se reduce de regula totul.

Am să mai fac o precizare în legătura cu modul în care se manifesta colectivităţile. La acest nivel se cumulează atât de multe şi diferite neînţelegeri încât „masele" pot fi „apucate" practic din orice punct de neînţelegere şi poate fi făcut aproape orice cu ele. Cu atât mai mult cu cât este anihilata orice urma de responsabilitate individuală. Greşit se considera ca masele pot fi conduse pe baza unor valori comune. Ar fi un deziderat foarte greu de atins. Dacă o individualitate trebuie perceputa pe cât posibil la toate nivelurile la care ea se manifesta pentru a putea lucra cu ea, la o colectivitate acest lucru nu mai este necesar, fiind sigur ca pe orice „parghie" vei acţiona se vor găsi receptori ai acelei frecvente, care ulterior vor transmite empatic starea şi celorlalţi, în baza faptului că acea colectivitate este alcătuita din individualităţi care rezonează între ele. Este şi motivul pentru care „masele" sunt uşor manevrabile, oricum mult mai uşor decât individualităţile. Odată pornite pe o idee ele manifesta exact caracteristicile de bulgare care nu mai poate fi oprit, şi pe care chiar civilizaţia le are.

Revenind la suferinţeneinţelegeri ca motivaţie, este de observat variata gama a acestei mari categorii. Pentru ca toată experienţa are loc în cadrul iluziei unde ciclul amăgire-dezamagire funcţionează în întreaga fenomenologie aparenta. Te iluzionezi că eşti iubit, apoi eşti dezamăgit, din neînţelegerea pe care o ai fata de ce anume este iubirea. La fel se întâmpla cu sănătatea sau averea, cu reletia cu copii sau prietenii, absolut cu orice. Tot din necunoaştere dublată de fireasca lipsa de responsabilitate ce decurge, preferi să crezi ca cel din fata ta este vinovat de experienţa nedorita pe care o trăieşti

sau ca, simplu, nu tu eşti responsabil. Asta îţi pare că face mai uşor suportabila suferinţa. Chiar şi întâmplarea preferi să o împricinezi, deşi ceea ce ţie ţi se pare întâmplare este ceva programat de tine la un nivel de care nu mai eşti conştient.

Dacă ai putea trata pretinsa suferinţa cu un nivel mai bun al atenţiei ai putea să surprinzi uneori măcar un ciclu cauza-efect, deoarece intuiţia îţi poate deschide cai spre Cunoaştere, dar preferi să o tratezi cu superficialitate, parca special pentru a nu „risca" sa înţelegi ceva. În cazul suferinţei-boala lucrurile par şi mai uşor de tranşat deoarece ti s-a spus că există oameni pregătiţi special să „te rezolve". Ca atare, la primul disconfort fugi la un responsabil pentru sănătatea ta, care are chiar obligaţia sa te facă bine, doar plăteşti asigurări de sănătate... Tu „ai dreptul" sa apelezi la el, de ce ţi-ai mai pune vreun fel de probleme! Dacă nu ai acest drept, îl vei obţine cu o atenţie oarecare şi jocul iluziei poate continua.

Că el nu arareori se propteste într-o limita aparent imposibil de surclasat nu contează decât atunci când ai ajuns acolo. Tu speri să nu ajungi, nu tu, dar ştii cum este cu ciclul amăgire-dezamagire. Din ce în ce mai mulţi şi mai repede ajung tocmai acolo, pentru ca nişte adevăruri pe care nu le vedeţi operează implacabil. Este momentul la care a ajuns Civilizaţia care catalizează procesul, este legic să fie aşa, chiar dacă voi nu mai ştiţi. Că nu exista limita imposibil de trecut cu atât mai mult nu mai ştiţi, deci va urma destruparea. Că a fost „Cernerea" care a operat separarea graului de neghina vă este şi mai imposibil de înţeles. Doar voi aţi fost un om bun, nu aţi făcut rău nimănui!...

Dar oare chiar aţi ştiut ce înseamnă grâu şi ce **neghina**? Puteţi vedea ca inconştienta este singura neghina, care nu a permis „fiului rătăcitor întoarcerea Acasă", la valorile Sinelui. Desigur nimeni nu v-a explicat toate astea, dar **voi** nu v-aţi acordat şansa de a fi atenţi căci Adevărul se găseşte în voi toţi şi el acum striga de acolo, în speranţa că va veţi trezi la timp. **Nu este poezie,**

sunt programe infoenergetice care aşteaptă să fie recunoscute şi repuse în valoare, înlocuind pe cele menite să construiască iluzia jocului sau jocul iluziilor. Odată cu ele revin adevăratele valori, care înseamnă însănătoşire, revenirea la Armonie.

M-aş bucura să aveţi capacitatea de a înţelege cât mai mulţi ca, în ciuda unor termeni venind din zone care credeţi că sunt altceva decât ştiinţa, ceea ce vă spun este de un pragmatism şi de o rigoare matematica. Eu folosesc asemenea trimiteri la vechi izvoare de cunoaştere din variate motive. Este util să observaţi ca Adevărul, chiar fragmentat, se găseşte peste tot, ca numai starea de atenţie vi-l va revela şi ca veţi beneficia de el indiferent de unde apare. El va rezona fizic în voi, în inimile voastre unde este de aşteptat să fi pornit deja dezarhivarea Sinelui. Atunci îl veţi recunoaşte şi numai atunci. Altfel veţi trata ceea ce veţi citi ca simple basme, rămânând la starea de Conştiinţa inconştienta, altfel spus neghina. Este o alegere la care aveţi dreptul dar ciclul cauza-efect este o realitate operaţionala, imposibil de păcălit. Instanta este foarte aproape, ca atare totul este deosebit de coerent şi armonios, fie că va place fie că nu.

Conceptul de liber-arbitru care a înlesnit jocul iluziilor este un drept al inconştientei, nicio Conştiinţa Conştienta nu mai recunoaşte existenta lui deoarece Cunoaşterea nu îţi mai oferă alternative virtuale. Exista UN ADEVĂR şi atât, unde ar mai fi loc de opţiune. Ea ţine de percepţia duala, care este o proiecţie a minţii limitate sprijinită pe emoţional, nu o realitate obiectiva, cum pare la nivel de inconştienta. Însă jocul a avut menirea de a asigura contextul pentru experienţa şi deci şi liberul-arbitru a avut locul său. Totul a fost valabil pe parcursul celor 26.000 de ani însă nu e valabil şi Acum. Este poate dificil minţii limitate să accepte acest statut de excepţie al momentului Acum, ca Esenţe însă l-am aşteptat cu bucurie, ştiind că nu avem cum să ratam trecerea. Dar am subestimat mintea limitata. Ea vrea neapărat menţinerea iluziei şi te asigura ca totul este o poveste doar. Chiar dacă

intuitiv simţi că trebuie să faci schimbarea, ea îţi şopteste ca şi mâine este o zi. Totul este să ratezi, indiferent pretextul. Un experiment individual nereusit, care îi asigura ei subzistenta. Aidoma unui parazit, va ieşi mai puternica şi va schimba gazda. Tu nu vei trece iar ea se afla în mediul ei. La o nouă reîncarnare, ea va fi puternica şi tu mai slab.

Nu sunt aspecte uşor de înţeles de la început dar nici de neînţeles nu sunt. Totul este să vrei. Restul urmează de la sine. Ceea ce vei obţine însă este întreaga Măreţie a Sinelui. Un alt nivel al experienţei, în nelimitare. Fără ataşamente, la un nivel de libertate firesc. Doar tu Libertate eşti. Şi bucurie, şi Armonie eşti. Eşti Omniscienta şi Omnipotenta. Trebuie să ţi le reînsuşeşti, sunt atributele Fiinţei Adamice. De ce ai renunţa la ele?! Ai oare Liberul-arbitru de a o face?

Oricum Iluzia nu mai poate continua, chiar dacă intelectul, ego-ul tău ar dori-o. Dacă ar fi foarte raţional şi el ar observa ca jocul nu mai are nici cum şi nici unde să mai continue. Prea multe reguli de joc noi au tot fost inventate şi s-a ajuns într-o fundătura. Şi „masa de joc” s-a supraaglomerat de piese. Polarizarea a atins cote maxime, nu prea mai este nimic de stors, majoritatea jucătorilor au fost deposedaţi de piese rămânând doar să chibiteze pe margine. De dragul jocului îi mai girează unul altul pentru cate „o mână”, dar şi runda asta se termina… Dar cel mai dur motiv este acela ca s-a pierdut din vedere că a fost **doar un joc**. L-am luat prea în serios trăind senzaţii de un realism nejustificat. Ne-am identificat cu el, am plâns pentru fiecare piesa sau am fost exagerat de fericiţi… Am pierdut detaşarea, sportivitatea, ne-am pierdut pe noi…

Dacă pana aici am accentuat pe diferite tonuri asupra felului în care pare să arate „lumea” de astăzi, arătându-vă puţin şi motivele, de acum voi detalia mai mult asupra mijloacelor de a reveni la Firesc, ca Individualităţi.

Expuneam mai sus faptul ca, pentru a putea ieşi din rostogolirea implacabila din care eşti parte va trebui să fi motivat. Deoarece este nevoie de un efort şi cine face ceva

dacă nu are cu adevărat motiv să facă. Va vorbeam puţin despre felul acestor motivaţii. Am să insist asupra unor aspecte. Neuitand ca fiecare din voi încă nu a pierdut complet iubirea măcar perceputa ca sentiment şi cunoscand adevărata ei valoare am să vă sfătuiesc să observaţi viaţa voastră privita de la nivelul unei **inimi iubitoare**. Cel mai probabil, dacă chiar aţi reuşit, vă vor veni lacrimi în ochi. Asta deoarece între ceea ce este viaţa voastră şi sensibilitatea unei inimi iubitoare probabil nu au mai rămas multe punţi. Amintiţi-vă cum va previzionati viaţa pe când aveaţi zece – cincisprezece ani şi vedeţi diferenţele. Bănuiesc ca nu prea seamănă. Deosebirile veţi vedea ca vin tocmai din implicarea inimii, care dădea nelimitare viselor voastre, care aveau prospetime, savoare fiind pline de îndrăzneala şi iubire.

Ele erau valori şi nu v-aţi dat seama cum, încetul cu încetul aţi renunţat la ele, v-au fost arestate, înlocuite. Procesul a fost atât de insidios că nici nu aţi observat ca el a avut loc. Încetul cu încetul mintea limitata v-a convins că trebuie să vă temperaţi pornirile, ca prudenta este mai „înţeleapta”, că nu puteţi fi, pur şi simplu bucurie, dacă nu aveţi un motiv sau altul pentru a vă bucura. Aţi fost apoi învăţaţi ca pentru o clipă de fericire trebuie să înduri multe altele nefericite, ca pentru orice trebuie să lupţi, ca „lumea aprtine învingătorilor”… Deci nu de sensibilitate ci de duritate aveaţi nevoie, nu de deschidere ci de suspiciune, nu de iubire ci de tot felul de temeri.

Dar toate acestea, fără a băga de seama însemnau de fapt o transformare radicala a fiinţei care aţi fost. Ele toate sunt „valori” ale primilor trei centri energetici, acolo rezonează preponderent, în aşa numitele frecvente „de supravieţuire”. Ori măreţia noastră consta tocmai din perceperea fenomenologiei în special cu receptorii frecventelor superioare şi manifestarea noastră tot pe acele frecvente ar trebui să aibă loc. Altfel spus, valorile iniţiale erau cele corecte, la care am renunţat fără să observam. Şi acum suntem deja altul, altceva, care acelui copil care am fost precis nu i-ar mai place.

Dacă s-ar fi petrecut aceasta transformare doar cu tine poate ar fi fost mai uşor. Ai mai fi întâlnit un prieten care să te atenţioneze, să te repună pe o cale mai fireasca dar problema este ca exact acesta a fost cazul tuturor, toţi au devenit gravi, temători, sintetici, egoisti şi egotici. Nu mai exista riscul de a întâlni un prieten pentru ca prietenia nu poate exista între fiinţele care **aţi devenit**. A fost înlocuită cu cunoştinţe „utile" şi poate chiar „cultivate" din diferite interese. Anturajul, în caz că mai exista aşa ceva, este o prelungire dincolo de limitele stricte ale ocupaţiilor profesionale, a interesului menit tot de a te menţine sau promova pe o treaptă superioară a piramidei sociale.

Chiar partenerul de viaţa uneori tot aşa a ajuns în preajma ta. Doar nu de iubire aveaţi voi nevoie! Şi dacă totuşi iubire a fost, probabil a pierdut de mult aceasta „coloratura". Poate aţi iubit ceea ce era el atunci şi el la voi la fel, dar niciunul nu mai sunteţi acelaşi… Toate datele s-au schimbat. Acum poate aveţi copii, aţi strâns „valori" împreună, poate aveţi încă ambiţii comune… O luptă în doi este preferabila uneia de unul singur, zic unii. Bine ar fi să nu fie între doi, cum ades se vede… Unii se mai suporta, alţii nici atât nu mai reuşesc, privirile devin apatice, goale sau atinse de suficienta, blazare. A dispărut iluzia pasiunii, apoi a iubirii, totul decazand într-o veşnica lipsa de atenţie. Urmează firesc declinul unui fizic uzat excesiv, uscat, disconforturi şi boli, încununare a unor vieţi trăite atât de departe de Adevăr.

Nu cred că v-am spus ceva nou, oriunde priviţi aveţi parte de acest gen de aspecte. Poate sunteţi un caz mai fericit şi sunt gata să vă felicit. Dar am fost un om foarte atent şi receptiv şi prea multe excepţii nu am întâlnit. Cel mult variaţiuni pe aceeaşi tema, cu grade oarecum diferite de deformări de la Firesc. Totul se datorează exclusiv neînţelegerilor şi are la baza Necunoaşterea, îndepărtarea de la Valorile Armoniei Universale şi înlocuirea lor cu pseudovalori ale minţii limitate acreditate prin Conştiinţa Colectiva. Aici „datele" au fost deformate permanent şi progresiv, uneori chiar programatic dar au devenit

operaţionale prin intermediul intelectului fiecăruia din cei care se rostogolesc mereu în inconştienta bulgarelui Civilizaţiei Pământ. Intelectul personal are funcţie de releu pe lângă Conştiinţa Colectiva şi în majoritatea situaţiilor nu face decât să preia programele existente acolo şi să le pună în opera în propriul exerciţiu de viaţă.

Dar cu adevărat viu este doar momentul Acum. Ceea ce **a fost** mai este viu doar prin consecinţe, ceea ce **va fi** este funcţie de acest moment, ca efect al lui. Este absolut inutil să ratezi prezentul cu gândul la clipe care au murit sau încă nu s-au născut. Ai de valorificat doar acest viu **ACUM**. Dacă îl vei lasa să „curgă" doar în virtutea unei inerţii a minţii limitate, nu vei putea înregistra decât un declin al calităţii experienţelor tale, deoarece static nu exista, pentru un plus de calitate tu trebuind să înnoieşti ceva, un sentiment, o atitudine, un gând, un gest, orice. Dacă nu îţi vei permite să faci cotituri semnificative, rezultatul nu va fi decât pe măsura timidităţii tale. Eu ţi-aş recomanda să faci schimbări semnificative. Cât mai multe şi mai dese. Ele te vor îmbogăţi întotdeauna, indiferent ce va spune mintea ta limitata. Nu rişti nimic, te asigur. Este cel mai sănătos pentru absolut toate nivelele fiinţei tale, dacă vei gusta provocarea vieţii. Nu o fa cu frici ci dimpotrivă, cu cât mai multă atenţie şi receptivitate. **Deschide-te cât mai mult**. Pentru asta nu este târziu niciodată. Cauta să vibrezi cu toată fiinţa ta la fiece aspect nou întâlnit. Îţi vei deschide astfel toţi receptorii şi infoenergiile te vor racorda din ce în ce mai mult cu restul Creaţiei.

Acesta este cel mai bun „**tratament**" pentru orice gen de suferinţa. Va fi absolut suficient pentru ca, treptat, Armonia universala sa reinstaureze armonia în toate „corpurile" tale. Dacă vei alege să şi înţelegi, să conştientizezi cât mai mult, procesul se va cataliza. Deschizând cât mai mult toţi receptorii tai, iubind experienţele pe care le trăieşti, refuzând să îţi fie teamă de provocări fiinţa ta va beneficia de întregul ei potenţial. Calitatea experienţelor va creşte, tu vei sesiza prin atenţie

acest spor şi te vei deschide şi mai mult. Este simplu şi de înţeles şi de făcut.

Cam ce cerzi ca poţi risca? Micimile de până acum, fricile tale? Chiar dacă la început vei starni poate uimire printre cunoscuţi, după puţin vei constata că te urmăresc cu interes şi apoi chiar cu iubire, dacă tu vei fi ajuns să iubeşti totul în jurul tău. Pentru ca schimbarea pe care ţi-o propun duce firesc către o înţelegere superioară a întregii Existente şi apoi la iubirea întregii Manifestări.

Nu este cazul să-ţi mai laşi mintea sa opereze separari, cauta să vezi ca lumea nu este duala, că nu exista nimic rău sau urat nicăieri în jurul tău, ca totul ocupa un loc firesc sub soare pe acest pământ şi gândul tău nu are voie să conteste acel loc. Mintea limitata este carcotasa, Esenţa care eşti nu poate fi. Când te surprinzi ca ceva carteste în tine fii sigur ca intelectul tău este de vină. Observa-l, aminteşte-ţi că nu-ţi face niciun serviciu şi nu mai accepta ceea ce el spune. Fii cât mai vigilent cu el şi cu aceste apucaturi ale lui, deoarece acolo este **sursa** tuturor nefericirilor tale prezente şi viitoare. **Nu exista o altă sursă nicăieri**.

Dacă vei crede ca un altul îţi vrea răul te asigur ca, obiectiv el nu poate să ţi-l facă. Dar dacă vei alege să consideri că este posibil totuşi, te rog să înţelegi ca **tu**, prin acest gând încăpăţânat, îi transferi dreptul pe care el altfel nu l-ar avea, de a ţi-l chiar face. De fapt, nu el ţi-l va face ci tu prin inconştienta ta. Deoarece, din punct de vedere energoinformational lucrurile arată ca şi când tu i-ai pune un cuţit în mâna şi l-ai invita să lovească. Probabil el ar fi vrut din inconştienta şi necunoaştere să îţi producă un rău dar prin Lege nu are instrumentele să îl şi facă. Prin gândul tău însă, tu l-ai înarmat împotriva ta şi de acum chiar te poate lovi, tu i-ai permis, chiar l-ai invitat.

Aşa stau lucrurile şi voi nu ştiţi şi nu aveţi cum vedea. Toate relaţiile voastre sunt marcate exact de acest tip de neînţelegere şi de fapte cu adevărat nesăbuite, care deriva din **simpla necunoaştere**. Aşa şi numai aşa deveniţi victima a accidentelor, tot aşa victima a hoţilor

sau tâlharilor, tot ceea ce voi credeţi ca „vi se întâmpla”, fără ca voi să aveţi vreo responsabilitate. În realitate gândurile voastre creează condiţiile ca aceste tipuri de experienţe să poată avea loc.

Pentru ca ele să nu se mai „întâmple” este absolut suficient ca gândurile voastre să treacă sub Armonia Universala**. Să nu vă mai tot temeti**. În acord deplin cu Armonia nu pot exista manifestări lipsite de armonie. Ori accidentele, tâlhăriile, violurile şi orice alta manifestare de acest gen este lipsită de armonie, **dacă** gândul vostru temător **nu o cultiva** în universul fiinţei voastre. Altfel spus, exista o frecventa vibratorie specifica fiecărei manifestări, pe care trebuie să o înţelegeţi ca informaţie-gand. Simpla lui prezenta în universul fiinţei nu face decât să creeze condiţiile **armonice** cu aspect fizico-matematic ca acea manifestare, pe cale de **rezonanta vibratorie**, să devină experienţa de viaţă. Se poate spune, simplificând, ca **gândul vostru a chemat** acea experienţa, catalizata suplimentar de emotia fricii respective. Ca atare ea s-a materializat.

Îi invit pe toţi „prudentii” sa reflecteze bine la cele afirmate aici. Ei se considera înţelepţi, nu accepte „riscul”, ei au acumulat experienţazic ei neştiind ce vorbesc. Prudenta la care fac ei referire este **o FRICĂ** urat cosmetizata sub straturi de fard, cu care nu se pot păcăli decât pe ei înşişi. Când viaţa le răspunde cu slabe rezultate fata de cele la care se tot aşteaptă, se întreabă de unde atâta nedreptate, de ce ei obţin atât de greu rezultate mai slabe decât restul competitorilor, care par mult mai degajaţi. Nu pot vedea în limitele minţii ca tocmai aici este şi secretul, degajarea celor cu succes aparent facil. Am cunoscut multe cazuri…

Vă rog să înţelegeţi ca, **în ADEVĂR** exact aşa stau lucrurile şi voi nu ştiţi şi vă creaţi cele mai nefericite experienţe singuri. Cine altul ar putea-o face? După care vă consideraţi loviţi de soarta, deveniţi şi mai temători şi prin asta creaţi condiţiile unor experimente şi mai nefericite, şi tot aşa. Mintea limitata va avertizează să fiţi

mai prudenti, va înconjuraţi de garduri, de lacăte şi tremurati când traversaţi strada, fără să ştiţi ca în acest fel aţi creat toate condiţiile pentru a deveni iar victime. Nu ar fi mai simplu să înţelegeţi că nu puteţi deveni victima dacă alegeţi să fiţi **numai sub Armonia Universala?** Dacă gândurile voastre vor fi doar luminoase şi încrezătoare în Marea Armonie, nimic nu vi se va mai „întâmpla"! Puteţi dormi cu uşile larg deschise, puteţi traversa strada şi cu ochii închişi **dacă** aţi reuşit să convingeţi mintea voastră sa se liniştească.

Exista acel nivel al Fiinţei care sunteţi, care va asigura o protecţie care poate fi denumita poetic ca „Iubire a Lui Dumnezeu". Ea va funcţiona **matematic** odată cu extinderea Corpului Conştiinţei care sunteţi. La acel nivel experienţa de viaţa are calitatea de „**miracol**" privita din minte limitata. Dar vă trebuie multă Cunoaştere şi înţelegere pentru aceasta, instrumente fără de care nu veţi putea potoli mintea limitata sa tot creeze nefericiri ale experienţei. Prin Cunoaştere şi înţelegere veţi deveni alţii, cu ajutorul Atenţiei veţi accede la Stări care au calitatea de a vă transforma în echipamente vibrând pe frecvente coerente, mereu mai înalte. Prin creşterea frecventei de rezonanta veţi accesa informaţii de nivele din ce în ce mai înalte şi veţi experimenta trăiri pe măsura, iar creşterea nu se va opri pana ce nu veţi fi devenit Conştiinţe cu adevărat Conştiente, omnisciente şi omnipotente.

Aceasta este invitaţia pe care v-o fac tuturor prin această carte şi vă asigur de sprijinul meu pe orice cale veţi considera că vă este utila. Am parcurs acest drum, vă asigur de deplina lui fezabilitate şi nu contează absolut deloc la ce nivel va aflaţi acum, el vă este la îndemâna oricând. Nu puteţi fi nici prea tânăr nici prea bătrân pentru a-l urma, nici prea bolnav dar nici sănătos nu sunteţi, nici prea deştept nu puteţi să vă consideraţi. Cu un intelect care nu ştie să exploateze decât 6 – 7 % din capacutatea creierului nu poate exista fiinţa care să declare că nu are nimic de învăţat sau de înţeles…! **Nu are dreptul!!!**

Când veţi fi ajuns unde vă invit, veţi avea de făcut exact ceea ce eu încerc prin rândurile de fata şi pe orice alta cale veţi vedea-o oportuna pentru ca şi alţi semeni să poată ridica nivelul experienţei lor acolo unde el este util să fie la acest moment. Va veţi lovi de aceeaşi susceptibilitate, de aceeaşi pretenţie a fiecăruia ca el ştie chiar mai bine şi mai mult şi va trebui să acceptaţi ca acela este nivelul fiecăruia, ca nimeni nu poate vedea sau înţelege ce se afla deasupra plafonului care delimitează nivelul la care şi-a acordat accesul. Iar pe cuvânt nu are de ce şi cum să vă creadă. Va fi necesara multă răbdare ca să îi puteţi arata, treptat, Adevărul dar bucuria va fi pe măsura tactului şi compasiunii sincere. Doar nimeni nu a spus nimănui că ar fi posibil măcar ceea ce voi veţi cunoaşte a fi **REALITATEA**.

Când vom fi mai mulţi, din inimile noastre va radia permanent pe frecventa empatiei aceasta infoenergie şi din ce în ce mai mulţi vor rezona cu ea şi se vor „trezi”. Aceasta a fost modalitatea în care a fost alcătuita Creaţia şi măiestria ei depăşeşte şi cele mai îndrăzneţe presupuneri. Practic nu este loc de greşeala. Doar că este un timp pentru fiecare eveniment şi nu este profitabil ca el să fie irosit. Deşi poate părea, nici acest alineat nu este poezie ci **pura ştiinţa**, doar **un alt fel** decât cea limitata. Radiaţia are loc aidoma celei plecând din cea mai performanta antena lucrand la frecvente superioare celei a luminii vizibile. Noi consideram ca ea este doar o biată pompa. Minte limitata, ce aţi vrea să pricepem cu 6 – 7 %? …

Citesc prin presa diferite apeluri umanitare, prin care un semen solicita ajutorul. Sunt cancere şi leucemii la vârste fragede chiar, sau boli care abia dacă au căpătat un nume, considerate foarte rare. Toate se încheie cu o „speranţa” într-o clinică aflata prin Germania, Italia sau peste ocean şi cu nişte numere de conturi. Am încercat în mai multe rânduri să iau legătura cu unii din ei. Este o irosire pe toate planurile experienţa lor şi ar fi uşor de renunţat la ea, dar întotdeauna de la capătul celălalt al

firului o altă persoană grijulie începe să mă chestioneze în fel şi chip: dacă sunt medic, dacă este bioterapie sau medicina naturista, ce alte „succese terapeutice” am mai avut, dacă cunosc exact diagnosticul, de parca dacă i-aş vorbi ar înţelege ceva sau are el dreptul de viaţa şi moarte pentru a hotara în numele celui suferind şi ameninţat cu destruparea. Dar el considera că are, chiar dacă este un coleg de breaslă sau cineva din familie. Pur şi simplu am renunţat să mai încerc să îi ajut, după cate tentative de a vorbi cu terţi am făcut.

Vedeţi voi, este dificil de observat că nu ai posibilitatea sa îţi ajuţi semenii deoarece ei vor să o faci „în felul lor, după mintea lor” ori **asta nu este cu putinţa**. Pe cel aflat în suferinţa îl poţi determina cumva să fie atent căci pe el chiar îl doare, este deci motivat, pe când un intermediar nu poate decât să judece superficial. El nu va avea nici timp nici răbdare să asculte cu adevărat şi nici nu vei putea să-i faci „o iniţiere” doar pentru a permite ca mesajul să ajungă la cel interesat

Cum să înţelegem cu atât de slaba cunoaştere de care dispunem ce înseamnă sa creezi realităţi lucrand conştient cu infoenergiile, cu elementele sau cu egregoarele sau cu electronii. Ce înseamnă ca „corpul fizic” sa se refaca de la Sine, PC-ul tău să-şi depăşeasca mult limitele de performanta caracteristice generaţiei lui, cum semafoarele pot trece pe verde când te apropii de ele, o infinitate de mici aspecte alcătuind calitatea experienţei de viaţă. Pentru că nu este lipsit de importanta sa ştii că nu te mai poţi îmbolnăvi – ca corp „fizic”–, ca totul în preajma ta renaşte la viaţă, ca poţi îndepărta din preajma ta tot ceea ce în mod obişnuit produce disconfort sau „griji”. Să ştii ca dacă vrei mai gusti ceva doar de dragul plăcerii senzaţiei gustative, ca relaţia ta cu partenerul de viaţă este la nivelul cel mai înalt, cel de comuniune, care nici de cuvinte nu are nevoie. Ca înţelegi totul şi pe toţi semenii tai, că nu mai ai tensiuni interne şi nici cu vreun aspect al Creaţiei. În preajma ta nu pot exista conflicte, copii participa din plin la starea de comuniune, indiferent

că te referi la cei mici sau la fratele lor de 16 ani, care este un minunat care compune muzica la calculator. Cu fostele partenere de viaţa ai relaţii de prietenie şi ajutor reciproc, şi ele subordonându-se Armoniei Universale.

Dragii mei, cu cât experienţa fiecăruia dintre voi creşte în calitate, beneficiul este al tuturor ca şi al întregii Creaţii. Ca atare nu ar fi firesc să vă fie indiferent ce trăia este un om. Ajutati-l pe fiecare să aibă o bucurie în cadrul experienţei lui, dacă va sta în putere. Ştiu ca vi se pare că nu aveţi timp, că sunt altele mai importante dar mintea limitata va face să credeţi că poate fi ceva mai important decât asta. În realitate noi am venit în acest plan pentru bucuria de a câştiga experienţa interrelaţionând unii cu alţii. Dar oportunitatea de a trăi bucuria la cele mai înalte cote o ai tocmai când experienţa a ajuns în acele puncte unde chiar poţi împărtăşi cu un semen o stare de un nivel mai înalt, indiferent ca ea a fost creata de tine sau de el. Îndepărtaţi dogmatismul şi fricile dintre voi şi scoateti tot ce simţiţi că puteţi pune în comun mai sensibil, mai adevărat. Nu va tot temeti ca veţi fi greşit înţeleşi, cautaţi să fiţi limpezi şi clari, fără alambicari complicand lucrurile, şi mai cu seamă **fără un scop** anume. Inima nu cunoaşte alta motivaţie decât bucuria provocării în schimb intelectul are mereu nevoie de o justificare pentru a face chiar cel mai mărunt gest.

Citind aceste pagini vă poate părea ca ceea ce scriu nu are mare importanta. Că sunt doar accente pe care eu le pun altfel. De fapt nu este deloc aşa, cuvintele au o uzura a lor, dar asta nu înseamnă ca până acum le-aţi acordat importanta pe care noţiunile chiar o au. Desigur sunt **aparent** cele mai blânde, dar ele şi tocmai ele, fiind în acord cu Marea Armonie, fac parte din cele nu multe care **ţin de cauzalitatea** fenomenelor, **determinand-o.**

Spre exemplu spuneam că ar fi util ca în experienţele voastre să renunţaţi la a urmări **„un scop”** şi sunt sigur că nu puteţi înţelege în deplinatatea ei această idee. Ea nu vine dintr-un moft educaţionall ci **este cheia** care determina succesul/insuccesul unei acţiuni oarecare, dar

fără excepţie. Aici puteţi denumi absolut orice, de la o simplă strângere de mana sau ieşire la o cafea şi până la o întâlnire de afaceri, cu atât mai mult cu cât este mai importanta pentru voi. **ABSOLUT ORICE!**

Sau va tot pomenesc de **IUBIRE.** Şi de opusul ei, ca motivaţie a acţiunilor voastre, fricile. Cum aş putea oare să vă subliniez **suficient de clar** necesitatea de a acţiona **numai** din iubire şi nicidecum din frici. Pentru ca orice realitate veţi crea din frica va avea ca rezultat invariabil o experienţă limitativa, menita sa va facă mai mici, să vă producă suferinţa, să vă înveţe ceva doar prin intermediul unei dureri oarecare. Este legic chiar dacă voi nu vedeţi încă şi nimeni nu v-a spus…

Poate părea foarte complicat dar este minunat de simplu, cu condiţia sa înţelegi ca acel SIMPLU nu înseamnă lipsa de forţa ci din contra, să alegi firescul de a fi cauza şi nu efectul fenomenologiei. Valorile minţii sunt întotdeauna grosiere şi este firesc să fie aşa deoarece ea vede şi operează numai în lumea efectelor, căreia îi şi aparţine. Studiind omul, ea nu poate merge cu înţelegerea mai sus decât psihanaliza care deja este un domeniu speculativ pentru ea. Cum să accepte cu uşurinţa existenta unei adevărate „lumi" a cauzelor întregii fenomenologii, pe care nu numai ca nu o poate controla dar nici măcar constata?… Cum să accepte ca un ciocan poate face mult mai puţin decât un gând?!! Şi mă refer la efecte vizibile, foarte „materiale", nu la decizii ale minţii care ar urma să fie îndeplinite ulterior de cineva. Şi mai mult, ca puterea creatoare având susţinerea iubirii este cu adevărat o forţa imbatabila!!!?

Spuneam undeva mai sus ca pentru fiecare îndeletnicire exista semeni care să o facă cu deplina bucurie, ea fiindu-le necesara în propria evoluţie, în ciuda faptului că intelectul ar nega cu îndărătnicie acest aspect. Să analizăm puţin. Şi un om de geniu ca şi un absolut neinstruit folosesc cam acelaşi procent din creier, în ciuda aparentei distante pe care instruirea o aşază între ei. Uneori chiar geniile nu au avut un grad de instruire

deosebit. Dacă priveşti cu atenţie piramida sociala vei constata că pe palierele ei se accede uneori funcţie de nivelul de cunoştinţe dobândit, alteori pe criteriul averii dobândite sau moştenite, şi nu foarte rar prin tot felul de escrocherii, gama fiind deosebit de larga. Cu toate astea, odată poziţia ocupata, locul nu mai este contestat de nimeni, el parca se autosustine. De fapt se creează pe acea orizontala o multitudine de relaţii care realizează susţinerea respectiva.

Palierelor le corespund nivele ale experienţei umane specifice şi de regula cel aflat acolo nu poate vedea „realităţile" de pe etaje situate mai sus, dar chiar şi cele situate mai jos le devin străine. Aşa se face că degeaba te vei duce la un om cu o idee geniala, dacă ea nu ţine de capacitatea de a înţelege a nivelului pe care el se afla, „realitatea" pe care i-o propui, oricât de avantajoasa ar fi pentru el şi oricât de fezabila sau facila, nu va face niciun gest de întâmpinare. Am făcut de zeci de ori astfel de încercări, fără a mă referi la ceea ce acum scriu aici. Pentru ca asta nu se mai încadrează în piramisa entropica ci complet în afara ei.

Ceea ce vă invit să remarcati este ca, aparent greu de înţeles, majoritatea oamenilor se îndeletnicesc cu ceva limitativ, limite pe care e deosebit de clar că le-ar putea depăşi oricând, dar care pentru ei sunt nu numai imposibil de trecut dar nici măcar nu le sesizează. Aşa se face că cele mai ciudate „ocupaţii" au întotdeauna oamenii lor, pentru care sunt singurele fireşti. Ceea ce este mai puţin firesc este să credem atât noi cât şi ei ca motivaţia este remuneraţia. Cu atât mai mult cu cât chiar aşa credem şi unii şi alţii.

De fapt despre ideea de prestaţie remunerata aş dori să vorbesc ceva mai mult. Este ideea de baza care alcătuieşte realitatea entropica denumita piramida sociala, deci prima care se opune Armoniei Creaţiei. În primul rând se sprijină pe un întreg edificiu de iluzii ale nevoilor, fricilor şi presupune grade diferite de limitare. În Legea Creaţiei noi suntem absolut egali – dincolo de orice

egalitarism demagogic –, am fost meniti să fim „fraţi”. Mintea limitata care tot separa şi analizează vede numai deosebiri, ea aparţinând sistemului de referinţa al efectelor, unde nu poate vedea decât corpul „fizic” cu atributele lui.

Dacă ar putea observa ca ceea ce vede este infinitezimal în raport cu ce este în Adevăr Omul nu ar mai fi minte limitata. Pentru că ar constata Unimea, legea lui Unu. Când intri într-o ciupercarie şi nu ştii, vei vedea ciupercile ieşind una linga alta şi vei spune că sunt individualităţi. Cel care ştie cu adevărat nu mai vede ca tine deoarece el ştie că sub compost se găseşte un miceliu comun şi ca ciupercutele nu ar putea exista separat de acel substrat invizibil ţie. Dar comparaţia nu este decât grosiera, aici ceea ce se vede având o pondere semnificativa. În cazul complexităţii indescriptibile numita **OM**, ceea ce nu poate fi văzut este **aproape totul** în comparaţie cu puţinul care noi credem că este **totul**. Cu cât frecventa corpurilor noastre creste şi structura devine din ce în ce mai puţin densa, cu atât corpurile noastre aparent individuale se reunesc suprapunându-se. Doar proiecţia lor în acest plan este mai mult sau mai puţin „personala”, permiţându-ne bucuria experimentelor.

În calculator evoluează „programe” foarte diferite, care la un anumit nivel spuneam ca toate sunt biti şi octeti, informaţie care interacţionează una cu alta şi totul este cu putinţa doar într-un „mediu” cum este Windows sau Linux, care le constituie un suport comun. Dacă un programel are infatuarea sa „creadă” ca el chiar poate exista de unul singur într-un calculator, îl invit să experimenteze. Nu aşa a fost „menit” să fie şi nici cu putinţa nu ar fi.

Revenind la programelele care suntem, evoluând fără nicio urmă de conştienta a adevăratei noastre identităţi şi trăind exclusiv iluzia minţii limitate, am acceptat ca valori tot ceea ce ne-a fost impus în cadrul unui sistem care nu s-a inventat singur şi nici urmare a Creaţiei nu este. Manipulare mai perfecta nu poate exista deoarece ea de acum se autocreează cu fiecare noua individualitate ajunsă

la „masa de joc”. Mai mult, cine ar îndrăzni să te atenţioneze că eşti într-un coşmar, că te rostogoleşti cu şi de dragul unui bulgare care nici el nu ştie de ce o face, îl vei trata ca pe un impostor şi un duşman, care se încăpăţânează să nu îţi dea pace şi care nu vrea să îţi „împărtăşească valorile” entropice. Mai adauga ca tu vezi deja peretele de care se va zdrobi implacabila rostogolire iar el va considera ca ameninţi cu „iluzii” care au tot fost reiterate de-a lungul rostogolirii şi iată, ea încă poate continua.

Admiţând că nu va fi un perete, că nu exista nimic logic dincolo de ceea ce noi vedem, admiţând chiar cartezianismul şi darwinismul şi tot mai rămâne o întrebare la care un răspuns nu poate mulţumi cu adevărat. **Unde anume credem că ar mai putea merge civilizaţia umană?** Ce anume se mai poate spera? Cât vom mai putea consideara ca evoluţia poate însemna doar tehnologie fără o conştiinţă pe măsura? În ce măsura individualitatea care suntem mai are oportunitatea de a experimenta benefic ceva care să nu ducă la infatuare şi lipsa de dorinţa de a mai trăi?

Pentru ca poţi crede că dacă ai avea vei putea să faci şi să fii, dar la un moment dat vei ajunge şi acolo şi vei face şi vei avea, dar va trebui să recunoşti ca nu poţi fi **cum** sau **ce** ţi-ai fi dorit. Şi atunci **ai o problemă** care se scrie în lumina ochilor tai ca moarte. Dispare viaţa cât încă tu mai mişti. De ce să mai mişti când, de fapt, eşti mort? Şi „vârsta” acestui tip de moarte tot scade, blazarea instalându-se din ce în ce mai iute.

Aşa stau lucrurile şi nu o putem contesta, o vedem la tot pasul şi o trăim din plin. Tehnologiile evoluând se constituie în mici motivaţii cu caracter emoţional: „as mai vreo şi pe asta, să văd cum este”. Poate fi un tip de maşina, un PC sau o cameră video, o nouă casa sau un confort sporit şi te vei mai zbate puţin dar la un moment dat va trebui să constati ca nu de de tine starea ta. Ce vei mai putea inventa? Şi astea toate cu condiţia că nu ţi-ai depreciat starea de „sănătate”, căci dacă „s-a întâmplat” şi

asta, apoi totul din rău devine şi mai rău.

Ca om te tot agiti şi, lipsit de cunoaştere nu faci decât să produci dizarmonii la toate nivelele accesibile din punctul unde te găseşti. Nu ai cum să conştientizezi ca le produci deoarece crezi că te comporti OK, conform unor „norme" acceptate de societate ca fiind normalitate. Dar necunoaşterea Legii nu absolvă pe nimeni de adevărate responsabilităţi şi este valabil la toate nivelele. Pentru ca Adevărul se regăseşte în fiecare şi el îţi monitorizează evoluţia. O bila alba sau una neagra se acumulează în bagajul tău invizibil, cu fiecare gând, cuvânt sau fapta când ai produs o dizarmonie este clar că te afli în epicentrul ei, ca la cutremure. Vei fi şi **cel mai afectat de urmări**, fără să o poţi înţelege. Ciclul cauza-efect nu poate fi ocolit chiar conştient dacă ai fi, dar atunci măcar ai înţelege ceva din experienţa făcută. Aşa însă nici acest beneficiu nu-l vei avea.

Trebuie să înţelegeţi ca toţi sunteţi minunati, că sunteţi perfecţi şi că nu aveţi nevoie de nimic. Aţi fost Creaţi astfel şi oricât evoluţia v-a îndepărtat de arhetip, Cunoaşterea se afla în voi, este pe deplin accesibila şi în orice moment alegeţi să o puneţi în valoare o veţi putea face. Dar va trebui ca individualitatea care sunteţi să o facă, nu o poate face nimeni în locul vostru. Mintea limitata cu infatuare vă va spune că sunt prostii, în liniaritatea şi fricile ei nu poate intra o evoluţie exploziva şi în îngustimea ei nu pot încăpea date ale nelimitării. Dacă veţi înţelege asta şi veţi avea fireasca îndrăzneala de a „comuta" pe inima şi renunţa la (de) serviciile minţii limitate, surprizele se vor ţine lanţ. Eu nu am să vă spun acum că este uşor, se vor opune toate „realităţile" în care aţi fost învăţaţi să credeţi, dar vă asigur că este absolut necesar, ca oricum întoarcerea" acasă" nu poate şi nu are rost să o tot evitaţi deoarece v-aţi făcut „temele" în sute şi mii de încarnări în acest plan al efectelor, unde aţi acumulat suficienta experienţa.

Încercaţi să nu uitaţi ca şi vecinul vostru este la fel ca voi dar şi el a uitat şi ca atare nu-i judecaţi

comportamentul. Acolo l-au dus pe el iluziile, acolo este punctul lui de vedere, care este firesc să fie un altul decât al vostru, **nici mai bun şi nici mai rău. Doar altul**. De aici el percepe altfel aceeaşi pretinsa realitate. Dacă aţi hotara amândoi să vă detaşati din punctul de vedere limitat prin care va autoingradiţi capacitatea de percepţie şi înţelegerea, în curând veţi vedea lucrurile la fel şi, din doi aparent duşmani va veţi găsi în stare de comuniune, nemaiavând nevoie nici de cuvinte pentru a comunica. Aşa stau lucrurile în Adevăr şi doar un ciudat ataşament fata de limitare va face să experimentaţi mereu „ecuaţii parţiale de viaţa", cum inspirat scria un autor. Sunteţi iubire şi sunteţi bucurie şi sunteţi indestructibili. Sunteţi omniscienta şi omnipotenta şi este absurd să vă simţiţi mici, neajutoraţi, victime mereu a nu ştiu ce sau nu ştiu cui vi se nazare. Dacă veţi alege să reveniţi la firescul stărilor mai sus pomenite către voi se vor întoarce doar sentimente de iubire, bucurie, armonie şi experienţe de viaţa pe măsura. Înţelegeţi ca voi şi numai voi sunteţi Sursa care radiaza şi ca veţi trăi ca experienţe întotdeauna doar ceea ce vi se va întoarce, ca dintr-o oglinda perfecta, din ceea ce voi aţi emis. Asumaţi-vă conştient aceasta reala responsabilitate şi nu va mai minţiţi ca altul vă pregăteşte temele. **NU EXISTA NIMENI ŞI NIMIC CARE SA O POATĂ FACE!!!**

Revedeţi-vă viaţa, priviţi dacă puteţi fiecare raspantie la care a trebuit să hotărâţi la stânga sau la dreapta, conştientizaţi ca fiecărei alegeri făcute îi corespunde o bila alba sau una neagra, apoi vedeţi cum înşiruirea de raspantii v-a adus în acest personal „punct de vedere". Trebuie să înţelegeţi ca, dacă în urmă cu câţiva ani numai la o bifurcatie alegeaţi altfel, acum punctul vostru din care aţi privi „lumea" ar fi un cu totul altul şi v-ar revela o cu totul alta imagine a aceleiaşi „lumi". Pe acolo a ales un alt semen să meargă, acum îl aveţi în faţa şi, în loc să puneţi în comun, complementar, experienţele voastre pentru a vă îmbogăţi reciproc, alegeţi să-i contestaţi experienţa şi el pe a voastră. Puteţi să vă şi bateţi pentru asta şi se întâmpla

mereu.

Cum altfel să percepi războiul între tari vecine? Dacă te găseai dincolo de graniţa ţi se insinuau alte motive să pui mâna pe arma şi o făceai la fel de neinspirat. Tensiunile interetnice sau cele între convingeri politice sau religioase nu sunt oare gafe de acelaşi gen? Deţine vreunul cu adevărat Cunoaşterea? Păi, dacă ar deţine-o chiar ea nu i-ar mai permite să accepte existenta vreunul tip de conflict. Oare nu este de bun simţ ca, prin situarea pe scara evoluţiei pe o treaptă superioara te ridici la un nivel de cunoaştere şi înţelegere mai bun?!

Acum sunt destul de frecvente referirile la virtuale invazii ale unor civilizaţii extraterestre. Suntem atât de alienaţi încât să nu pricepem ca, pentru a ajunge la noi s-ar presupune că se găsesc pe un nivel mult superior noua de Cunoaştere şi înţelegere, dovada evoluţia tehnologica. Dar unei evoluţii tehnologice îi corespunde legic şi o evoluţie a Conştiinţei. Să nu credeţi că mă contrazic aici. Pentru ca da, constat o alarmantă fractura între evoluţia tehnologică şi cea a Conştiinţei în cazul Civilizaţiei Pământ, dar ea nu are un caracter cu adevărat dramatic. **Altfel mesajul meu ar fi un non sens**, nu aş avea cui să sper că mă adresez. Doar ca, făcând parte din ea, mă simt dator să îngroş puţin liniile, tocmai pentru a preîntâmpina un decalaj prea mare. Şi apoi nu pot face abstracţie de momentul în care se găseşte Civilizaţia Revenind la ceea ce voiam să spun, ar trebui să ne fie clar că ne temem de superioritatea lor tehnologica deoarece proiectam o mentalitate proprie. Pentru ca, conform Conştiinţei noastre, dacă avem la dispoziţie o supremație tehnologica înţelegem să profităm de ea în sens dizarmonios şi o tot fac unii în aşa numitele „tari ale lumii a treia”, pe care le transforma mereu în tot felul de poligoane experimentale.

Dragii mei, este desigur **o falsa problema**, nimeni nu va veni din dorinţa de a ne face vreun rău. Ei sunt” fraţii noştri mai mari” şi nu vor avea lipsa de înţelepciune să coboare în masa pentru a starni o mai mare dizarmonie decât cea creata deja de noi. Vor cobora **doar dacă** vor

constata că ne ridicam la un nivel de Conştiinţa capabila sa treacă de la frici la relaţii mai armonioase, măcar de colaborare posibila. Pana atunci ne autorefuzam dreptul **de a fi ajutaţi** în evoluţia noastră şi desigur doar noi cream aceasta limita. Ei au făcut eventual efortul de a străbate nişte distante încă inaccesibile noua, dar se vor menţine în poziţia de observatori detaşati câtă vreme vor intui ca încă exista pericolul de a nu fi corect înţeleşi.

De altfel va spuneam ca noi emitem şi recepţionam atât telepatic cât şi empatic, fără să putem controla aceste comunicări. În schimb ei consider ca le exploatează din plin, aşa încât ne citesc în permanenta şi ne şi influenţează modurile de percepţie şi de manifestare. Doar ca, noi neparticipând conştient la proces, va fi nevoie de ceva timp pentru a se ajunge la o „masa critică" în evoluţia Conştiinţei noastre. Mă bucur că am găsit locul pentru a lămuri şi acest aspect, acum la mare moda, prin care se continua o manipulare dizarmonica.

Am fost întotdeauna fascinat de diferenţa de comportament pe care o individualitate o are şi modul în care ea se manifesta în cadrul „turmei". Pentru a nu va simţi jigniti, consideraţi că mă refer la ceea ce va place să denumiti „Turma Domnului". De cele mai multe ori nu poate fi recunoscuta ca fiind una şi aceeaşi persoana, în ciuda faptului că, desigur, nici ca individualitate nu poate fi prea aproape de un statutut firesc. Aflat însă în mulţime, cu orice responsabilitate anulata de aceasta apartenenta, prestaţia va fi de regula apropiata de a unui biet animal, uşor de manevrat la fel de bine cu biciul sau cu o vorbă mai dulce sau mai de ocara. Dacă veţi privi minunata „democraţie" sub acest unghi s-ar putea să înţelegeţi de ce hotărârile democratice sunt cele mai slabe. Desigur întregul „proces democratic" are aceleaşi valenţe, în ciuda faptului că este declarat superior unor alte sisteme de guvernare. De fapt nefirescul se afla chiar în termenul guvernare, deoarece se referă la aiureala conform căreia nişte individualităţi pot ai au dreptul de a orienta rostogolirea, mandataţi cu un cec în alb de fiecare, toţi

fiind la fel de lipsiţi şi de Cunoaştere şi de Conştiinţa. Au fost fini observatori de-a lungul timpului care au şi spus ca „masele” nu au niciun fel de responsabilitate, dar nici vreun rol determinând în evoluţie ci doar individualităţile mature. Foarte justa observaţie!

Fără a fi învinovăţit de o anume orientare politica va trebui să recunosc un oarecare firesc al sistemului monarhic, cu condiţia ca pe linie de consanguinitate să se fi păstrat mai pura o informaţie arhetipala. O astfel de structura ar trebui să semene cu o mare familie al cărui părinte să fie un exemplu de Conştiinţa Conştienta, ceea ce ne duce deja în zona utopicului, aceasta nerealizându-se practic nicăieri. Şi ei au ajuns doar bieti oameni la fel de imperfecţi şi cu o cunoaştere la fel de limitata, mandrindu-se uneori că au „beneficiat” de aceiaşi instrucţie cu „omul din popor”, tot o aiureala a minţii limitate care face din viciu de înţelegere o calitate.

Nu trece o zi în care să nu observ creşteri de frecventa vibratorie deja manifestându-se prin efecte. Din ce în ce mai frecvent apar fenomene inedite, tot mai multe semnale vin de la inteligentele elementale că am ajuns într-o zonă în care interacţionam în timp real cu ele. Capacitatea creatoare a gândului nostru creste de la o zi la alta, în schimb gradul de conştientizare nu face mari progrese. Şi efectele nu le vom înţelege nici acum. În acest ritm vom constata nu peste multă vreme că va fi suficient să ne enervam puţin pentru ca becurile să explodeze în jurul nostru, aparatura electronica sa înceteze să mai funcţioneze, plantele să moară… Nici noi nu vom fi scutiţi de repercrsiunile propriilor dizarmonii, vizibil imediat chiar pe structura „fizica”.

Probabil atunci mulţi vor începe să dorească să înţeleagă ce se petrece. Dar a înţelege nu înseamnă **a afla** ci **a trăi conştient**. Pentru asta este nevoie de timp. Tocmai el ne va lipsi. Şi apoi, motivaţia dorinţei de a înţelege va fi una dizarmonioasa, FRICA. De asta data în forma ei nuda, fără cosmetizări. Ca şi acum toţi vor cauta variante expeditive de a ieşi din impas dar „leac” gen

bulina nu va putea exista. Iar timpul se va tot grăbi făcând ca fenomenele să se succeadă în ritm din ce în ce mai amenințător pentru cei neavizați. Vă asigur că sunt ultimul care să dorească să fie martorul acelor evenimente dar sunt primul care știe să le aștepte.

Am fi putut alege să le facem mai blânde dar ne place probabil provocarea la cotele ei maxime. Vrem adrenalina, ne-am tot provocat emoții ca să o gustam, deci am putea crede că suntem pregătiți. Ne iluzionam iarăși, desigur, pentru a vedea ce înseamnă o deziluzie pe măsura. Face parte din firescul **micuțului om** vibrând la frecventele specifice **supraviețuirii**.

În ultimele două zile am avut contact, unele telefonic, altele directe, cu câteva ființe pe care le cunosc de ceva timp și care **au avut** momente de conștienta care **ar fi putut** continua, dacă ar fi vrut să le cultive. Pentru a vedea și voi, am să le redau poziția în care se găsesc toți astăzi. O pereche care ar fi putut deja să se afle în comuniune, ambii în jur de 45 de ani, abia dacă reușesc să mai convietuiască cu tensiuni atât de mari încât femeia s-a accudentat grav spargând un geam într-un acces de furie oarba. Apoi o tânără de vreo 28 de ani, cu un băiat cam de 12 ani își taraie viața într-un cerc din care nu are voința sa iasă, deși este destul de conștienta că trebuie și o ține așa de ani de zile. O alta de vreo 43 de ani a cărei evoluție o cunosc de câțiva ani buni, și ea destul de conștienta, tot o viață într-un cerc vicios duce și știe că este așa, în schimb experiențele sunt „agrementate” cu incidente relaționale care acum au adus-o într-un conflict penal, acuzata fiind că ar fi agresat un tip având de două ori volumul ei și fiind și cu vreo cinci ani mai tânăr. Cu martori tocmiți împotriva ei și perspectiva de a fi chiar condamnata. Un altul, de vreo 32 de ani, încă virgin, se afla într-un cerc vicios atât de strâmt încât mă suna destul de frecvent cu gânduri de sinucidere. Degeaba îi vorbesc de vreo doi ani de zile ca dacă nu schimba nimic, din aceasta strâmta nebunie nu are cum să iasă. A intrat într-un mecanicism atât de dur încât nu-l mai poate suporta. Culmea este că nu este

inconştient, la un anumit nivel. Un destul de tânăr prezentator tv suferă de cancer şi ieri l-a contactat telefonic sotia pentru a-i propune să se vindece. Duce boala de circa patru ani, timp în care vă daţi seama câtă suferinţa şi-a produs, atât siesi cât şi celor apropiaţi. Am aflat de el dintr-o întreaga pagina de cotidian în care solicita sprijin financiar. Pentru a afla un alt număr decar cele de cont a trebuit ceva efort. De la capătul celălalt suferindul i-a spus sotiei că se va mai gândi şi, **eventual** ne suna el…

Aceştia sunt semenii mei în ziua de azi şi astea sunt problemele lor. Desigur toţi au o mulţime de detalii dramatice, eu simplificând la esenţa relatarea. Problema este că au dreptate, este profund dramatica starea lor, dar nu pentru motivele pentru care ei cred că ar fi. Acestea sunt atât de rizibile ca frizează ridicolul, absolut toate, fără excepţie. Ce i-ar împiedica pe cei doi, părinţi ai unei frumoase tinere, care au aproape două zeci de ani de convietuire, care au citit aceleaşi foarte multe titluri şi le-au comentat cu pasiune, ambii cu experienţe de transcendenta a acestui plan, să se găsească în iubire şi comuniune? Ce ar împiedica-o pe tânăra mămica să găsească un tată copilului ei şi un suflet cu care să rupă veşnica-i rotire în jurul cozii de una singură? Prietena mea, om de afaceri, de ce oare este atât de dizarmonioasa încât ajunge să fie înconjurata doar de unii care desigur, nu fac decât să-i aşeze o oglindă în faţa ochilor? De ce la 32 de ani să nu reuşeşti să găseşti curajul de a părăsi viciul singurătăţii şi pe cel al masturbării, riscând o relaţie care, oricum te-ar îmbogăţi? Ce este atât de dramatic în lipsa acestui curaj firesc? Şi ce risca un bolnav suferind de ani de zile dacă trebuie să se gândească la asigurarea că va redeveni absolut sănătos în câteva luni? De ce anume ar trebui să se mai gândească? Ce frica ar mai fi cazul să aibă?

Eu nu pot vedea drama pe care ei toţi o văd, dar **vad drama care decurge din pretinsele drame**… Ei pe astea doar le simt ca senzaţii dar nu le văd cu adevărat.

Desigur cunosc foarte mulţi şi din păcate toţi au tot felul de astfel de etichete de lipit. Fiecare pretinde ca trăieşte o dramă, fără să-i vadă grotescul şi nici adevărata drama pe care o generează. Dar toate sunt **doar neanţelegeri şi frici** absolut gratuite, toţi cauta să evite **„riscul de a trăi”** sau pe cel de **„a se implica”** în ceva care, precis le-ar fi benefic, doar dacă nu cumva… Şi aici, mintea limitata tot croseteaza, ratand prospetimea vie a momentului ACUM pentru un **mâine las şi mincinos**, care în acest fel nu va mai veni niciodată. Acum mă credeţi când spun că nu cunosc nici măcar **un om sănătos?…** Căutaţi-l voi şi dacă veţi lansa provocare celui din oglinda ar fi chiar perfect. Atenţie însă la minciuni! Ştiţi probabil deja cine vă va minţi!!! Ştiţi şi ce vă va spune! Că sunteţi **deştept**, că sunteţi **o persoană de succes**, eventual că sunteţi chiar **frumos sau talentat!** Orice ştie el mai bine ca voi că vă poate convinge să nu vă dinamizati, să staţi şi să îndurati orice micime, doar să nu riscaţi cumva ceva, ca precis un tren întreg de nenorociri vă aşteaptă… Când ne vom cunoaşte, şi voi veţi putea deveni un exemplu la fel de „dramatic” într-o carte… Este ceva, trebuie să recunoaştem!!!

În urma primei cărţi, care a călătorit cum a putut către semeni, am primit tot felul de semnale. Mulţi au înţeles destul de mult, şi mai mulţi au înţeles ce le-a permis punctul de vedere îngust în care s-au proptit parca pentru totdeauna… Ţin minte ca unul m-a sunat şi m-a întrebat **dacă nu cumva sunt cam frustrat**. Dar vedeţi bine că sunt, doar că vă doresc şi vouă frustrarea mea. Ea vine din absurdul situaţiei ca eu ştiu şi vad lucruri de o banalitate stupida în ceea ce voi vreţi neapărat să găsesc drame şi nu găsiţi deloc firesc să vă întrebaţi ce oare mă face să vă invit la Cunoaştere şi Eliberare şi de ce voi vă iubiţi atât de mult fricile, durerile, dezamăgirile, încât să **nu vreţi deloc să scăpati de ele!** Desigur ca trăiesc frustrarea celui care vă poate ajuta pe fiecare şi pe toţi la un loc dar care este pur şi simplu refuzat, chiar fără o încercare de motivare a refuzului. Exact cum au procedat

cei trei editori cărora le-am propus primul volum şi care nici măcar un telefon nu au dat, în care să îşi exprime o părere sau un argument pentru o poziţie sau alta. Tăcere şi atât!

Cum să vă fac să înţelegeţi că eu nu mai am ce câştiga de la acest plan, că mi-am făcut toate experienţele, că sunt pe deplin satisfăcut în ceea ce priveşte propria evoluţie şi ca singura motivaţie pe care o mai pot avea pentru a rămâne aici este **iubirea** pentru semenii mei care nu mă poate lasa indiferent în ceea ce priveşte calitatea experienţelor lor individuale şi apoi colective. Revenirea la statutul de Fiinţa Adamica prin conştientizare şi reinstaurarea informaţiei arhetipale sunt obiective punctuale **tangibile** încă pentru foarte multe individualităţi şi este util să mă fac **auzit** de cât mai mulţi şi **înţeles** cât mai corect. Nu este poezie, nici utopie nu e, este **o ştiinţă a Minţii Nelimitate din care Sinele este parte**.

Desigur ca pare pentru emoţional ca devii mai sărac, ca plăcerile îţi vor fi ameninţate şi desigur nu ai de unde ştii ce bucurii îţi refuzi gândind astfel. Evident nu poţi pătrunde cu înţelegerea prin planseele pe care le ai deasupra ta şi firesc este să nu crezi ce îţi spun eu! Asta însă nu ar trebui să te facă să renunţi la dreptul de a încerca tu isuti, pentru a afla cu adevărat cum stau lucrurile. Ştiu şi eu tot ceea ce ti s-a spus, ştiu şi eu ceea ce ai fost „învăţat” sa crezi că este valoare şi adevăr şi multe altele, nu aş fi trecut mai sus în cunoaştere dacă nu m-ar fi dezamăgit hiatusurile existente în ele. Am iubit ştiinţa asta limitata câtă vreme am putut crede în ea, pana am mai sperat ca noi chiar ştim ceva. Şi am sorbit-o cu nesaţ as putea spune. Aşa că nu ai de ce să încerci să mă convingi ca **ştii** pentru ca chiar cunosc cum este când încă te afli acolo. Dar ia-o ca pe o suprema provocare, depăşeşte-ţi limitele şi vezi, se poate? Merita? Degeaba te asigur eu dacă nu încerci!

Va spuneam că am bucuria de a fi înconjurat de cei trei copii „ai mei” şi de o tânără sotie, cu toţii în relaţie de

comuniune, şi am să exemplific ce înseamnă asta. Între noi nu exista artificialul în care unul e mai mare şi trebuie ascultat ci dimpotrivă fiecare îşi aduce propriile observaţii şi propria înţelegere, experimentul pe care tocmai l-a trăit. Le discutam şi încercam toţi să le înţelegem în mod superior. Intre sotie şi băiatul de 16 ani este atenţie, iubire, prietenie, se sfătuiesc şi atenţionează reciproc. Aceleaşi relaţii sunt între el şi cei mici, care îl iubesc în mod firesc şi se bucura de prezenta sau îmbrăţişările lui. Mama lui, acum vecina cu noi, ne este nu numai buna prietena care ne iubeşte firesc pe toţi dar cu care ne şi ajutam reciproc ori de câte ori este necesar. Uşa noastră este deschisa tot timpul pentru oricare din ei, fosta sotie, actualul ei soţ, fratele cel mare al băiatului… Când unul are nevoie de ceva, chiar o unealtă, obiect, îl va căuta deopotrivă aici sau acolo. Aceasta relaţie nu are cum să se modifice deoarece ea constituie experimentul relaţional maxim pentru care am venit pe pământ. Cine dintre noi ar avea vreun motiv să-l ducă mai jos? Mai sus oricum nu are unde. Este o **STARE**. Muzica compusa de băiat canta mai toată ziua ba de pe calculatorul pe care a fost compusa, ba de pe player iar el mai adauga cate una oricând are inspiraţie, indiferent că este trei din noapte sau zi. Cei mici dansează pe melodiile lui şi la fel de bine dorm.

Când aud despre familii care au tensiuni interne pur şi simplu nu îmi vine să cred. Ce te-ar putea determina să-ţi doreşti conflicte atât de aproape de tine? Simple neînţelegeri şi orgolii! Care ucid, ofilesc şi otrăvesc totul şi pe toţi cei din jur. Cum să poţi spune că ai dreptul să foloseşti cuvinte ca pace, armonie, iubire, dacă nu le-ai făcut operaţionale nici măcar în intimitatea familiei tale? Atât de slab să fii încât să-ţi propui să „domini” pe cei mai apropiaţi şi chiar pe cei mici? Dacă tu nu le poţi fi exemplu de armonie şi iubire, de prietenie, cui laşi în seama sa îi înveţe aceste valori? Sau dacă tu nu ai timp de ei, cine crezi că va putea avea? Vezi cum stai cu lista ta de priorităţi şi cu cea de valori!!! Nu te mira de războaiele de la jurnal dacă nu poţi fi pace pentru familia ta! Eşti mai

rău decât ceea ce vezi acolo!

Haidem să repunem aceasta minunata „Lume” în poziţia ei fireasca, să nu o mai tot aşezam cu susul în jos! Să începem fiecare cu începutul, adică cu noi înşine, sursa a tuturor dizarmoniilor cumulate în jur. Abia apoi să ieşim cu calm, iubire şi armonie în afară şi să vindecam fiecare cate ceva, azi mai puţin, mâine mai mult, căci vom fi mai atenţi „mai iubitori, mai armonioşi şi deci cu adevărat mai „puternici”. Vom avea garant toată Armonia Universala şi ea ne va „sponsoriza” gândurile, cuvintele şi fapta. Va fi o viaţă plină de frumuseţe şi bogăţie adevărata, nu o goana dementa după iluzii.

Cei care acum sunt „familia ta” nu au venit lângă tine ca să le impui tu ceva, „copii tai” te-au ales pentru că au crezut în tine, acel ce erai când i-ai ajutat să vină în acest plan. Nu ei sunt responsabili de faptul ca tu poate nu mai eşti acelaşi şi ca acum vrei să le transferi neîmplinirile tale! Nu sunt obligaţi să aibă note maxime, au deplinul drept de a-şi face viaţa conform cu convungerile lor şi au minunatul drept de **a greşi** şi **de a învăţa**. Nu le tot restricţiona libertatea de a experimenta căci nu vei reuşi decât să-i faci să te minta şi să te evite. Ei sunt libertate într-un grad pe care tu l-ai uitat cu desăvârşire. Tot ce poţi „face” est**e să fII** un exemplu viu, pe care ei înşişi să-l recunoască de a fi demn de urmat.

Nu trebuie tu să le restricţionezi orele de ieşire, ci cel mult să-i faci să observe singuri dizarmonia unor ieşiri prelungite în noapte. Accepta-le prietenii, îndruma-i dacă poţi deopotrivă, fii fratele lor mai mare. Atunci poate vor pierde o oră-doua din noapte cu bucuria de a fi în preajma ta şi cu gustul redeşteptat către comuniune, despre a cărei valoare Esenţa lor, a tuturor, ştie totul şi o va recunoaşte cu siguranţa. Vor purta gustul pe la casele lor şi îşi vor incita părinţii să dea la rându-le tot ce este mai bun din ei, iar când unii vor şi reuşi vei şti că ai operat o mică însănătoşire şi vei fi mulţumit.

Retine ca a le asigura sprijinul material este ceea ce mintea ta crede că este cu adevărat important. Dacă îi vei

întreba precis alt fel de suport ar indica ei ca fiind primordial. Şi apoi nu trebuie neapărat ca tu să fii cel dintaiul care îi duce pe de-a întregul în iluzie! mai poţi lasa şi altora „sarcina” aceasta, căci poţi fi sigur ca o vor face oricum. De acest gen de sprijin fiecare va tot avea parte din toate direcţiile. Desigur tu vrei să-i fereşti de greutăţi, deziluzii, dureri dar crezi că vei putea şi că este chiar util pentru ei? Le transferi din „experienţa ta” deşi nu exista două situaţii care să semene suficient pentru a opera o regula. Ca atare nu le vei transmite decât frica de a se hazarda în **a trăi**, ceea ce este un non sens. Îi vei vedea la un moment dat cu aripile tăiate şi vei dori să-i faci mai îndrăzneţi, dar **tu** le-ai tăiat elanul de zbor, sistematic, la fiece încercare pe care voiau să o facă… Crede-mă ca nu acesta trebuie să fie rolul tău!!!

Iubirea nu este egoista, cel care iubeşte nu poate limita nimic celuilalt. Şi aşa a tot fost limitat sau va fi, indiferent că este copilul tău sau partenerul de viaţă. Nu este util să te simtă ca pe un bolovan atârnat de gâtul lui. Dacă poţi fi sprijinul lui pentru nelimitare, încurajează-l **t**u să experimenteze şi să aleagă ca fiinţa completa în deplina cunoştinţa de cauza. Nu fi dogmatic! Nu-ţi faci şi apoi nu-i faci niciun bine! Iar dacă vei ajunge vreoda**tă să fII** IUBIRE vei vedea cât de corectă a fost recomandarea mea. Pentru ca abia atunci vei înţelege cu adevărat ce este aceea IUBIRE, cum ea nu poate fi restricţionată şi cum puterea ei de cuprindere este absolut nelimitată de nimeni şi nimic. Pentru că este **ÎNSĂ ŞI SUBSTANŢA VIEŢII**, prin viaţa înţelegând toată Manifestarea.

Experimentarea iubirii ne face mai buni, mai sensibili, mai completi. Ea nu ar fi util să fie confundata cu altceva, chiar dacă acel altceva o conţine. Tine mai mult de gradul de înţelegere, de percepţie să nu le identifici. Dar nicio crima nu este, doar o limitare în plus. Operează aceasta distincţie şi renunţa la frici deoarece iubirea este fireasca nu ruşinoasa, cum mai cauta unii să acrediteze. Cu cât vei avea „curajul” de a o accepta ca valoare a vieţii tale cu atât vei observa ca devine mai larga, mai

cuprinzătoare. Iar tu vei fi înconjurat de Iubire, care se va întoarce implacabil către tine din toate direcţiile. Cât timp crezi ca un oarecine ar putea crede ca uraste – neînţelegând mare lucru din viaţa, evident pe cineva care emite tot timpul iubire? Va ceda şi el din iluzia lui până la urmă. Iubirea **purifica** totul şi vei vedea că te-au pararsit definitiv fricile. Ele nu pot coabita în acelaşi spaţiu. Vei avea acel firesc care provine din esenţa care eşti şi care nu de curaj are nevoie pentru a se manifesta pe deplin liber ci doar de iubire. Nu trebuie să mă crezi pe mine, dar fă-ţi bucuria de a încerca! Merita pe deplin!

Acum nu aveţi cum înţelege ca, urcând pe palierele Cunoaşterii, absolut toate perspectivele se modifica radical. Cu fiecare nivel dispar o multitudine de „aspecte” care păreau a avea importanta lor. Ca atare densitatea fenomenologiei scade cu fiece palier cucerit, deoarece multe aspecte îşi aveau cauzele în planul la care acum tu ai ajuns. Şi de unde te aflai înconjurat de o seama de detalii, încet încet te trezeşti ca planurile sunt tot mai „aerate”, lasându-ţi din ce în ce mai mult timp şi spaţiu pentru a-l putea umple cu ceea ce tu alegi. Oricum gradul de atenţie va fi crescut şi ca atare alte date se vor cere de acum procesate. Ele vor precede **starea** de supraconştienta.

Desigur ca, prin înţelegere şi cunoaştere se vor redistribui „locurile” pe listele tale de valori şi priorităţi. Aici un ajutor îţi poate fi util, deoarece exista aspecte care, aparţinând nivelului tocmai părăsit, au tendinţa de a te trage înapoi. Îţi va fi benefic un sprijin pentru a înţelege lipsa de importanta reală a detaliilor care tind să dispară. Şi a mecanismelor prin care se exercita presiuni asupra ta pentru a nu îţi fi foarte uşoara „întoarcerea acasă”.

Ca unul care nu a beneficiat de un „ajutor” aflat în acest plan, vă asigur că este destul de greu când îţi lipseşte. Oricât de hotărât ai fi, de unul singur timpul este foarte lung deoarece trebuie la fiecare gând să analizezi şi să decizi ce faci cu el, neavând încă pe deplin calificarea de a face o alegere corecta. Va trebui să te bazezi mai mult

pe intuiţie şi să hotărăşti să ai încredere în ceea ce pare a veni de la ea, căci nu poţi fi sigur de unde vine.

Cel ce va citi aceste pagini va trebui să mă înţeleagă ca îmi este dificil să găsesc ceea ce pentru el ar fi mai important de priceput, deoarece nu îmi mai amintesc exact ce mă interesa în primul rând să îmi lamuresc. Acum toate mi se par la fel de importante sau poate la fel de lipsite de importanta. Când planul s-a aerisit foarte mult eşti deja **stări** şi ştii ca **asta** este cu adevărat important. Ar mai fi intenţia de a aduce şi pe altul la aceste stări, pe care o găsesc acum foarte uşor de pus în opera, dacă uit demersurile făcute pe lângă semenii mei până acum şi rămase desigur fără un rezultat notabil.

De câteva zile a reaparut în preajma mea **o fiinţă** pe care am mai încercat în urmă cu aproape doi ani să o duc către cunoaştere şi înţelegere superioară. Atunci a renunţat lipsit de eleganta, contestand ceea ce nu înţelesese, în discuţiile cu un prieten comun. Pur şi simplu a dispărut. Investisem câteva săptămâni în lucrul cu ea. Ştiam sigur ca **Esenţa o va penaliza**. Aparent un om de un succes mediu în afaceri, care îşi planificase un palier valoric pentru a se retrage într-un statut confortabil. Pentru asta îşi propunea ceea majoritatea cred că se poate, adică sa facă un efort de câţiva ani pe direcţia pe care i se părea că se descurca. Desigur neacceptând o dinamica ascendenta din frici, spera ca o poziţie statica va fi suficientă pentru rezultate similare, viziune care niciodată nu se poate verifica practic. Dacă nu accepţi să te aventurezi în sus, entropia îşi va spune cuvântul şi în afacerile tale şi, cu acelaşi efort, rezultatele vor fi mereu mai slabe. De teama riscului totul trece în uzuri crescute în special din punct de vedere nervos.

Exact acesta a fost clişeul în care a intrat şi acum se găseşte în faţa unui cumul de probleme, din care vede de fapt una, cu termen scadent sub o lună. Ele sunt desigur foarte multe şi bine legate între ele, aşa încât nu poţi demonta una fără să apară imediat restul. Desigur nu vede cauzalitatea. Chiar dacă teoretic înţelege şi simte ca

greşeşte fundamental în modul în care abordează lucrurile, când este vorba să schimbe radical, de la cauze, se întoarce iar în micul statut de om limitat care spera mai bine într-o minune decât să-şi asume responsabilităţi majore. Ar dori să fie ajutata dar nu îi convine, ar trebui să fie ajutata **după mintea ei**, ceea ce **nu funcţionează**. Ar putea trece elegant peste aceasta scadenta şi ar putea să-şi modifice percepţiile, apoi toată viaţa transformându-se mă bucurie fără limite, dar ştiu că nu va putea înţelege. Este desigur autolimitata în gândire şi deci faptele se vor circumscrie acestor limite.

O voi trata ca **studiu de caz** în cele ce urmează, pentru a încerca să mă fac mai bine înţeles cititorului. Acum are o afacere care îi poate aduce, dacă se ţine de ea liniar, fără investiţii de vreun fel, probabil în jur de câteva sute de Euro pe lună. Are de plătit vreo cinci salarii, chirie, telefoane, întreţineri, etc. Probabil beneficiul lunar nu face decât să îi asigure un trai decent. Din 12 luni, două nu au activitate, deci sunt cheltuieli dar nu şi încasari. Are în cont probabil 30.000 Euro. Mai are un apartament de două camere bine dotat.

Ca femeie, are un partener mai tânăr cu câţiva ani, cu care şi lucrează şi se înţeleg satisfăcător, cu remarca lipsei lui de experienţa de viaţa, capitol la care ea compensează din plin. A călătorit pe mai multe continente, a avut diferite preocupări, are un orizont destul de larg. În acest parteneriat de viaţa Cunoaşterea chiar limitata este transant de partea ei. El este în schimb un tânăr amabil, cald, docil. Ambii sunt „drăguţi” ca aspect exterior şi nu frapează diferenţa de vârsta cât cea de capacitate de înţelegere.

Până acum va spuneam ca atitudinea ei în afaceri a fost una conservatoare, gen „asta ştiu şi asta fac”, în ciuda faptului că a beneficiat din copilărie de experienţe notabile de nelimitare în relaţiile cu semenii. Aproape ca a uitat starea care le-a făcut posibile, deşi când şi-o reaminteşte îi face o reala plăcere chiar şi numai evocarea. Mintea limitata a operat ceea ce ea ştie cel mai bine cu fiecare şi

cu toţi la un loc. Odată cu maturizarea, intelectul a devenit mai puternic, conducând întreaga evoluţie şi prudenta derivata din experienţa şi-a spus cuvântul mereu. Ca atare a devenit tot mai mica, desigur fără a-şi da seama. Dacă a plecat în afaceri în urmă cu ani buni cu o sută de dolari şi a trăit onorabil, reuşind să şi pună de o parte banii din banca, uitând de toate greutăţile şi dezamăgirile, mintea limitata îi tot şopteste că este cineva, ca a reuşit ceva, ca acum are şi atunci nu avea. Şi desigur o felicita, prin asta ea nefăcând altceva decât să sublinieze mereu rolul ei benefic, căci ea şi priceperea ei au adus-o la aceste rezultate.

Desigur nu o va lasa să vadă cât anume o costa acest tip de evoluţie şi nici cât ar fi putut avea acum în cont dacă şi-ar fi permis să riste din când în când cate ceva. Nu este în interesul minţii să facă acest lucru. Permanenta încordare, stresul rezultat din presiunea pe care grijile plaţilor au tot exercitat-o şi o fac în continuare, eforturile de a rămâne pe piaţa fără investiţii care trebuie mereu compensate prin prezenta, contacte, micşorarea beneficiului per operaţiune şi deci a încasarilor, în ciuda creşterii impozitelor, a inflaţiei, a fluctuatiei de personal fac din viaţa un calvar care oricum lasa urme adânci asupra structurilor fiinţei. Într-un cuvânt nu mai este cea de acum doi ani şi deprecierile vor continua dacă nu modifica esenţial viziunea ei asupra vieţii.

Discutând despre perspective, aşa cum le vede ea acum, pe mine pur şi simplu mă înfioara. Dacă consideram acest moment al ei, aşa cum şi este fiecare clipă a vieţii, ca fiind **o raspantie**, vă prezint acum una din căile posibil de urmat, conform cu mintea ei. Ea pe asta o vede.

Va spuneam că are un apartament de două camere, bine situat şi bine dotat. Cu banii din banca ar intenţiona sa mai cumpere o garsoniera, deoarece dinamica investiţiilor imobiliare pare să le indice ca fiind virtual profitabile pe termen atât scurt cât şi mediu. Pentru asta ar mai trebui să completeze cu un împrumut bancar, ca să-şi poată permite un confort bun şi o poziţie asemenea.

Actualmente a închiriat un apartament de două camere cu 200 dolari într-o zonă destul de buna, mai slab dotat decât cel proprietate, care i-a fost necesar pentru mutarea din vechiul apartament pe care îl deţinuse, situat periferic dar cu 4 camere.

Îşi propunea ca să închirieze cele două proprietăţi cu 300, respectiv 150 Euro şi să locuiască în continuare cu chirie, obţinând din aceasta un profit de circa 250 euro lunar, probabil afacere fezabila, ţinând cont de calitatea şi locaţia spaţiilor. Din punct de vedere al minţii limitate este chiar un venit uşor de obţinut şi sigur, dacă faci abstracţie de riscuri şi deprecieri. Nu puţini au avut cele mai rele surprize în urma unor astfel de afaceri, multe consumuri nervoase contabilizându-se în sarcina lor.

Ceea ce mă surprinde însă este **prăpastia** care exista între ceea ce aceasta fiinţa cu largi orizonturi **ar putea face** şi ceea ce ea **mai vede posibi**l să facă. Vorbitoare a câtorva limbi străine, a trăit în SUA, în Italia şi în Grecia, iar vârsta şi modul în care se prezintă fac din ea o prezenta agreabila, care face fata cu succes unor medii destul de diferite şi de elevate. Toate acestea sunt atuuri ce pot face din ea un bun competitor social, care are şi mult exerciţiu în a lucra cu oamenii. Mai este şi nativ leu, deci o bună configuraţie informaţionala din start, pentru o femeie puţin trecută de 40 de ani.

Nu văd absolut niciun motiv pentru care aceasta fiinţa, la acest moment de raspantie să opteze pentru aceasta micime a evoluţiei ei, ca cea pe care **mintea ei limitata** i-o recomanda cu căldura. Este drept că este destul de marcată de ceea ce se cheamă mediul de afaceri romanesc ca şi contextul legistlativ şi nivelul societăţii româneşti de azi, gândindu-se ca o eventuală plecare în afara ar fi, probabil, o soluţie. Dar şi aceasta virtualitate are, din păcate, tot rolul de a o ţine în limite strânse, ştiind bine ca o plecare înseamnă şi o mare nevoie de capital, dacă doreşti să mişti ceva altundeva. Ca atare va risca şi mai puţin fiecare ban care se va putea strânge.

Repet intenţia mea de a face doar un studiu de caz,

poate tocmai datorită faptului că este destul de generală evoluţia ei. Din generalitate iese doar prin gradul de potenţialitate care este maxim în cazul ei, fără să vadă acest lucru, desigur. Prin experienţele avute, prin rolul intuiţiei în viaţa ei, prin senzitivul destul de fin şi chiar prin momentele de conştienta ea ar putea deveni deosebit de repede un Sine Revelat. As putea spune ca practic se afla între două lumi de a căror existenta este destul de conştienta. Este şi motivul pentru care m-a căutat în urmă cu mulţi ani, apoi ne-am revăzut acum vreo doi şi acum ar fi o a treia ocazie, pe care îi doresc să o şi finalizeze. Desigur alegerea îi va aparţine, eu neputând face altceva decât să-i pornesc iar o dezarhivare a Cunoaşterii, poate de asta data mai inspirata şi cu o mai mare claritate şi forţa.

Cea de a doua varianta pentru momentul ei de raspantie ar decurge tocmai de aici, din virtuala ei alegere spre nelimitare. Am să încerc să fiu destul de clar în detalierea acestui drum. În primul rând trebuie să notati foarte bine ceva: rolul pe care va trebui să îl ocupe prestaţia mea pe lângă ea. Este vorba de o muncă intensiva care se va întinde pe parcursul unor ani, având în vedere ca nu vom trăi sub acelaşi acoperiş, deci nu ne vom putea găsi decât cu intermitente unul în preajma altuia. Desigur în primele luni va trebui lucrat foarte intens pentru ca nişte rezultate vizibile să poată apărea şi în faţa intelectului ei. Altfel îşi va pierde răbdarea şi va renunţa. Probabil ca de asta data va trebui să pun accentul în prima instanţă pe aspecte cu rezultate practice pe termen cât mai scurt şi să încerc să-i induc cât mai mult **STĂRI**. Dacă voi reuşi să o familiarizez cu aspecte ale comuniunii, atât ca martora cât şi ca traitoare, şi dacă va aloca suficient timp pentru a dobândi Cunoaştere, este posibil să opteze pentru această variantă de evoluţie, care o va duce în locuri diametral opuse fata de virtualitatea pe care şi-o imagina.

Va trebui să înţelegeţi cum funcţionam şi care este poziţia noastră fata de diferite aspecte. Dacă luam banii ca

aspect de referinţa, deoarece ei sunt VALOAREA minţii limitate, ei pot fi priviţi ca scop sau ca mijloc, dar pot veni şi de la sine, şi **abia aceasta** este poziţia fireasca fata de ei. Majoritatea nu vor să recunoască faptul ca ei au devenit chiar scop şi ca atare se mint ca ei sunt doar un mijloc. Oricum este profund greşit, deoarece chiar ca mijloc tot te situează în poziţia de efect, tu declarand indirect că ai nevoie de ei pentru a putea face ceva sau a fi cumva. Ca atare va trebui să faci ceva pentru a-i obţine, făcând abstracţie de câteva lucruri foarte importante. În primul rând banii au calitatea de a nu fi de ajuns niciodată, deoarece cu cât ai mai mulţi cu atât viteza lor de circulaţie creste, pretinsele tale nevoi crescand şi ele. În realitate existenta lor nu face decât să te facă mai dependent de o seama de aspecte care altfel nu ar fi existat în viaţa ta, rapindu-ţi şi mai mult gradul de libertate, timpul şi risipindu-ţi energiile.

Dacă ai acţiona doar din bucuria experimentului şi motivat doar de iubire fireasca pentru semeni şi întreaga Creaţie – conştient fiind ca pentru acest gen de experienţe te afli aicidesigur ai face unul din puţinele lucruri care merita făcute şi evident, ar veni şi mijloacele necesare îmbogăţirii experienţei tale. Ar fi doar o consecinţa fireasca, pentru care nu ai avea de depus niciun efort, nu ar trebui să tremuri şi nici nu ar trebui să speculezi ceva.

În cazul cu care exemplific, aceasta fiinţa destul de „dăruita” ar putea alege doar bucurii. Ar putea să-şi facă binele de a înţelege superior realitatea, trecând la Conştiinţa Conştienta, bazându-se pe faptul ca poate să profite de agoniseala ei pentru a se degreva o bună perioada de orice fel de obligaţii. Afacerea ei mica ar trebui să o încredinţeze spre manageriere unuia din cei care acum îi sunt salariaţi, motivându-l cu o participare la profit procentuala, ea devenind cu totul libera **sa FIE**. Respectivul, probabil un tânăr, dacă are mâna liberă este posibil să găsească oportunităţi pe care ea nu le mai vede sau pentru care ea nu ar mai fi dispusa sa facă eforturi, pe când el probabil le va face. Este foarte posibil ca şi pe

aceasta cale să obţină chiar profit mai mare, în ciuda renunţării la parte din viitorul profit. Un bărbat tânăr este de presupus că are şi motivaţie şi energie pentru ca să profite de o poziţie care i se oferă. Iar dacă nu este deja în colectivul acesta, el poate fi găsit. Problema este doar să înţeleagă importanta acestei degrevari pentru evoluţia fiinţei ei.

Desigur **că trebuie să schimbe optica** asupra banilor, să renunţe la a-i mai chivernisi, deoarece aceasta mentalitate creează prin frici potenţiale infoenergii contrare intereselor ei declarate, respectiv bunăstarea. Ea este a celor detaşati, care nu drămuiesc fiecare centima, care ştiu să se bucure de existenta mijloacelor pentru care aproape nu depun niciun efort.

Am studiat un timp „jocul întâmplării" pe un poker de pe calculator şi vă asigur că nu este nimic întâmplător acolo. Ceea ce se materializează pe ecran sunt doar variabilele minţii limitate, care face simultan programări şi presupuneri cu o sprinteneala demnă de o cauză mai bună. Pentru ca dacă nu ar tot încerca să prevada, dacă nu ar tot pendula între qinta, careu şi tot felul de alte formaţii, dacă ar fi capabila să păstreze doar sentimentul pur al unei dorinţe clar exprimate, pretinsa întâmplare ar înceta, rămânând doar o coerenta programare. Vă asigur însă ca, după mult studiu, abia reuşeşti să îţi surprinzi mintea cum te boicotează, alergând ca o maimuţa turbata de la o variantă la alta, într-o singură fracţiune de secundă. Vă asigur ca nu o poţi stăpâni nici măcar suficient pentru a putea observa clar, de la bun început, ceea ce ea, cu bucurie îţi face, convinsa fiind ca precis te ajuta să câştigi. Ea se zbate **cinstit dar neputincios** tocmai pentru că se zbate prea mult şi nu poate sta o biată secunda liniştita. Deci, întotdeauna, pierzi.

Am pomenit acest experiment tocmai pentru a vă argumenta de ce bunăstarea nu este a celor care **se implica** în obţinerea ei ci dimpotrivă, a celor **detaşati complet** şi care acţionează **exclusiv** din bucuria experimentului iar ceea ce rezulta este doar atât, o simplă

consecinţa. Dacă veţi cauta, veţi găsi aici şi legătura cu recomandarea sănătoasa de a „mulţumi pentru u ceea ce ai” şi nu a te ruga pentru ceva. Este vorba deci de o diferenţă de **stare** în care **tu** te dispui. Vedeţi cum Cunoaşterea vine pe diferite cai. Legând-o de cazul în studiu, renunţarea la **implicare** şi trecerea **prin cunoaştere şi înţelege**re superioară la **bucuria** unui experiment elevat, va duce în mod automat şi la bunăstare, dar nu una chivernisita cu teama ci la o adevărată explozie de mijloace la îndemână, utile tot pentru a mări gradul de detaşare şi bucuria unor noi experimente mai valoroase, menite desigur tot însănătaosirilor de orice natura, din jurul fiinţei care ea ar deveni.

Pentru ca, devenită sănătoasa (aici citiţi **ARMONIOASA-ARMONIE** ca STARE), orice fiinţa nu mai are altceva DE FĂCUT decât să iasă către semenii săi şi către orice altă parte a Creaţiei şi s-o vindece de entropia pe care acest Joc devenit inconştient a tot proiectat-o asupra a tot şi toate. Cam asta voiau Maeştrii să spună când afirmau că trebuie să redevii **copil**, adică **STARE** de **PURITATE.** Şi asta nu în beneficiul altcuiva ci al tău, deoarece doar aşa vei fi potenţialitate maxima, **OMNISCIENTA**, **OMNIPOTENTA**. Dar nici asta nu este un scop în sine de oarece chiar ideea de scop este fundamental greşita. Revenirea integrala sub valorile Armoniei Universale te duce la un nivel al experienţei pentru care, de fapt, te afli în corp fizic. Pentru ca tot ceea ce te-ai jucat până acum nu a fost decât un preambul, nişte paşi timizi pentru ceea ce de fapt abia acum urmează şi care nu are un capăt, care este o evoluţie continua la valori ale experienţei înalt vibratorii, unde totul este o feerie de muzica, parfum şi lumina, din care se pot crea cele mai sublime STĂRI de conştiinţa.

Unii ar putea spune că te poţi droga sau imbata şi tot acolo ajungi şi parţial le dau dreptate. Doar ca aceste „soluţii” găsite de mintea limitata îşi au izvorul în amintiri ale Sinelui dar coborâte la cel mai jos nivel cu putinţa. De aceea un beţiv sau drogat devin robi ai viciului lor, tot de

aceea sexul fascinează pe toţi deopotrivă, ele sunt „modalităţi la îndemâna” prin care Sinele devenit foarte slab nu face decât să transceada acest plan, prin **stări** induse **grosier** şi **sintetic**. Funcţionează ca biete **amintiri** ale unor **senzaţii**, de altfel foarte pure şi Esenţiale, după care fiecare Fiinţa tânjeşte. Este acel parfum de **ACASĂ**, despre care cred că fiecare **simte** cate ceva.

De aceea funcţionează atât de greu dezalcoolizarile sau renunţarea la droguri şi sex, dar ce poate înţelege mintea limitata? Du-l pe respectivul dependent către firescul stărilor şi nu va mai dori aceste substitute de profund **Adevăr**. Acestea trei funcţionează ca adevărate „portaluri interdimensionale” din punct de vedere al stărilor. Este ca şi în comunicare: avem firescul comunicării empatice din starea de comuniune, dar aceasta nemaifiindu-ne accesibila am înlocuit-o cu limbajul greoi şi am intermediat-o prin telefonie. În loc să vehiculam pachete informaţionale complexe comunicam liniar şi secvenţial, incomplet şi lipsit de randament, sau, în loc de a crea realităţi exclusiv la nivel de gând materializat, ceea ce nu ne mai este accesibil, alcătuim secvenţial pe baza unui gând – desigur un proiect, apoi îl încredinţam unor executanti care, funcţie de idee, pun mâna pe unelte şi strâng materiale, ca să „materializeze”, imperfect şi cu mare pierdere de timp şi energie, ceea ce noi nu mai suntem capabili. Este simplu de înţeles, sper! A fost un nivel al experienţei, care poate şi este util de a fi depăşit. Am cunoscut micimea sub toate formele ei, am prostituat şi pervertit totul, am substituit şi întors Armonia pe dos şi am experimentat totul ca senzaţii. Este SUFICIENT!!! Nu mai este nimic de pervertit! Pentru ca în final am ajuns să ne pervertim pe noi înşine la maniera la care a devenit cam prea periculos. Şi vă invit să înţelegeţi sub aspect ştiinţific acest adevăr. Informaţia Arhetipala fiind în pericol de a diminua în masa enorma de informaţie aleatoare, viciata, deformată, ar fi util să ne-o apropiem cât încă ne mai este la îndemâna.

Exista cunoaştere despre civilizaţii foarte avansate

care au pierdut iremediabil aceasta informaţie şi care încearcă să creeze un hibrid infoenergetic între arhetipul fiinţei umane şi informaţia care lor le mai este accesibila. Au foarte multă cunoaştere pe care au oferit-o în schimbul acestui „aranjament" perfectat cu reprezentanţi ai Civilizaţiei Pământ, dar evoluţia lor este pecetluita tocmai prin pierderea acestei informaţii complete. Tehnologiile pe care le-au dezvoltat în baza acestei cunoaşteri au mulţi paşi înaintea tehnologiilor noastre. Cu toate astea nu au avut Atenţia necesară pentru ca iremediabilul să nu se producă.

Revenind la studiul de caz pe care am început să-l fac, în baza a ceea ce am încercat anterior şi la „răspunsul" pe care l-a dat de ambele dăţi trebuie să obiectivez următoarele: a venit în preajma mea de fiecare dată când conştientiza ca „are nevoie" de un ajutor. Anterior a fost vorba **doar** de deficiente de racordare energetica. Acum se pare că a înţeles ca a ajuns într-o zonă a neînţelegerilor care încep să se materializeze ameninţător pentru chiar structura fizica. O instanta judecătoreasca într-un proces prost instrumentat va cauta să decidă în baza unor mărturii false asupra unei pretinse agresiuni contra unui vecin de două ori mai corpolent decât ea, bărbat. Este o poziţie la care simte ca nu trebuia să ajungă sub nicio formă şi este de fapt un „**semnal**" aranjat de Sinele ei pentru a se trezi. Putea fi un altul, o boală aparent grava, cronica, un accident de un fel sau altul, dar şi-a programat trotusi un semnal blând. Dacă nu se va trezi nici de asta data, sunt convins ca după un foarte mult timp o voi revedea iar apărând cumva, cu un aspect mult mai „dur" de rezolvat. Nu i-o doresc nici ei nici altcuiva, dar este legic să fie aşa.

Anterior mintea limitata a convins-o, după ce şi-a reglat cumva starea de moment, că nu este cazul să o ia prea în serios. A convins-o că nu era în folosul ei să riste acumulări financiare, să revizuiască poziţia ei fata de afacerea pe care o are sau fata de bani, căci se va putea descurca foarte bine şi singura. Empatic ea deja

transmitea aceasta atitudine şi făcea ca tot pe cale empatică sa nu mai poată recepţiona cunoaşterea care i se transmitea preponderent pe aceasta cale. Şi, desigur, mintea a „**salvat**-o” de fiecare dată de „ameninţarea” **Sinelui**. Acesta a pus bilele respective unde trebuiau puse şi i-a pregătit restul încercărilor. Ca atare nu cred că sub aspectul afacerilor a avut un curs ascendent aşa cum poate şi-a dorit sau imaginat, sub aspect al integrităţii structurii fizice au avut loc deja destule deprecieri dar şi-a procurat şi un panaceu în prezenta permanenta a unei aceleiaşi fiinţe în preajma sa, **bila alba** în mod sigur, după felul în care am perceput eu relaţia. Desigur ca mintea limitata doreşte să o transforme şi pe aceasta în bila neagra şi, culmea, chiar o poate face, sta de-a dreptul la panda pentru acest scop al ei. Ea ştie că acolo exista „ameninţarea” stării de **comuniune**, care ar însemna un teritoriu pierdut iremediabil, iluzia separarii pierduta definitiv.

Poate aici va trebui să produc o deschidere maxima atât în facilitarea instalarii stării de comuniune, cât şi în **eliberarea minţii din condiţionările** care au fost făcute cu privire la limitele relaţiei de **parteneriat între sexe** diferite. Dacă va accepta să trăiască adevărul ca **Armonie** este numele lui **Dumnezeu**, Legea **Lui** în baza căreia funcţionează întreaga Creaţie atunci exista o şansă să iasă de sub ghearele minţii limitate şi să experimenteze nelimitarea. Eu îi pot oferi toată cunoaşterea care îi va fi necesara dar trăirea nu şi-o poate **faceţiecât ea**. Dacă va lasa mintea sa facă şi un singur raţionament va pierde şansa care i se oferă, din propriul Sine, desigur.

Evident nu pot exista soluţii prefabricate, ele născându-se din dinamica fiecărui moment de ACUM. Un cuvânt cere un altul, o imagine la fel, gesturile au urmările lor. Ele se fac sau nu, se chiama sau nu unele pe altele. Aşa este firesc să fie, cicluri cauza-efect, mici **mari** raspantii în vieţile noastre, nu? De aici nu are rost să mai speculez pe seama *unde ar putea duce alegerile ei*, dar trebuie să fie absolut clar pentru toate lumea ca ele **pot** duce exact **în**

NELIMITARE, din toate punctele de vedere. Adică la **Sinele Revelat** sau **Acasă** sau la **Dumnezeul care Eşti**, cum preferaţi ca **tot acelaşi lucru înseamnă**. **Omul Adamic**, dacă va place mai mult, **Conştiinţa pe deplin Conştienta**, **Omniscienta şi Omnipotenta**, **Unime**, şi cred că toate la un loc şi fiecare în parte sunt exact ceea ce trebuie pentru ca noi toţi să înţelegem **Ce** anume **suntem** meniti **SĂ FIM.**

În chiar acest moment eu am în vedere mai mulţi semeni care m-ar putea ajuta să suprapun piramida Cunoaşterii peste cea entropica. Am să vă explic. În Realitate noi toţi suntem Potenţialităţi Depline şi relaţiile noastre ar trebui, în baza Armoniei Universale să fie doar de iubire, colaborare la crearea conştienta de noi Realităţi, Comuniune. Datorită minţii limitate a avut loc o nefireasca şi iluzorie stratificare a oamenilor pe anumite criterii pseudovalorice, în special pe iluzia creata de verbul „a avea”, sau a unor derivate ca „a putea”, „a şti”, etc. Sunt false deoarece ca om cu minte limitata, nimeni nu poate nimic, nimeni nu ştie nimic şi cu atât mai mult, nimeni nu poate avea cu adevărat ceva. Totuşi din aceasta neinspirata stratificare s-a creat o piramidă care, privita din afara ei, se caracterizează la toţi parametrii prin entropie, colaps, moarte. În ea chiar ideea de veşnic sau infinit nu încape. Sunt aparent legi care susţin aceste limite şi aceasta tendinţa devenită firească spre prăbuşire.

Şi dacă toţi suntem de fapt Omnisciente şi Omnipotente, deci absolut egali, stratificarea nefiresc acceptata a dus în subsidiar la un alt gen de stratificare, bazată pe opacitatea minţii către adevărata Cunoaştere. Pentru ca nu putem vorbi de o diferenţă de cunoaştere propriu-zisa, ea nu are cum exista deoarece informaţia este omniprezenta, distribuita holografic. Doar capacitatea de a o accesa a devenit foarte diferită de la o individualitate la alta. În fduncţie de acest grad diferit de opacizare a minţii limitate noi am acceptat **un anume loc** în piramida entropica, care ne oferă o mică senzaţie de confort faţă de o alta, reprezentând un punct de echilibru

desigur fals şi el între ceea ce vede mintea limitata ca acceptabil şi ceea ce Sinele este decis să accepte de dragul acumulării de experienţa.

Putem spune ca la aceasta situaţie s-a ajuns nu de foarte mult timp, dacă privim în perspectiva întregii evoluţii a civilizaţiei. Dovada este chiar şi banala observaţie ca, dacă te duci undeva într-un mediu rural destul de bine conservat, nu vei putea trece prin satul respectiv fără să răspunzi la salutul unor semeni de-ai tăi, indiferent vârsta lor. Ei o vor face firesc, parca încercând să-ţi amintească normalitatea, şi încet vei descoperi în tine bucuria de a deveni mai atent şi a lua tu, ca musafir, iniţiativa. Asta nu poate să nu-ţi amintească de cel mai frumos salut venit din negura timpurilor, din sanscrita, acel **Namaste** care înseamnă (de ce oare???!) **„Divinitatea care sunt saluta Divinitatea care Eşti”.**

Din suprapunerea acestor două piramide se va putea ca **Cunoaşterea** să devină unica şi absolut temporara diferenţa „valorica” între semeni absolut egali în Esenţa, menirea ei fiind doar proiectarea dinspre vârf a Armoniei şi reinstaurarea firescului în temporarul edificiu acceptat. Rolul acestei construcţii va fi tocmai autodemolarea ei iar ritmul în care acest proces se va putea desfăşura va fi funcţie de forţa de proiectare a Adevărului pe care o va avea Vârful şi procesul va începe când în jurul sau câţiva semeni vor înţelege firescul şi necesitatea acestei „întreprinderi comune”. Pentru a înţelege ei vor trebui să-şi facă bucuria de a deveni măcar parţial Conştiinţe Conştiente, iar pentru asta vor trebui să găsească motivaţia lor individuală.

De aceea spuneam că sunt mai mulţi cei al căror ajutor îl aştept în acest moment. Cartea de fata le este dedicata lor în primul rând, dar în egala măsura ar fi indicat să fie citita de cât mai mulţi, deoarece precis vor rezona la conţinutul ei. Este şi motivul pentru care îmi doresc iar oportunitatea unei conectari la Internet, pentru a o putea oferi spre citire unui număr cât mai mare de semeni, cum am făcut şi cu prima carte, prin diferite

forumuri a căror tematica sau interes se apropiau măcar parţial de ceea ce eu aveam de comunicat la acea dată.

Din poziţia în care am ales să mă situez este singura creaţie pe care o am de făcut şi nu este minora. Este o necesara schimbare de paradigma, corespunzând armonios cu momentul Acum al Ansamblului „realităţilor” în care ne găsim. Opţiuni alternative nu exista nici pentru individualitatea care sunt şi nici pentru actuala Civilizaţie. Cel puţin nu din Conştiinţa Conştienta.

Desigur ca Inteligenta **Conştient Colectiv** nu are niciun interes să lase Individualităţi să se maturizeze suficient pentru a ieşi de sub influenta sa. Pentru existenţa ei „turma” este singura necesitate, pe seama ei ea exista. Ştie bine că nu trebuie ca toţi să ajungă individualităţi conştiente, ca numai un număr suficient pentru a crea o masa critica va fi absolut suficient pentru ca rolul ei să înceteze. Să nu vi se pară aiurea ca personalizez cumva existenta ei deoarece ea chiar este o individualitate cu un grad de conştienta oricum suma a tuturor individualităţilor umane. Le conduce comportamentul, deciziile, şi în principal **gândurile**. Chiar dacă vi se pare că sunteţi independenţi, vedeţi de câte ori aveţi curajul să faceţi sau să gândiţi altfel decât face majoritatea semenilor vostrii. Aţi fost „educaţi” sa nu aveţi acest curaj, să vă temeti să-l manifestaţi. Cum să vă asumati astfel de riscuri majore? Dacă a fost nevoie de legende pentru ca să fiţi cuminti, vi s-au dat legende, dacă a fost necesara frica, aţi fost speriaţi. **Funcţionează din plin**! Va e frica de întuneric deoarece va temeti de necunoscut. Dar necunoscutul face parte din micul statut al minţii limitate, la care vă invit să renunţaţi. Totul este logic şi de bun simţ. Ca individualitate o puteţi face, dar fără a cere aprobarea cuiva. Pentru că ar trebui să o cereti tocmai Conştientului Colectiv, care nu vi-o va da, firesc nu? De ce ar accepta să „moara puţin”? De dragul Esenţei care sunteţi? Dar el nu are niciun motiv să vă recunoască **Sinele**, născându-se şi trăind tocmai pe seama Uitării de Sine.

Dacă cumva aţi crezut în imaginea demonica, aceasta

inteligenta este singura care îi corespunde în întreaga Creaţie. Ceea ce voi vedeţi uneori, din a patra dimensiune, în somn sau alte stări de conştiinţa modificată nu este altceva decât o poveste pe care tocmai aceasta Inteligenta v-o şopteste, pentru a vă speria încă puţin şi a vă cuminti mai mult. Nu exista alt Diavol nicăieri. „El” va bate pe umăr şi „va duce în ispita”. Pentru ca „ispitele” sunt pseudovalori depozitate acolo, ca informaţie.

Dar şi bolile şi toate „necazurile” voastre acolo sunt depozitaie, ca informaţie. Ele vă sunt accesibile **numai** câtă vreme faceţi parte din turma, deoarece aşa funcţionaţi din punct de vedere al frecventei la care v-aţi coborât „echipamentul”. Sunteţi în banda de frecvente specifice supravieţuirii, ale omului preadamic. Funcţionaţi inconştient, în baza fricilor şi limitărilor, a iluziei nevoilor de tot felul. Mintea limitata, ca „releu” receptor al informaţiilor venite din Conştientul Colectiv, va menţine în aceasta frecventa. Sinele tinde să vă ducă mai sus, mintea limitata întoarce „potenţiometrul” la vechile frecvente… Aceasta lupta interioara va face să fiţi mereu rupţi, duali, duplicitari. Pentru ca din Esenţa va vine sentimentul că sunteţi, fiecare, deosebit de inteligent, că sunteţi perfect, că puteţi orice şi ştiţi foarte multe. Toţi aveţi aceste sentimente şi ele au desigur absoluta acoperire în Esenţa Omniscienta şi Omniprezenta. Dar de evoluat în acest plan o faceţi pilotaţi nu de Esenţa ci de minte şi comportamentul numai inteligent nu este iar de cunoaştere ce să mai vorbim… Ca atare şi faceţi mai mult zgomot decât ceva semnificativ… Aţi văzut oare un singur om care să creadă despre el că este prost, cu sinceritate? Sau că este urat? Chiar nu contează cât de stupid gândeşte, cât de neinstruit este, fiecare trăieşte şi se comporta ca şi când ar fi o inteligenţă deplina. De aceea fiecare are păreri proprii despre orice, de aceea oricine judeca pe oricine, pe baza senzaţiei ca el poate cuprinde totul, dar în mintea lui micuţa. Ceea ce, de cele mai multe ori, văzut din poziţia de martor, arata cel puţin hilar.

Dacă nu veţi mai acorda acces minţii limitate să tot

umble la „potenţiometrele” fiinţei care sunteţi, atunci Sinele va creşte permanent frecventa, luându-vă „dreptul” de a avea o seama întreaga de experimente limitate şi limitative, la rândul lor. Pentru ca, în ciclul cauza-efect, o experienţă limitata atrage după sine, ca consecinţa, o alta de aceeaşi factura. Niciodată de un nivel mai înalt! Dacă veţi accepta ca „v-aţi îmbolnăvit” de poliartrita, spre exemplu, este clar, ca consecinţa, cate alte nefericiri va atrage după sine aceasta experienţa. Totul va merge din rău în mai rău, nimic din ceea ce va doreaţi nu veţi mai putea face sau fii. Dar exemplele sunt infinite. Este suficient să acceptaţi o uşoara hiperponderalitate, care apoi va tot creste şi nu trebuie să-mi povestiţi ce mai rămâne din viaţa voastră, din plăcerile sau bucuriile ei. Să ne gândim doar la a face plaja sau sex!!! Şi apoi, dacă îl întrebi, vei vedea că este un om „foarte inteligent”… Unde este aceasta inteligenta pe care o acuza? În Esenţa care el a uitat să fie, desigur. Dar în minte? Cine l-a adus în aceasta nefericita postura, Sinele sau mintea limitata? Dar, când este vorba sa ia o decizie, când se afla la fiece raspantie a vieţii, se va încredinţa minţii limitate care, deh, după părerea lui, este depozitara inteligentei lui. Cum să lase inima sa decidă, ce ştie ea???

Dar „Inima” nu este pompita pe care chirurgul o înlocuieşte la nevoie, ea este adevărata depozitara a omniscientei şi omnipotentei, blinda şi lipsită de orgolii cum este şi firesc. Ea nu se supune frecventelor minţii limitate, pentru Ea nu exista noţiunea de supravieţuire. Ea nu a fost niciodată „Izgonita din Rai” deoarece **Ea este Raiul**. Acolo avem un senzaţia omniscientei şi omnipotentei ci chiar pe ele. Dar cum să crezi în ceva atât de bun şi blând, care nu se bate cu cărămida în piept? NU are FORŢA necesară pentru a se impune, nu este clar pentru oricine?

Doar ca nu de forţa este nevoie ci de Armonie, dar cine să creadă aşa ceva? Cine să accepte ca Armonia este unica Lege şi ca Iubirea este singura energie capabila sa ştie şi să poată orice?!! Începând cu frecventa Iubirii

experienţele limitative ale animalutului-om încetează. Dacă ai sta sa întrebi, mulţi cred că ei chiar ştiu ce este aceea iubire. Vreau să le spun ca dacă ar şti viaţa lor ar fi doar muzica şi poezie, la toate capitolele. Cunoaşteti pe cineva care trăieşte o astfel de experienţa? Şi dacă nu, vă daţi seama cât de puţina Iubire se mai afla printre oameni?

Toţi cred că iubire se cheamă negotul sentimental care se practica între sexe pe diferite considerente. Ca acel „eu te iubesc dacă…" sau „am nevoie de iubirea ta, a lui, a lor" chiar are ceva în comun cu cea despre care încerc să vă povestesc. Iubirea nu are nevoie de nimic şi de nimeni, ea ESTE şi tu trebuie doar să o recunoşti a fi suprema energie care leagă toate aspectele creaţiei. Singura condiţie nu o pune ea ci tu şi se referă doar la recunoaşterea ei de către tine, de Conştiinţa care Eşti. Asta ar însemna să devii conştient. Simplu. Şi absolut suficient pentru ca toate experienţele tale de viaţa sa se modifice radical.

Pentru că ar înceta dualitatea, nu ai mai fi mereu sfârtecat interior, nu ai tot pendula între ceea ce ai dori să fii sau să faci şi ceea ce ţi se pare că trebuie să fii şi ce ţi se pare ca poţi. Dar îţi trebuie curajul să constati **ceea ce eşti şi poţi chiar acum**. Dacă te tot iluzionezi ca chiar ACUM **eşti** şi **poţi** cu adevărat ceva ţi-ai şi interzis bucuria de a deveni şi a putea cu adevărat ceva. Este şi logic ca, în aceasta situaţie eşti un infatuat lipsit de orice urma de limpezime.

Ştiu ca nu vă spun lucruri prea plăcute dar vă asigur ca asta nu doare prea mult. Puteţi alege să uitaţi sau să spuneţi ca bat campii. Mai grav devine când aţi ajuns la concluzia că am dreptate şi va trebui chiar voi să recunoaşteti aceste adevăruri ca fiind valabile pentru voi. Atunci chiar doare. Dar fără aceasta durere nu va veţi vindeca niciodată de micimea la care v-aţi autocondamnat.

Desigur că am vorbit cu mulţi oameni şi ştiu bine cum reuşesc să evite Cunoaşterea, pretinzând ca aleargă după ea sau ca deja o au. La fel procedează şi cu Iubirea, spunând ca ei sunt iubitori sau iubesc. Sunt foarte mulţi

singuri pe deplin, nici măcar nu au îndrăznit vreodată să îşi imagineze cum este să pui în comun un gând sau o furculita, dar ei susţin ca iubesc totul. Dar este ceva matematic imposibil, nu poţi ştii ce este iubirea şi să fii singur deoarece ea, Iubirea însăşi, chiama experienţa împărtăşirii ei. Cate unul îmi arata pisica sau câinele lui, care tine loc şi de partener şi de copil şi se lauda cu iubirea lui… Îţi vine să facrimezi la aceasta aiureala a minţii. Reţin ca în liceu aveam o biată profesoara de franceza, care mi-a scos filmul din aparatul de fotografiat pentru ca îndrăznisem să-i fac o poza… Eu eram un mare iubitor de oameni, de aceea am fost un fotoamator de mic. Ea susţinea ca iubeşte animalele dar nu şi oamenii… Câtă iluzie dureroasa acesta declarare a unei **cumplit de dizarmonice necunoaşteri şi neînţelegeri**.

Am frecventat în urmă cu nişte ani un cerc de oameni strânşi în urma unei apariţii editoriale: „Conversaţii cu Dumnezeu”. Ulterior unii am devenit prieteni buni, ne-am întâlnit acasă, am tot discutat. Şi astăzi ne vedm cu plăcere unii dintre cei de atunci. Desigur aveam fiecare momentul nostru, desigur fiecare avea un drum al său, care văzut acum seamănă cu un mănunchi de fire care s-au intersectat la un moment dat, fiecare urmând apoi propriile alegeri. În acel punct unde ne-am adunat a fost un punct de Conştienta comun, o experienţă destul de reuşita de comuniune. Mintea limitata însă şi-a spus cuvântul şi a operat separari deoarece Conştientul Colectiv nu este o Inteligenţă care să se lase uşor păcălita. Ori acolo exista o adevărată **bomba** pentru el. Practic, din cei de atunci au mai rămas pe un drum conştient doar doi, trei. Alţi câţiva încă se iluzionează că ar fi pe un astfel de drum iar cei mai mulţi s-au reîntors dramatic la valori ale ego-ului. Aproape au uitat starea pe care au avut-o. Cred că, la un moment dat, am fost cam două zeci în acea binecuvântata intersecţie

Desigur ca în jurul cărţii respective s-au strâns mult mai mulţi. Editoarea a avut inspiraţia de a genera acest fenomen şi ar fi putut rămâne o iniţiativa de mare

beneficitate dacă nu ar fi fost prima care să cedeze în faţa propriului ego. Evident nu a realizat că i se întâmpla pentru ca doar dacă ar fi rămas la nivelul vibraţiei inimii ar fi putut să-şi dea seama. Numai ca nu poţi fi simultan şi în minte şi în inimă… A subordonat totul unei idei mici, personale şi mirajul a dispărut mai întâi de acolo. Şi acum se strâng nişte oameni în jurul ei şi crede ca asta mai înseamnă ceva. Este mintea care desigur o păcăleste. Tot mintea a făcut posibil să nu dea **măcar un telefon** prin care **să-şi exprime poziţia** fata de cartea pe care nu aş fi putut să nu i-o propun **tocmai ei**. Un biet telefon cu o scuza oarecare, mica, omeneasca şi tot ar fi fost mai mult decât o tăcere pe parcursul a mai bine de un an.

Exista o mare responsabilitate pe care şi-o asuma toţi cei care s-au situat în poziţii în care pot **obstrucţiona** ajungerea Adevărului la semenii lor. Pentru ca acest Adevăr ar elibera pe mulţi din condiţionări şi limite de tot felul şi ar da ocazia ca pe Pământ să se experimenteze trăiri de un nivel mult mai înalt. Aici intra evident nu numai editorii sau un examinator de brevete de invenţie dar chiar şi politicienii sau oamenii de presa, ca şi mulţi alţii. Vă daţi seama că o responsabilitate majora îşi asuma şi cei ce slujesc în diferite Culte. Nimeni nu te absolvă de inducerea în eroare, de adâncirea şi mai mult a **Iluziei** şi **Uitării de Sine**, doar pentru ca pretinzi că ai primit o anume cunoaştere şi o dai mai departe, **fără a o trăi şi verifica tu** mai întâi. Şi Esenţa care ei toţi sunt este mereu treaza, indiferent ce crede ca ştie mintea lor, iar împărţirea bilelor albe şi a celor negre are loc în fiecare inima.

Chiar Cernerea are un caracter matematic, doar bilele cândva urmează logic să fie şi numărate. Adevărul este că ele sunt chiar „înseriate” de la bun început şi permanent ea are loc, în fiecare moment de acum. „Penalităţile” se plătesc în **timp real** şi duc la calitatea experienţei de viaţa a fiecăruia. Precizez asta deoarece nu am o apetenţa prea mare pentru legende de niciun fel. Este şi motivul pentru care nu mi-aş permite să spun unui

semen un pretins adevăr, netrait de mine ca experienţa. Ar însemna să risc a-l induce în eroare şi aş prefera să tac. Desigur la un anumit nivel nici nu mai poate fi vorba despre a spune ceva situat în afara Adevărului.

Nu vor fi puţini cei care, citind această carte vor spune că nu este prioritatea lor. Dar nu tu, cititorule, vei fi cel care va spune asta ci doar mintea ta limitata. Ştiu bine ca o va spune deoarece ea reprezintă un adevărat pericol atât pentru Ego, cât şi pentru Conştiinţa Colectiva pe care, ştii deja, mintea ta o reprezintă în cadrul fiinţei tale, ca releu al acesteia. Măcar aparent este treaba ta ce vei alege, doar ai liber arbitru. Consecinţele nu ai cum să le vezi deoarece, în primul rând le consideri ca făcând parte din normalitate: suferinţele, bolile, tensiunile şi dizarmoniile, moartea, totul îţi pare a fi normal, nu? Şi atunci de ce ai fi **tu**, tocmai **tu**, preocupat de ele?! Poţi spune că este treaba filosofilor sau a altor „teoreticieni”, tu însă ai de făcut lucruri practice, ai copii de crescut, ai responsabilităţi… Facturi, datorii, viaţa nu este uşoară, nu?!

Numai ca eu te întreb de ce te iluzionezi ca poţi să te numeşti un om responsabil, dacă nu îţi asumi realele tale responsabilităţi ci unele iluzorii? De ce crezi că ai dreptul să spui că îţi iubeşti copii şi ca „ai grija de ei şi viitorul lor” când nu cunoşti noţiuni de baza cum sunt adevăratele Valori, Iubirea, Armonia, când nu ştii nici cine eşti şi nici ce anume cauţi aici, pe Pământ, când nu îţi pasa de faptul că nu ai cunoaşterea necesara nici pentru a-i creste corect, nici pentru a-i educa, cu atât mai puţin pentru a înţelege ca pregătindu-le în acest mod viitorul, le iei dreptul de a mai avea un viitor, atât lor cât şi întregii civilizaţii?

Pentru că sunt deja acumulate suficiente dovezi chiar şi pentru mintea limitata că ne aflam pe un prag, şi dacă mica ştiinţa pământeana nu a formulat soluţii, dar **ele totuşi sunt**, ai face poate totuşi bine să te mai gândeşti asupra priorităţilor din viaţa ta, de om responsabil şi părinte iubitor. Pentru ca tu chiar poţi schimba totul, pentru ca da, de tine depinde ca copiii să mai aba un viitor

şi civilizaţia prin ei şi prin tine, deopotrivă. Pentru că NU trebuie să mori, nici să îmbătrâneşti, nici să suferi ci doar să te trezeşti, să-ţi recapeti locul în cadrul Creaţiei, amintindu-ţi ce eşti şi de ce te afli în acest loc.

Dacă este nevoie, mai reciteste odată această carte sau cauta o alta, cu care poate vei rezona mai bine. Important est**e să cauţi Adevărul deoarece chiar nu-l ştii!** Nu eşti un produs al evoluţiei din primate, iar Manifestarea nu este limitata la ceea ce tu poţi percepe ci dimpotrivă, ceea ce tu vezi sau ştii din limitele omeneşti este o catime doar din întreaga Creaţie. Dacă aceste două afirmaţii ţi se par de bun simţ atunci admite ca chiar asişti şi participi la un joc absolut neînţeles dar care **trebuie** şi **poate** fi aflat şi trăit la cu totul alte cote.

Te voi ruga sa mă crezi ca şi eu am trei copii pe care îi iubesc la fel de mult ca întreaga Creaţie, dar nu-i circumscriu „grijii" mele ci prefer să le recunosc locul armonios pe care îl ocupa în Ansamblu. Aceasta modalitate de percepţie le reda întreaga măreţie şi libertate pe care le au de DE DREPT. Este singura atitudine cu adevărat responsabila şi conştienta care nu se constituie într-o **izolare** egotica energoinformationala pe care de regula părinţii o operează profund păgubitor pentru experienţa celor pe care îi numim copii noştri. Pentru ca doar o integrare în întreg **recunoscuta ca fiind** absolut armonioasa le garantează o evoluţie fără probleme de niciun fel, care va fi perceputa din nefericita „normalitate" ca fiind o evoluţie **„de excepţie".** Prin acest „recunoscut ca fiind" nu facem decât să semnam conştient un program informaţional cu o putere de a opera maximizata tocmai prin **recunoaşterea** noastră. Eu aşa recomand să înţelegeţi cam ce s-a vrut să se spună prin a-L Recunoaşte pe Dumnezeu.

Dacă nu vom avea aceasta conştienta, grijile noastre îi va ofili ca pe orice planta. Dacă va încumetati să creaţi conştient o dizarmonie puteţi încerca cu două flori de apartament. Când le udati, pe una priviţi-o doar detaşat, cu iubire fireasca iar la cea de-a doua mai adăugaţi un

„simplu gând” grijuliu cu privire la modul cum evoluează. Vă garantez ca, în cel mult două săptămâni veţi vedea singuri ca aproape aţi ucis-o cu nevinovata grija. Nu este un experiment armonios şi deci nu-l pot recomanda decât din dorinţa armonioasă de a vă salva copii de necunoaşterea voastră.

Trebuie să înţelegeţi ca reinstaurarea Armoniei pe această planetă este singurul obiectiv care ar trebui să ne preocupe în egala măsura pe toţi şi orige gest, cuvânt dar mai ales **gând** în aceasta direcţie sunt deosebit de benefice. Am aşezat gândul la urma deoarece are puterea cea mai mare, dacă este susţinut coerent măcar puţin, atât cât poate fi el susţinut din micul statut de om limitat. **Renunţaţ**i să mai credeţi ca faptele voastre au puterea cea mai mare pentru **că nu este aşa.** Cu un simplu gând inconştient puteţi – şi de regula chiar o faceţidistruge ceea ce aţi muncit să realizaţi o viaţă întreagă. Dacă are în spate şi emotia unei frici puternice rezultatul este garantat. Din toată aceasta cunoaştere a mai rămas vorba „de ceea ce ţi-e frică nu scapi”, care evident este înţeleapta.

Desigur la nivel de minte limitata contestam astfel de adevăruri pentru că avem impresia ca un simplu gând nu poate crea un întreg lanţ cauzal pentru ca un fenomen să aibă loc. Dar puterea lui tocmai în asta consta, el operand exact acolo unde noi credem că nu exista fenomenologie. Frecventa respectiva nu poate fi obiectivata conştient deci, conform viziunii cartezianiste care ne domina, nu poate exista!

Cam tot ce ne înconjoară este urmare a acestei puteri creatoare de care nu suntem conştienţi, dar un exemplu oarecum amuzant am să dau. La un moment dat în viaţa mea a existat o partenera în concepţiile căreia a trebuit să aduc modificări de esenţa pentru a putea convietui armonios. A fost o experienţă utila şi plăcuta amândurora, care s-a întins pe parcursul a trei ani. Aceasta fiinţa avea plăcerea sa îmi cumpere tot felul de articole de îmbrăcăminte, pentru care eu nu am avut niciodată un

interes deosebit. De fiecare dată când mă înghesuia de-a dreptul cu forţa într-un magazin şi îmi punea în braţe cate un articol adauga ca „îmi face dota pentru o viitoare partenera”. Zâmbeam la auzul acestor vorbe devenite leit-motiv pe parcursul unor ani. Probabil ea se temea de aceasta deşi o spunea dezinvolt, aparent fără implicare emoţionala. Eu nu aveam nicio intenţie de instabilitate ci dimpotrivă, am făcut chiar multe care erau clare dovezi de loialitate pe termen lung. Cu toate astea, surprinzător poate mai mult pentru mine, la un moment dat a apărut în preajma mea, absolut din senin, cea care acum este sotia mea şi mama a doi dintre copii mei. A fost o apariţie clara şi puternica, era absolut limpede ca urma sa experimentez cel mai înalt nivel al relaţiilor umane din primele momente în care ne-am văzut.

Aici mă simt dator cu nişte precizări cu caracter general. Prin educaţie ne este indusa ca fiind valoare fidelitatea şi consecventa între partenerii de viaţă. Chiar formula „pana ce moartea vă va desparţi” rostita de preot tot aceasta recomandare o face. În Legea Armoniei Universale aceste valori **nu se găsesc** din mai multe motive esenţiale. În primul rând viaţa aici este menita sa dobândim experienţa utila Sinelui doar prin trăire. Dar trăirea trebuie să fie o **creştere** fata de experimente de acelaşi gen deja acumulate în vieţi anterioare sau în prezenta. Desigur trebuie ajuns la **cea mai înaltă** trăire a experienţei respective şi atunci ţi-ai făcut temele la acel capitol. Apoi va spuneam ca în veşnica curgere nu poţi garanta o evoluţie liniara, chiar dacă ai accepta că ar exista vreun motiv pentru a ţi-o dori. În acest context vă recomand ca să acceptaţi responsabilitatea reală a propriei evoluţii şi a temelor pe care fiecare le are de făcut. Important este ca să **nu negati** ceea ce aţi trăit alături de un partener ci dimpotrivă, să preţuiţi toate beneficiile avute ca experienţa acumulata. Sunt sentimente şi trăiri unice, ele nu se vor mai repeta niciodată şi o etichetare a minţii nu vă va fi utila în niciun caz. Pentru asta este firesc să îi fiţi recunoscător, v-a oferit nişte

oportunităţi unice şi aveţi motiv să-i mulţumiţi. Ca atare ar fi total nefiresc să nu vă mai vorbiţi, să vă ocoliţi sau să nu vă mai intereseze viaţa lui. Aveţi în schimb ocazia sa duceţi relaţia la alt nivel, să rămâneţi **prieteni**. Prietenia este o relaţie mai eliberatoare decât cea care, de regulă, se experimentează când doi parteneri de sex diferit hotarasc să meargă pe acelaşi drum, sub numele de „căsnicie”.

Dacă veţi avea bucuria să dESCOPERIŢI COMUNIUNEA veţi vedea că este total altceva şi ea poate exista deopotrivă între soţi ca şi între prieteni. Ea reprezintă FIRESCUL deocamdată atât de utopic în relaţiile interumane. Presupune altfel de oameni, conştienţi permanent ca viaţa este un experiment care este cu atât mai valoros cu cât experienţele sunt de un nivel mai ridicat. Mai interesaţi de calitatea experienţei partenerului decât de propria experienţa din simplul motiv ca tu ştii că eşti stăpânul absolut a ceea ce trăieşti, eşti sursa care le generează, şi deci poţi ieşi în întâmpinarea dorinţelor celuilalt absolut calm şi echilibrat. Dacă şi el este capabil de exact aceeaşi abordare a relaţiei şi îi este accesibila, va face la fel. Ca atare vor lipsi cu desăvârşire condiţionările, cele care fac de regula din orice convietuire un calvar, geloziile, discuţiile antagonice izvorate din dorinţa egoului de a se impune în faţa celuilalt. Dimpotrivă dispare senzaţia că exista „un altul”, cel de lângă tine devenind un fel de extensie a ta şi tu a lui. Un binevenit complement, menit să întregească paleta experimentărilor.

Aflat la acest nivel nu mai înţelegi de ce majoritatea au tensiuni şi neînţelegeri, cui folosesc toate micimile lor. Intre prietenii dragi noua se găseau la un moment dat o fată tânăra şi un băiat puţin mai matur. Ne erau fiecare foarte apropiaţi şi îi îndrăgeam la fel, deşi fiecare a ajuns altfel şi la alt moment prietenul nostru. Mie îmi păreau doi oameni care nu aveau de ce să fie singuri şi îmi păreau potriviţi, ca nivel de cunoaştere, sensibilitate, nazuinte. Doi oameni armonioşi care aveau toate şansele să se bucure de o relaţie pe deplin armonioasa. Ca atare le-am făcut cunoştinţa şi, pe parcursul a vreo doi trei ani le-am

tot urmărit evoluţia, care părea să fie OK. Păreau la un moment dat că au de surmontat împreună nişte dificultăţi, au apelat la ajutorul părinţilor, unii i-au dezamăgit dar alţii i-au sprijinit, şi-au creat un loc al lor, făcut după inima şi mintea fiecăruia din ei. Deoarece erau departe, ne auzeam mai rar şi ne vedeam şi mai greu. Într-o zi m-am hotărât să le fac o vizita şi am stat două zile la ei. Totul fusese ridicat cu mâinile lor de la pământ, aveau toate utilităţile şi tot confortul şi o preocupare blânda, apicultura, pentru care se tot dotau şi documentau, instruiau.

Realizaseră o autonomie destul de buna, nu mai erau condiţionaţi de nimeni şi nimic. Au fost două zile plăcute şi am dorit să le lungim în noapte, deoarece urma sa plec a doua zi. După ora zece, din poveste în poveste, mai un filmuleţ, mai o muzică ascultata la 5 + 1, ne-am pomenit ca brusc unul din ei a aruncat o frustrare. Celălalt a contrat cu o observaţie sarcastica şi aşa am ajuns ca, din rai să ne trezim brusc în iad. Era o puternică confruntare de egouri, erau o sumă de frustrări şi nemulţumiri strânse, erau şi reproşuri urate şi micimi, au fost şi lacrimi doar pacea şi armonia nu se mai puteau reinstaura. Tot ceea ce strânsesem ca impresie în cele două zile minunate au dispărut într-o drama de proporţii atât de mari încât nu ştia niciunul din noi cum vom putea ajunge să ne retragem pentru un somn devenit din ce în ce mai necesar şi mai imposibil de imaginat. Către patru dimineaţa, epuizaţi ei de prestaţie şi eu de a încerca să le arat în ce ajunseseră să intre, ne-am despărţit în cele două camere. M-am mirat ca totuşi au putut să împartă patul după cele spuse şi după vreo trei ore mă desparteam de ei, conştient ca las în urma două individualităţi chinuite de lipsa lor de înţelegere şi despre care credeam că se afla în comuniune.

Nu puteam regreta că i-am vizitat dar nici bucuros nu aveam de ce să fiu. Dispăruse singurul cuplu pe care îl consideram ca trăieşte comuniunea. Şi, cu toate astea, ar fi avut toate şansele că aşa să fie. Cum au ajuns la astfel de urâţenii chiar nu pot înţelege. În inima mea şi acum fiecare din ei ocupa un loc de unde nu poate fi scos, deşi pe

participantii la acea confruntare nu as putea să-i introduc acolo. S-au pus şi m-au situat într-o poziţie foarte inconfortabila. Măcar dacă aş putea înţelege cum le-a devenit accesibila o astfel de lipsa de Armonie. Zilele astea, după vreo patru luni, m-au sunat. Se pare că îşi duc experimentul înainte, nu ştiu cum, de ce şi nici încotro. O vizita însă nu le voi mai face.

Regret că mi-au dat ocazia şi ei de a vă oferi un trist exemplu. Nu ca nu ştiaţi şi voi destule, dar acesta a avut particularitatea că le-ar fi fost facil accesibila starea de comuniune şi au ratat-o cu „măiestrie”. Aveau toate premizele pentru realizarea ei. De ce o fi oare atât de **greu**??!

În urma unor astfel de prestaţii nu poţi deveni partizanul vreunuia din ei şi mă întreb cu uimire cum pot oare judecătorii să dea câştig de cauza uneia din părţile aflate într-un gen de astfel de disputa. Deopotrivă se descalifica din statutul de oameni şi ar merita cele mai dure pedepse ambii parteneri. Amănuntele chiar nu mai au relevanta! Sunt pierdere de timp şi atât.

Oare ce va tot închipuiţi când va decideti să începeţi o viaţă în doi?! Ca aveţi nevoie de menajera sau bodyguard şi este soluţia cea mai la îndemâna? Ca unul decretează legi şi celălalt nu are ceva mai bun de făcut decât să li se supună? Ca aici veţi avea ocazia sa refulati toate tensiunile din jocul social-entropic, toate frustrările? Ca aveţi de adus „lupta” în intimitatea casei şi ca asta vă va face bine în vreun fel? Ca dacă sunteţi rupţi pe dinlăuntru, un partener va constitui vreo miraculoasa soluţie? Ca sexualitatea neînţeleasa de unul singur va putea fi cumva plăcuta ca experienţa în doi? De ce va tot minţiţi?!

Câtă vreme voi înşivă nu sunteţi armonioşi, aveţi neînţelegeri majore, relaţia de cuplu nu va face decât să „pună în valoare” imperfecţiunile voastre, ale fiecăruia. Partenerul nu este decât o oglindă, din care se întorc exact „valorile” pe care tu le proiectezi. Vei avea parte de exact atâta iubire câtă iubire poţi da sau FI, de atâta bucurie câtă tu ai în suflet, de exact valorile sexualităţii tale şi nu

de cele ale partenerului, cum greşit eşti tentat să crezi.

Dacă fiecare veniţi în relaţia voastră cu speranţa ca veţi avea de primit ceva apoi dezamăgirile nu vor conteni. În orice relaţie şi cu atât mai mult în parteneriatul dintre sexe nu trebuie nicio secunda sa aştepţi să primeşti ceva ci să dăruieşti încontinuu şi cu bucurie şi plăcere. Este absolut singura modalitate corecta de abordare a oricărei relaţii între oameni. Dacă nu te va preocupa decât ceea ce tu poţi aduce în acea relaţie nu va exista loc pentru dezamăgiri. Nu trebuie să te aştepţi la nimic în schimbul atitudinii tale. El este absolut liber să înţeleagă şi să perceapă exact atât cât poate, nu are niciun fel de obligaţie. Iar atitudinea ta, dacă eşti puternic, nu are de ce să fie influenţata de răspunsul partenerului. Tu pe tine te defineşti cu fiecare gest, cuvânt sau gând, nu pe el! Tu Creezi conştient acea relaţie iar el va veni exact cu atât cât are de oferit, nimic mai mult şi nici mai puţin.

La un anumit nivel eşti liber să constati nivelul la care el se situează prin răspunsurile pe care le da. Este posibil să nu fie benefic pentru evoluţia ta şi nu-ţi recomand să rămâi în acea relaţie. Trebuie să ai conştienta de a înţelege că nu ai mijloace de a-l duce la un nivel mai ridicat, ca şi el ca şi tine îşi „face temele” pe care le are în momentul lui de ACUM. Dacă ai capacitatea de a-l ajuta să înţeleagă, încearcă, dar va trebui să ai şi răbdare pe măsura.

Va povesteam mai sus despre o relaţie din viaţa mea care a durat trei ani. Am căutat să o duc spre comuniune dar era **practic imposibil**, iluzia separarii fiind tema pe care acea fiinţa o avea de făcut. Deşi avea drumul ei în căutarea Adevărului şi deci pretenţia unei anumite conştiente, nivelul limitat de Cunoaştere la care şi-a acordat accesul o făcea să nu poată accepta paşi mai fermi sau o unire a acestor cai, chit că era clar ca trebuiau să ducă în acelaşi punct, în ultima instanţă. Urma cursurile pe care le dorea, avea cercurile ei de prieteni, citea altceva întotdeauna… Mie îmi cumpăra **ea** cărţi de Cunoaştere dar pentru ea cumpăra doar terapii, masaje, altele cu trimitere

directa doar la corpul fizic.

Deşi avea un nivel de instrucţie Superior, deşi urmaşe foarte multe Cursuri, ceea ce îşi permitea sa experimenteze era foarte timid şi limitat. As putea spune că mă uimea cum fiecare curs parca o limita mai mult, cu pretenţia ca o pregăteşte mai bine. Şi, parca pentru a fi şi mai clar totul, este singura fiinţa din viaţa mea care nu accepta să mai stăm de vorba, care spune ca oamenii odată despărţiţi nu mai au nimic în comun… Ne desparte o staţie, am putea fi cei mai buni prieteni, ne-am putea împărtăşi gânduri, cunoaştere şi înţelegere, am putea trăi chiar comuniune, dacă ar fi conform nivelului la care şi-a acordat accesul. Eu o iubesc la fel şi pe ea ca şi pe fiul ei, un puşti frumos foc şi nici nu văd cum ar putea fi altfel. Au existat şi oameni pe care i-am cunoscut împreună sau care fac parte din cercul ei de cunoscuţi pe care mi-ar plăcea să-i revad, dar aşa ceva nu ar intra în viziunea ei.

Acest gen de relaţie intra în categoria despre care va spuneam, care nu mai reprezintă o îmbogăţire în experienţa şi în care nu ai motive să rămâi. Desigur te-a îmbogăţit, aici chiar nu exista îndoiala şi ceea ce mintea pune ca etichete chiar trebuie să înceteze, deoarece Sinele a stat în acea experienţa atât cât a avut nevoie.

Din când în când mai dau exemple din cele **trăite** deoarece au valoarea experienţei făcute. Nu că ar fi de excepţie ci poate tocmai dimpotrivă, sunt atât de banale încât majoritatea le trăiesc dar nu întotdeauna le şi înţeleg. Despărţirea a doi oameni este de regula asociata cu o dramă deşi nu ar fi necesar să aibă acest aspect. Este adevărat ca, la fel cu decizia de a-ţi uni drumul cu un alt om, la un anumit nivel incumba riscuri. Nivelul însă este cel al micului om, al minţii limitate. Dacă va acordaţi şansa de a experimenta relaţia la un nivel de vibraţie mai ridicat nu exista niciun risc deoarece dispar condiţionările, iubirea nu limitează ci dimpotrivă, valorile nu mai sunt cele ale materialităţii şi deci nu mai depindeţi de ele…

Dragii mei, bucuria de a fi în corp fizic este o oportunitate care poate fi „gustata” la atât de multe nivele

de înţelegere încât se poate spune că este o infinita aventura. Pentru ca ea chiar nu ar trebui să aibă un punct final, odată ce te-ai decis să părăseşti vibraţiile de supravieţuire. Odată cu creşterea lor îţi devin accesibile mereu noi orizonturi de experiment şi înţelegere, care apoi chiama un alt nivel şi ciclul nu are sfârşit.

Câtă vreme te afli „jos" şi doar cauţi un drum, citeşti tot felul de lucruri şi crezi ca le şi înţelegi. Îmi amintesc cum mintea făcea distincţie între „lumi", considerând ca doar „spiritul" are acces la o gamă atât de larga de experienţe. În realitate spiritul nu poate face experienţe fără acest minunat vehicul de conştiinţa numit de noi corp fizic. El poate fi „dus" în regimuri de funcţionare foarte diferite fata de cele pe care mintea limitata şi le imaginează. Diminuând viziunea noastră biologica asupra lui în favoarea unei viziuni infoenergetice nu facem decât să-i redam un grad de libertate firesc, din care el se poate reconstrui pe baze destul de diferite. Acum aparţine unui chimism al carbonului, element destul de instabil, supus unei game variate de degradari, atât „chimice" cât şi „fizice" dar şi biologice.

El este 70 procente apa şi restul **pământ**, în sensul ca cele 30 de procente aparţin elementului pământ din tradiţiile orientale. Organizarea lor însă poate fi foarte diferită. Oricum nu am înţeles multe aspecte esenţiale în ceea ce-l priveşte. Sunt chiar fenomene aparent lipsite de logica dar care se petrec, cum este combustia spontana. Ca să o înţelegem ar trebui să înţelegem mai întâi ce este energia ca concept, apoi cum poate fi ea polarizata, apoi să înţelegem ca apa este conştiinţa şi multe alte aspecte complexe, de care nu avem habar **deşi suntem şi trăim toate aceste adevăruri**. Ar trebui să mai înţelegem ce este aceea o **„unitate energetica de baza"** şi cum corpul nostru luat ca întreg este o astfel de unitate care, la rândul ei se poate comporta şi ca o infinita însumare de unităţi energetice de baza care pot fi fiecare celula în parte. De aici apare combustia instantanee. Pentru ca orice „Celula Energetica de Baza" are un potenţial de 0.3 V, ca atare atât

nivelul întregului „corp fizic” văzut ca C.E.B. deţine acest potenţial, dar şi fiecare celula în parte. Nu rămâne decât să aibă loc o însumare de potenţial sub raport atât al tensiunilor cât şi al intensităţilor şi combustia **poate** avea loc. Ce anume o poate declanşa? Un singur **gând**, desigur **inconştient**.

Dacă va mira explicaţia vă invit să realizaţi ca ea nu aparţine unei minţi limitate. Cu un creier funcţionând cu 6 % din potenţial astfel de lucruri nu se pot „descoperi”. Dar vă asigur că pot demonstra oricărui om cu un intelect peste medie veridicitatea celor expuse. Cu voltmetrul şi ampermetrul digital ca instrument de verificare. Va mai pot spune şi de unde vine ideea ca „nu este frumos saaraţi cu degetul”. Undeva în negura timpului aveam capacitatea de a dirija energii ucigătoare prin acest gest. Celulele acestui corp pot fi polarizate energetic de aşa maniera încât să dea naştere unor tensiuni şi intensităţi energetice majore, la comanda unui singur gând. Pe undeva este bine că nu mai ştim acest lucru, nu credeţi?

La drept vorbind nici nu ar fi cu putinţa o astfel de dizarmonie majora în cadrul Creaţiei. Ele sunt în stricta dependenta, Conştiinţa Conştienta şi capacităţile ei de a se manifesta. Câtă vreme exista riscul să îţi mai fie accesibile experienţe ale tensiunilor interrelaţionale nu poţi dezvolta astfel de potenţialităţi. Aşa ca acum ne mulţumim să le spunem copiilor noştri ca „nu se face” acest gest, doar că am pierdut pe deplin sensul. Măcar dacă ar fi singurul…

Poate părea ştiinţifico-fantastic minţii limitate şi de aceea va şi invit să o deschideţi. Altfel va circumscrieţi experienţelor accesibile ei şi este dramatic de puţin. Drăguţ este ca nu riscaţi nimic decât micimile ei. De ce v-ar fi atât de dragi?! Ce v-ar determina să le păstraţi ca valori? De ce să nu vă bucuraţi de susţinerea întregii Armonii Universale în experienţele voastre? De ce suferinţe, neanţelegeri, tensiuni, boli, la ce va folosesc? Desigur ştiu răspunsul fiecăruia şi mai ştiu şi de unde vine el. Întotdeauna îl va da mintea limitata şi el va fi argumentat prin lista de priorităţi şi sistemul de valori,

bazat nu pe alegeri proprii şi conştiente ci pe gândire liniara şi valori induse din egregor.

„Nu am timp de prostii” este un leit motiv prin care căutam să justificam singura prostie adevărata, cea a **lipsei interesului de a experimenta, al suficientei, al plafonarii intelectuale şi intelectualiste.** „Am copii de crescut” este un „argument” atât de des auzit încât în urechile mele el ajunge sub forma mult mai adevărata „am copii **de distrus** prin propriile alegeri inconştiente” Dacă par dur nu pot decât să regret dar vina nu îmi aparţine. Voi sunteţi duri prin ceea ce vă faceţi şi apoi şi celor care par a depinde de voi. În realitate îi ostracizaţi la maximum obligându-i prin şantaje sentimentale sau mijloace administrative să accepte valorile minţilor voastre. Ei chiar vad „exemplul evoluţiei voastre” şi nu vor să îl urmeze, de aceea şi are loc veşnicul conflict între generaţii. Când au ajuns totuşi să fie pervertiţi aşa cum şi voi aţi fost, vor exercita aceleaşi presiuni asupra odraslelor lor sperand la aceleaşi rezultate. Şi inconştientul bulgare se tot rostogoleşte.

Refuz să cred că nu vedeţi că aşa este pentru ca **ştiu** ca nimeni şi nimic nu a putut ucide definitiv valorile Sinelui vostru. Ele dorm mai adânc sau mai iepureşte dar aşteaptă ocazia care iată, s-a mai ivit o dată. Trezirea nu mai poate fi amânată fără riscuri majore, valabil aproape la orice nivel de înţelegere în acest moment de ACUM!!! Timpul şi Spaţiul urmează să se tot condenseze şi noi încă nu avem de unde cunoaşte exact ce înseamnă aceasta ca urmări. Vom avea de traversat un „punct” de valoare zero şi va fi dificila aceasta trecere, probabil sub toate formele. SINGURA „ÎNARMARE” POSIBILA în accepţia de instrumentar este trecerea la valorile Sinelui. Nu din motive egoiste sau egotice, nu din frici ci tocmai ca singura măsura armonioasa. Aici am multe de spus dar o voi lasa pentru sfârşitul cărţii. Cert este ca, la nivelul ultim, **de noi şi numai de noi va depinde acest interval care urmează.**

În fond, nu exista decât energie şi informaţie. Timpul

şi spaţiul nu au un caracter de obiectivitate decât în faţa percepţiilor noastre. Ele vor fi şi cele mai solicitate. Ne putem trezi într-o dimineaţă şi să nu mai recunoaştem nimic în jurul nostru, să fie o alta „realitate” sau să pară a nu mai fi nimic. Absolut orice este posibil în acest punct spre care, lipsiţi de cunoaştere, ne îndreptam. Unor astfel de „surprize” nu le vom face fata cu uşurinţa din minte limitata. Ne vor înnebuni iluziile nevoilor atât de înrădăcinate în noi, fricile de tot felul şi mintea nu ne va ajuta deloc ci dimpotrivă, va fi prima care se va panica. Emoţionalul descentrat va trage de ea să găsească soluţii dar le va fi clar că nu vor fi de găsit.

Atât eu cât şi fiul cel mare am avut deja parte de „mostre” ale acestui gen de manifestare. Diferite ca aspect, simultane ca timp şi în locaţii diferite. Ele sunt pe deplin fireşti, percepţiile noastre sunt „arondate” unor domenii stricte de frecventa ori acum frecventele au devenit foarte instabile. Apar tot felul de „armonici” cu durata scurta deocamdată, dar care risca să se mărească sau permanentizeze. Din suprapunerea lor peste alte frecvente pot apărea „lumi” diferite, necunoscute nouă. Orice este cu putinţa, este tot atât de lesne să aibă loc cum ai interpune un filtru la obiectivul aparatului de proiecţie. O frecventa suprapusa care modifica tot ceea ce noi percepem. Desigur ca în Realitate nu se schimba nimic, dar asta chiar nu ne va interesa atunci. Mai interesant va fi dacă vor apărea sau dispare doar benzi înguste de frecventa. Pentru percepţia noastră ar însemna o dispariţie din „peisaj” a unor anumite detalii. Ar putea apărea şi anumite „portaluri” interdimensionale, tot ca joc al frecventelor. Pentru că aşa numitele „dimensiuni” coexista practic în acelaşi spaţiu şi sunt doar dimensiuni vibratorii.

Este foarte probabil să avem de traversat frecventa celei de a patra dimensiuni. Viteza cu care se va produce aceasta traversare va fi foarte importanta pentru emoţionalul nostru ca şi pentru intelect… Dacă timpul va fi lung, intelectul nu va rezista foarte uşor. Ar trebui să suporte un bombardament informaţional absolut incoerent.

Probabil însă timpul nu va fi lung având în vedere ca banda de frecvente specifica acestei dimensiuni este relativ îngusta. Viteza va fi şi funcţie de gradul nostru de cunoaştere individuală. Cunoaşterea şi înţelegerea sunt nişte instrumente de prim ordin. Una este să fii împietrit de ceea ce percepi şi să fi exclusiv efect al fenomenelor şi alta sa ştii ca poţi face o trecere rapida, controlata de tine, în total echilibru şi pace. Pentru ca astfel de experienţe au aspecte comune tuturor dar şi unele foarte individuale. Toţi avem de traversat iarna dar unii o fac înfofoliti şi alţii aproape în cămaşa, fără căciuli şi alte mijloace de „protecţie”. Iarna este aceeaşi. De îmbolnăvit de regula se îmbolnăvesc cei încotoşmănati, nu ceilalţi.

Voi părăsi subiectul căruia i-am dedicat deja prea mult spaţiu. Nu că ar fi lipsit de interes. De reţinut ca **nu frica** ar trebui să ne anime pentru a face ceva ci doar **Conştienta**. Noi toţi cei aflaţi acum în corp fizic am ştiut exact la ce moment venim şi am făcut-o cu bucurie şi interes şi cu misiunea de a ajuta aceasta trecere. Acum am uitat desigur dar, la un anumit nivel ştiţi toţi acest adevăr. Acest nivel este util acum să fie accesat. Dar voi acum va proptiţi în iluzii şi le aşezaţi pe primul loc pe lista voastră de priorităţi. Toţi îmi vorbiţi şi gândiţi să construiţi tot felul de aspecte în viitor, de la banalul standing de viaţa la te miri ce măreţe întreprinderi” sau un blând „viitor copiilor”… Dar oare **despre ce viitor vorbiţi, ce ştiţi voi despre el???**

Va tot spun despre **cunoaştere şi înţelegere.** Dacă o imagine este alcătuita din piese de puzzle, Cunoaştere v-o puteţi imagina ca fiind piesele acestui joc. Pentru a putea obţine în final imaginea ai nevoie de toate piesele. Înţelegerea are loc pe măsura ce reconstitui imaginea din bucatelele de cunoaştere pe care le ai. Uneori ţi se pare ca o piesă se potriveşte într-un anume loc dar atenţia şi obţinerea pieselor îţi va arata ca poate locul ei era altundeva. Multitudinea de piese îţi da senzaţia că sunt toate, ca măcar cunoaşterea o ai deja întreaga… Pe măsura ce completezi te trezeşti ca mai apar piese, cărora

le găseşti cu atât mai uşor locul cu cât ai ajuns mai departe în reconstituirea imaginii de ansamblu. Deci înţelegerea se obţine numai ca urmare a jocului, prin experimentare. Piesele disparate nu valorează mare lucru, sunt doar o virtualitate pana nu te hotărăşti să le pui cap la cap. Această carte va desenează numai conturul pieselor numite cunoaştere. Va trebui să le decupati singuri, să le daţi o forma apropiata vouă. Nici nu conţine decât o mică parte din piese, care mie mi-au părut mai importante. Nu este timp şi spaţiu pentru o pretenţie de „exhaustiv”…Dacă aş vorbi – nu scrieţimp de cinci ani măcar douăsprezece ore pe zi poate as putea să mă apropii de un astfel de deziderat. Trăind comuniunea cu partenera de viaţa timp de peste trei ani, relaţie în care comunicarea este preponderent empatica, deci vehiculand pachete informaţionale nu cuvinte, pot aproxima ca deţine între 85 – 90 % Cunoaşterea pe care eu o am. În ceea ce priveşte reconstituirea Ansamblului diferenţele sunt mult mai mari deoarece dubla maternitate a solicitat atenţia ei foarte mult în acest Plan. Chiar dacă în parte empatia o ajuta şi în aceasta operaţie, tot nu a dobândit mai mult de 30 – 35%, dar va putea recupera, motivaţia existând.

Va detaliez acestea pentru ca să vă faceţi o imagine despre cum stau, în Adevăr, lucrurile. Pentru că nu este productiv să vă iluzionati că este ceva foarte facil, chiar dacă vă este la îndemâna. „Întoarcerea Fiului Risipitor” cunoaşte etape: mai întâi trebuie să decizi că vrei să te întorci şi este deosebit de importanta aceasta opţiune. Dar asta nu este nici pe departe suficient. Urmează să dobândeşti Cunoaşterea şi apoi, cu ajutorul unei stări de Atenţie, să speri să obtii cât mai repede şi înţelegerea. Dacă jocul frecventelor nu ţi-o va lua înainte eşti trezit la timp. Bucatelele de Cunoaştere nu îţi vor fi de mare folos, nu trebuie să te minţi.

Mai pomenesc despre **activarea minţii** la cote mult superioare celei specifice statutului de „minte limitata” şi aş vrea să înţelegeţi ce spun. Câtă vreme procesezi date limitate ale unui plan limitat, perceput prin organe de simţ

evident limitate în bazele unei pretinse „ştiinţe” care nici măcar o imagine coerenta nu oferă, neraspunzând tocmai principalelor întrebări şi negăsind soluţii la o infinitate de probleme este firesc să nu poţi folosi mai mult din disponibilităţile creierului, care nu numai că ţi-ar prisosi dar fiind dizarmonios dezvoltat fata de ceea ce are de procesat, ar claca foarte uşor. Imaginaţi-vă că ar trebui să vă plimbaţi cu un avion printr-o cameră sau circumscris arealului unui parc! Cam aşa ar fi mintea activata superior în „decorul” creat de micul om. Ceea ce nu înseamnă nici pe departe ca mintea ca instrument nu poate să se deschidă la valori nelimitate, procesând date ale nelimitării. Pentru asta este necesar să se bazeze pe o STARE DE ATENŢIE superioara, care o va obliga să redefinesca toţi termenii învăţaţi şi apo**i să vadă, să audă şi să simtă dincolo de plaja îngusta de frecvente definita de organele noastre de simt uzuale**. Este perfect fezabil şi nu este deloc poezie, cu condiţia sa nu încerci să scoţi nimic din context. Cartesianismul a fost o dramatica îngustare a posibilităţilor noastre de a explora şi de a Crea realităţi, darwinismul o piedica în plus pentru revelarea Sinelui. Totul trebuie redefinit şi observat în fireştile cicluri cauza-efect care fac să potriveşti mai bine şi mai uşor piesele Cunoaşterii în puzzel-ul înţelegerii.

Vor exista firesc proteste în jur şi trebuie să ţi le asumi, ele având obiectivitatea lor. Dacă va imaginaţi ca minţile funcţionând TOATE cu doar 6 – 7 % din disponibilităţi ar trebui să vă admită şi aprobe activarea la o sută de procente înseamnă ca gândiţi chiar **numai cu 5%** din capacitate! Toţi se vor grăbi să vă avertizeze de pericole, să vă arate tot felul de „sperietori”, iar dacă nu „va cumintiţi” vă vor izola cumva, de fapt încercând să-şi protejeze propria limitare. Nu trebuie să vă panicaţi deoarece doar slabele minţi sunt cele care se separa, în niciun caz Sinele lor, al fiecăruia. Încetul cu încetul veţi simţi empatic simpatia venind din inimile lor, tranzitand peste mintea lor limitata. Pe măsura ce va trece timpul conflictul se va muta în interiorul fiecăruia din ei şi va lua

uneori aspecte dramatice deoarece Sinele lor se va simţi puţin revigorat empatic de ceea ce vine de la voi, din Sinele vostru deja eliberat fata de el. Se va declanşa un „război intestin” în fiecare şi, funcţie de cel care va învinge va avea loc Cernerea în Inima fiecăruia din ei. Este totul foarte coerent şi obiectiv, chiar dacă nimeni nu v-a mai spus asatfel de lucruri până acum.

În esenţa vi s-au mai spus toate, dar în forme specifice momentului la care au fost formulate. Multe au fost alegorii, altele pilde, tot felul de povesti cu tot felul de figuri de stil au încercat măcar să vă atragă atenţia, spunându-vă **Adevărul**. Dacă aveaţi atenţia necesara acum deja ştiaţi mai multe, iluzia însă are şi funcţia de a vă **distrage atenţia**, pulverizand-o simultan în mult prea multe direcţii. Pe aceasta cale uitarea a fost mult înlesnita, iar planul s-a tot aglomerat şi atenţia s-a mai fragmentat, iar rezultatul este ca acum cu greu mai sunteţi capabili să vă configurati o listă de priorităţi în vieţile voastre. Freamătul viu al clipei de **ACUM** este tot mai ameninţat de amintiri ale trecutului sau de planuri de viitor, care şi el când va ajunge **PREZENT** va fi ratat cu gândul **la un alt VIITOR**.

Este ceea ce mintea limitata ştie să facă cel mai bine, ea tot plănuieşte în liniaritatea ei deloc creativa şi nu poate vedea din fiecare punct infinitatea de rezolvari specifica clipei. Priveşti în jur şi nu îţi vine să crezi „minunile” pe care ea le poate face. Cunosc o stradă într-un oraş unde am numărat 26 de magazine de exact acelaşi profil, cu exact aceleaşi repere. Unul a deschis primul, altul a văzut ca merge şi l-a imitat şi tot aşa s-a ajuns ca acum, desigur, cu greu pot să supravieţuiască toţi. Erau o infinitate de opţiuni pentru fiecare când şi-a propus să deschidă ceva dar ei toţi, fiecare în parte, nu au văzut decât succesul antemergatorului şi nu au putut crea altceva ci au încercat să-l imite. La firească consecinţa nu a putut mintea sa se gândească.

Aşa se întâmpla şi la nivel macro. Dacă avem nevoie de energie, în virtutea minţii limitate am căutat dou-trei

soluţii alternative, ne-am proptit în randamente scăzute sau în frici şi am ajuns la veşnic aceeaşi soluţie: să determinăm pe cei care au încă zăcăminte de hidrocarburi, pe orice cale – şi războiul nu este chiar ultimasa îl cedeze la preţurile şi în condiţiile care ne convin noua, principalilor consumatori. Unde duce soluţia găsita de mintea limitata, ca şi consecinţa, nu preocupa pe nimeni. Şi mai ales nu interesează **că exista** variate modalităţi de a ocoli criza energetica, prin Creativitate adevărată. Pentru că nu mi se pare prea creativa soluţia de a suplini benzina cu alcool obţinut din cultura unor plante tehnice care smulg din suprafaţa arabila menita sa hrănească o populaţie nu peste tot suficient nutrita, procente semnificative care evident risca să fie crescute oricând arbitrar, conform unor interese imposibil de controlat.

Pe aceasta cale ne putem trezi ca, din considerente de „câştig" major, într-un an oarecare, jumătate din suprafaţa agricola sa capete aceasta destinaţie, lăsând o parte semnificativa de populaţie complet fără hrana. Dar mintea limitata a cultivatorului nu va putea fi interesata de acest aspect, decât dacă preţul graului va ajunge **competitiv** cu cel al sorgului din care alcoolul se produce. Ce s-a obţinut din rezultatele acestei „cercetări" făcute de mintea limitata? O viaţă mai bună, per ansamblu? Sau o tensiune suplimentara?

În orice direcţie priveşti mintea limitata da naştere la dizarmonii, pe care le mai şi proslăveşte. Dacă am ajuns să înlocuim adevăratele Valori cu una singură, iluzorie, banul, fără să înţelegem ca excesiva lui capitalizare este un efect al lipsei noastre de conştienta, ca pentru ca unul să deţină mult, mulţi trebuie să fie lipsiţi, mai avem şi**năstruşni ca idee** de a-i strânge pe „cei mai capabili dintre aceşti lipsiţi de conştienta şi scrupule într-o **„carte aurita".** Acum mintea încearcă să-i ofere ca exemplu demn de urmat, deşi este logic ca ceea ce ei au strâns deja nu se mai poate strânge iar în alt punct de inconştienta. Ce se poate spera din acest gen de opera a minţii limitate?!! Exista vreo urma de Armonie sau măcar de inteligenta primară?!! Eu

unul nu reuşesc să o văd. Dar uimitor este faptul ca alţi reprezentanţi ai minţii limitate au găsit cu cale să cumpere acest „produs” şi să „studieze”, să afle... Ce oare era de studiat, de aflat sau de înţeles acolo, decât cele două cuvinte scrise mai sus!!!

O „**carte**” a celor mai mărinimosi oameni nu avea rost să apară, ei nu meritau să fie exemple de urmat. Tensiunile trebuie crescute, nu ar fi în acord cu entropia sistemului niciun fel de detensionare, e logic doar, nu?!! Dacă anul acesta nu ai **„reuşit să intri”** în „Top”, la anul va trebu**i să fii puţin mai...** ca să reuşeşti! Şi dacă credeţi ca în locul punctelor de suspensie puteţi pune atribute ca „armonios, iubitor, sensibil, cinstit, deschis, omenos” mă tem că nu sunteţi chiar realist. Puneţi ce credeţi că se potriveşte şi vedeţi cum va place ce a fost de pus. Acestea sunt „**valorile**” bulgarelui în inconştienta rostogolire!!! Sper ca la anul tirajul să crească la acest gen de publicaţii, poate să fie nevoie şi de o a doua ediţie. Oricum, beletristica nu prea mai are căutare. Acum nu citind Clasici ne formam, nici Moderni sau Contemporani. Acum avem Media de toate genurile, avem chat-uri, valori cu adevărat perene. Rezultatul este acela că nu mai riscam să discutăm prea multe unii cu alţii, oricum toţi am citit şi înţeles ceea ce articolele de fond au vrut să ne spună. Autorii lor **ştiu şi pentru noi**, deci ce ar mai fi de comentat! Noi oricum nu avem de unde şti mai bine decât ei!

Dacă vi se pare că nu găsesc **nimic** în regulă, că sunt carcotas, s-ar putea să aveţi dreptate. **Pentru că a fi OK** ar însemna ca ceva, oricât de infim, să poată rezona cu **ARMONIA**! Ce vedeţi voi că ar putea fi acel mic şi neînsemnat „**ceva**”?!! Unde ar fi Iubirea, Armonia, Sensibilitatea sau Omenia???! Când acestea toate lipsesc eu văd doar entropie, boala, colaps şi moarte de toate felurile. Ce ar trebui să mă bucure aici? Copii sau bătrânii care mereu tânjesc după ceva ce nu vor putea avea de dragul „topului”? Toţi sclavii de pe margine care nu ştiu decât să aplaude „măreţe realizări” la care, în alinarea lor

visează, la rându-le? Ce aveţi de aplaudat, oameni buni? **Care vă sunt şi care le sunt realizările**?

Analizaţi puţin nu numai dintre ei ci în tot peisajul social ce procent chiar este angrenat în producţia de „bunuri" sau „servixei" utile, necesare? Mai vedeţi apoi câţi trăiesc din „specularea" acestora în tot felul de verigi intermediare şi apoi câţi anume nici măcar atât nu fac. Aveţi înţelepciunea de a înţelege câţi anume **nu sunt atât de slabi**încât să accepte să figureze în vreun „top". Dintre aceştia, cei chiar neştiuti de nimeni sunt cei mai semnificativi.

Este posibil ca invitaţia mea la trezire să nu fie prea agreabila şi nici prea politicoasa n-o fi dar nici scuze nu cred că am a formula cuiva. De voi depinde, de fiecare să doriţi o simplista rastignire de vreun fel pentru cel ce nu se conformează ipoteticelor valori sau, ceea ce este mult mai incomod, să acceptaţi ca mingea se afla în terenul vostru. Şi, o fi fiind simpla rastignirea unui „altul" de dragul unui pretins confort al lenei de acum, dar tot ACUM exista în fiecare o Instanta Suprema care nu are ceva mai bun de făcut decât să împartă bile albe şi bile negre... Iar dacă te iluzionezi cumva ca a fi în vreun top va convinge acea instanta să fie mai puţin vigilenta, te asigur că te înşeli amarnic.

O logică elementara suna cam aşa. Gradul de Conştienta al fiecăruia este dovedit de ceea ce el considera a fi prioritate pe propria lui lista. Ca atare dacă ţi-ai fixat ca importante exclusiv valori cuprinse în benzile de frecventa corespunzătoare supravieţuirii este firesc să „beneficiezi" de tot pachetul infoenergetic care se găseşte în acele benzi. **Sexualitatea** ciuntita, neanteleasa, **banul** şi **puterea** sunt în aceste benzi specifice micuţului om. Dar şi **toate nefericirile, bolile, decrepitudinea şi moartea** tot informaţii specifice acestor benzi de frecventa sunt şi atunci când ai optat pentru una, celelalte vin cu ea. Dacă alegi un post de radio, schimbând frecventa de recepţie, împreună cu programul dorit vor veni şi spoturile publicitare emise de acel post. Nu ai cum să le separi!

Alegerea ai făcut-o când ai umblat la frecventa de recepţie.

Unii spun ca banul poate fi **un scop**, alţii că ar fi doar **un mijloc**. Corect ei nu ar trebui să fie decât, cel mult, **un efect, o consecinţa**. Pentru ca nu banul are vreo vina, el este o „realitate" care primeşte etichete şi atribute ale minţilor noastre. Poziţia noastră fata de el este cea care nu este în regulă. Spuneam că suntem în acest plan pentru a experimenta şi a dobândi prin trăire senzaţii care să facă din cunoaşterea conceptuala o cunoaştere vie, experienţiala. Ca acest lucru este rezultat al interacţiunilor cu semenii noştri în primul rând şi apoi cu restul elementelor Creaţiei. Izolaţi nu putem experimenta aproape nimic de valoare reala. Relaţiile pot fi la cele mai diferite valori vibratorii şi de dorit ar fi ca ele să fie la cele mai înalte frecvente, cele ale iubirii, întrajutorării, armoniei, comuniunii. Ca efect al acestor relaţii se pot vehicula tot felul de valori şi se pot vehicula şi bani. Totul este să fie doar urmare, nu scop şi nici mijloc pentru ceva anume.

În acest fel ei nu ocupa o poziţie pe lista ta de priorităţi şi deci nu vin odată cu ei restul programelor infoenergetice. Dar, **puţin probabil să te situeze în vreun top**. Ca să ajungi acolo trebuie „să tragi" atât de tine cât şi de multe aspecte din jurul tău, într-un cuvânt să le subordonezi multe alte valori. Aşa chiar nu merita! Cu toate astea, aici greşeala este generală şi vedeţi bine unde duce ea. Prostituţia, drogurile, crimele, corupţia, războaiele sunt doar acutele manifestării acestei pretinse valori, masa eisbergului constituind-o blânda şi generală exploatare a celor pe umerii cărora am reuşit fiecare să ne cataram. Acutele mai au darul de a ne atrage atenţia prin ceea ce preferam să credem a fi nefiresc dar răul major îl constituie tocmai masa mare de pretinsa normalitate.

Dacă am reuşi să mai vedem o normalitate adevărata, atunci când am avea nevoie de ajutor ne-am duce la un semen şi i l-am solicita, fără ca lui sau ţie să-i treacă prin cap ca pentru asta ar trebui să aibă loc un fel de targuiala. Ar trebui să ne simţim jigniti de o astfel de postura, la fel

de bine cel care ar oferi ca şi cel care ar primi să fie plătit. Iar dacă ajutorul ar trebui să fie pe termen lung probabil interese comune, pasiuni creatoare ar trebui să motiveze colaborarea, care tot colaborare ar trebui să rămână şi când efectul bani ar apărea. Dacă eu te plătesc pentru ca tu să faci ceva, apoi acel ceva poate fi orice ca tot prostituţie se chiama, că ne place sau nu să recunoaştem. Pot exista nuanţe dacă chiar vreţi, dar dacă cineva m-ar întreba ce vreau sau cum vreau să aleg a mă prostitua, voi cauta măcar o forma cu „randament superior" şi va trebui să recunosc superioritatea prostituţiei sexuale fata de multe alte forme mult mai liniare, dar care aduc uzuri mai mari decât aceasta, pentru „preţuri" mult mai mici.

Nu este o viziune tocmai „ortodoxă" veţi spune, dar tot trebuie să recunoaşteti ca un adevăr conţine. Transformare omului în unealta, în mijloc nu are nimic nobil şi va trebui să recunoaştem cândva că aşa stau lucrurile. Nu putem avea pretenţia că suntem cu adevărat maturi dacă vom tot evita să vedem cum stau, de fapt, lucrurile. Exista firme de prim rang care nu au prea mulţi oameni dar aceştia toţi sunt oameni de concepţie, deci creatori, proiectanţi şi executanti în acelaşi timp. Din mana fiecăruia iese produsul finit de înalta tehnicitate. Nu ştiu exact cum sunt reglate aceste colaborări, sunt totuşi „realităţi ale sistemului capitalist", dar mă gândesc ca seamănă mai puţin a ierarhizare administrativa, deşi este vorba de firma de tradiţie.

Desigur ar fi greu acum să gândim, din „realitatea actuala" cum anume ar putea arata o altfel de realitate. Am convingerea însă că vom şti să o cream, dar mutându-ne din aceasta limitata, aşa încât să răspundă „nevoilor" specifice unui alt nivel de înţelegere. Ştiu sigur ca mulţi sunteţi deja conştienţi de impasul în care ne găsim. O scurta vizita prin orice depozit en gros este edificatoare în ceea ce priveşte inutilitatea acel puţin 50% din ceea ce actualmente se produce. Pe de altă parte viteza cu care noutatea face ca uzura morala să-şi spună cuvântul a crescut atât de mult încât practic este o aventură sa

hotărăşti azi să cumperi ceva, care mâine deja va fi considerat sensibil depăşit. După cum vedem epoca tehnologiilor digitale se pare că se încheie lăsând locul unei tehnologii trigitale, PC-urile tind să devină instrumente cu atât de multe valenţe încât practic vor înlocui majoritatea aparatelor destinate atât informării cât şi formării sau divertismentului. Va înlocui probabil televiziunea, va facilita şi mai mult comunicaţiile, va procesa şi converti aproape orice în orice cu viteze şi calităţi superioare a tot ceea ce am fost obişnuiţi. Deja la nivel planetar tot mai mulţi au **activităţi individuale** legate de PC pe care le şi pun în comun cu alţi semeni prin intermediul calculatorului şi a sistemelor de comunicare asigurate de acesta. Este o plăcere să navighezi pe Internet dacă o faci din dorinţa de a cunoaşte şi înţelege aspecte legate de evoluţia a ceea ce numim societatea umană.

Aceasta pare să fie orientarea către care se indreaptă acum multe individualităţi. Ea va avea menirea să schimbe o paradigma cu o alta, poate nu neapărat „mai bună”. Este clar ca la nivel planetar se manifesta tendinţa ieşirii din turma”, mulţi au o totala independenta legată de un site propriu şi creativitatea individuală este pusă în valoare. Exista desigur şi aici stratificări, exista „mari” şi „mici” dar oferta poate fi uneori mai interesanta acolo unde nu te aştepţi. Sunt şi multe „capcane” în care mulţi îşi vor pierde timpul sau alte mijloace, dar o evoluţie individuala are riscuri care este firesc să fie asumate.

Se va manifesta şi mai mult o autoizolare contraproductiva, cel puţin într-o prima perioada. Este însă posibil ca, prin autodeterminare şi deci prin **gestionarea** integral **individuala** a tuturor „parametrilor vieţii” sa apara disponibilităţi de **timp** şi **alte mijloace** care să poată duce şi la punerea lor în comun cu semenii. Ar fi doar o alta cale. Oricum, în jurul calculatorului şi prin intermediul Internetului şi altor reţele mai mici ne îndreptam clar spre o altă lume. Deja exista forumuri de tot felul unde sunt abordate tematici foarte diferite şi sunt

„locuri” care oferă o libertate de exprimare neîngradita de nimic. Exista şi „locuri elitiste” în care accesul este limitat prin parolari pe diferite considerente, dar este posibil să se dovedească o atitudine nu tocmai productiva şi să piardă teren. Oricum, exista deja şi se extinde permanent acest „sat planetar” unde comunicarea are loc în timp real şi nu s-ar fi putut petrece la nivelul minţii limitate altfel decât prin aceste tehnologii. Un experiment cu adevărat notabil.

Desigur şi pe Net exista o puternică orientare cu aspect economic. Chiar **el** exista ca urmare a unor investiţii majore făcute în timp şi de către foarte mulţi, practic de fiecare participant într-o oarecare măsura. Dar nu peste tot banul este **singura motivaţie** şi asta este demn de subliniat. Cred că mulţi aţi avut bucuria sa beneficiati de câte un programel oferit de autor însoţit doar de câteva cuvinte bune şi blânde, din inima, dat fără a vi se cere ceva în schimb. Oricum internetul şi tehnica de calcul a spulberat în parte ideea de „drepturi de proprietate intelectuala”, destul de nefireasca dacă observam creativitatea ca fiind un atribut al Sinelui şi nu al minţii limitate.

Formate de muzica cum este MP3 nu mai pot fi evitate şi au trebuit acceptate de cei care produc tehnologii, chiar dacă prin asta s-a scăpat total de sub control dreptul de autor în cazul muzicii. La fel stau lucrurile şi în formatele pentru filme. Desigur ca cei care creează trebuie să aibă un suport asigurat, desigur industria filmului trebuie susţinuta prin mijloace financiare şi aici se va intra într-un impas major dacă nu schimbam mentalităţile pentru a face fata exploziei tehnologice care, iată, devansează cu mult maturizarea Conştiinţei.

Dacă eşti atent şi detaşat, Civilizaţia trece prin minunate clipe de tensiuni din toate direcţiile, cu scopul clar de a se trezi. Aproape nu exista aspect al aşa numitei „vieţi cotidiene” care să nu se tensioneze ca o coardă gata să se rupă, parca subliniind iar şi iar nefirescul mod de abordare care duce la aceasta întindere periculoasă. Multe vor ceda în viaţa fiecăruia pana îl va determina să se

hotărască. Desigur el vede loc de opţiune, în fond este o iluzie, Armonia nu este opţiune, este **lege** şi ea ar trebui să echivaleze cu culoarea verde a semaforului în vieţile noastre. Ce opţiune poţi avea la un semafor, dacă eşti cu capul pe umeri? Şi dacă eşti atent, desigur!!! Vei trece odată pe roşu, de două ori, vei mai plăti o amenda dar în final tot un accident va pune capăt evoluţiei tale de „şofer”.

Partea cu adevărat dificila este ca noi toţi avem impresia că evoluăm ca personalităţi distincte şi ni se pare ca hotărârile pe care le luam sunt chiar ale noastre. În realitate suntem **dublu racordati pe de-a întregul**. La nivelul minţii limitate suntem releu al Conştiinţei Colective, care prin fiecare îşi face „programele” ei. La acest nivel suntem „turma” nevinovata, care priveşte stanga-dreapta şi face exact paşii ce i se impun. Totul este absolut previzibil în evoluţia fiecăruia. A doua racordare este a Sinelui, desigur. Va spuneam ca aici verdele este verde şi joaca de a trece pe alta culoare nu este decât o imprudenta şi atât. La acest nivel UNA SUNTEM cu toţi semenii şi întreaga Manifestare.

La nivelul personalităţii avem un oarecare grad de libertate deoarece sunt multe clişeele infoenergetice depuse acolo. Este cumva ca în jurisprudenţa americană, a mai existat un precedent al unei situaţii şi au fost găsite următoarele soluţii. Sunt prefabricate, dar sunt opţiuni. Iar dacă chiar poţi, creezi tu un precedent, un alt program după care se poate ieşi din situaţia data. Îţi da senzaţia de libertate. Dar vei vedea ca în hotărârile majore nu sunt mai multe soluţiile şi vei proceda conform clişeului existent. Şi nici nu te vei încumeta sa creezi tu o soluţie noua, astea merg doar în zona detaliilor vieţii. Desigur mintea ta va spune **că nu este şi cazul tău**, ca tu **„dai de mâncare la 10.000 de oameni”,** cum am mai auzit! Deci ai multe responsabilităţi şi multe opţiuni de făcut. Să vedem, chiar ai?!! Da, poţi decide să le majorezi salariile cu ceva. Zece pâini pe luna mai mult ar însemna o treime pe zi pentru fiecare din ei. Ceea ce înseamnă 50.000 pe luna în plus.

Adică 10.000 x50.000 = 500.000.000 lei. Pe fiecare dacă îl vei întreba va spune că ţi-ai bătut joc de el, te mai lauzi când i-ai dat două pachete de ţigări în plus! Şi totuşi pentru tine ar însemna un efort suplimentar de jumătate de miliard. Nimeni nu-ţi va mulţumi pentru el, ştii bine asta! Crezi că vei face acest efort?! Eu unul nu cred. Deci, iată ca iluzoriu crezi ca poţi face chiar ce vrei. În schimb ştiu că vei alege, pe un considerent sau altul, câteva zeci din ei cărora le vei da cu 500.000 mai mult pe lună. Este previzibil să procedezi aşa. În acest fel aceia chiar vor simţi cât de cât o creştere salariala iar la tine se va contabiliza un efort lunar de numai câteva zeci de milioane. În plus intelectul tău va spune ca **„i-ai stimulat pe cei mai...”** Dacă „un nebun” îţi va spune: draga domnule, îţi pot asigura o consultanta în orice domeniu al vieţii de înalta calitate, deoarece mi-am activat creierul la cote aparent imposibile, ai fi pus în situaţia de a crea tu un precedent într-un moment de importanţa majoră. Crezi ca o vei face?! Un simplu da ar aduce soluţii la toate problemele ce se ivesc din dinamica vieţii şi totuşi vei spune, din numeroase motive doar **nu**. În primul rând nu-ţi va permite Conştiinţa Colectiva sa dai alt răspuns. Ea va starni ego-ul tău care va spune că nu am cum să fiu mai deştept decât tine. Îţi va argumenta ca dacă aş fi fost, eu aveam acum 10.000 de angajaţi şi nu tu. Desigur e **fals**, un creier activat la maxim nu ar avea de ce să facă acest gen de „piramida entropica” sub el, tocmai pentru că este la asemenea cote. Dar mintea ta nu poate înţelege asta! Încă un argument care arata ca **nu poţi** face nicidecum ce vrei. În plus sunt multe din cele pe care **„le ştii ca fiind imposibile”** şi deci nu le vei face. Aici mă refer la faptul ca **nu ştii** ca poţi să nu îmbătrâneşti, nu ştii ca poţi întineri şi vindeca totul şi nu ştii că nu ai de ce să mori. Sunt realităţi care îţi sunt interzise **de mintea ta** limitata ca releu al egregorului uman. Şi mai spui apoi că ai statut de V.I.P!!! Hai să radem! Chiar vezi ceva cu adevărat **I**mportant la tine?!! Eventual un loc rezervat într-o biata parcare!

Am schiţat cumva „o poziţie favorita la nivelul minţii limitate”. Cam ce este ea în Adevăr. Ca Sine desigur şi deţinătorul ei este o individualitate minunata care îşi face un experiment, nici mai bun, nici mai rău decât celelalte, în corp fizic. Nu a avut în alte vieţi aceasta oportunitate şi şi-a creat-o în aceasta. Trebuia să ştie cum este să fii VIP! Ce senzaţii îţi da un astfel de statut! Dacă ai o minte mai transparenta vei putea simţi că şi tu ai făcut o experienţă asemănătoare în alte vieţi. Aceasta te face ca acum să nu ţi se mai para tentant acel experiment ci un altul, oricare. Tu doar simţi că nu te mai interesează şi nici impresionează… Acum altele sunt „temele” pe care îi le-ai propus.

Să ştiţi ca o încarnare uneori nu este foarte mult. Ceea ce ţi-ai propus poate părea chiar insignifiant. Cate un spirit se încarnează **doar** pentru a ajuta pe un altul să se trezească. Sunt acei copii **care mor**. Ei vin de regula în ajutorul unuia din „părinţi”, pentru a-l ajuta să evolueze. Desigur din minte limitata numai asemenea ajutor nu îţi poţi dori, dar înţelegerea aţi făcut-o pe când nu eraţi în minte limitata şi atunci „drama” nu se simţea. Dacă nu ar avea asemenea încărcătura nu s-ar putea constitui într-o motivaţie puternica, de care uneori chiar este nevoie. Preferabil ar fi să accepţi conştient evoluţia şi atunci nu vei avea nevoie de astfel de motivaţii, sau de altele poate apropiat de dureroase, cum sunt bolile cronice sau degenerative, anchilozante, imposibil de soluţionat în limitele acceptate de minte. Dar, întotdeauna tu alegi cât de greu să-ţi fie! Dacă nu ai dori să fie dificil ar trebui să laşi Armonia să lucreze **prin tine** şi totul s-ar petrece **de la Sine.** Dar câţi aleg calea simpla şi armonioasa în vieţile lor de oameni?!!

Credem că suntem aici să luptăm, să ne (z) batem pentru o mulţime de lucruri, să fim rai şi urati, să ne certam, să înjuram, să ne vaitam şi să lovim în tot şi toate… Asta vedem ca normalitate, asta devenim şi noi… Ca prin asta am ajuns incredibil de slabi, că este tot ce putem face ca să fim, ca importanta, cea din urma parte a Creaţiei, nu vedm. Şi, creatori inconştienţi, **reuşim**.

Am pe calculator ca screen saver colecţiile calendarelor unor prestigioase reviste, reprezentând cele mai frumoase femei din ultimii 45 de ani, câteva mii de poze cu corpuri aproape impecabile. La un anumit nivel este o bucurie să le priveşti dar **cu condiţia sa nu te gândeşti** ce au reuşit minţile lor să facă din ele. Dacă o faci, totul se transforma într-un motiv de infinita tristeţe. Nu ar trebui să fie aşa, dar **nimeni nu ştie** şi fiecare pune în opera ceea ce ştie, respectiv suferinţele, bolile, îmbătrânirea şi moartea. Ce ar mai putea acum fii un minunat corp al anilor ’60? Cate au trecut peste el, marcându-l întotdeauna, **ca efect de efect ce este?**

Interesant este ca vouă parca nici nu va pasa! Şi cred că am fost amabil spunând „**parca**”, deşi experienţa voastră este întotdeauna vizata, niciodată nu înţelegeţi să faceţi nimic. Ca prietenul a cărui sotie are diabet şi căruia desigur i-am oferit ajutorul. Nu a schiţat niciun gest, de parcă nu viaţa lui şi a sotiei aveau să devină un calvar din ce în ce mai mare. Sau cel suferind de cancer căruia i-a vorbit sotia, el răspunzând că se mai gândeşte. La ce oare s-o mai fi gândind? I-a mai oferit cineva asigurarea că se vindeca?! Evident ca nu!

Dar la fel procedaţi şi cu cele ce par a fi cele mai mici gesturi, care desigur au urmările lor, nu întotdeauna lipsite de importanta. Te duci să discuţi cu cineva ceva anume, pe drum ai uitat şi când ajungi sporovăi orice altceva iar la întoarcere realizezi ca tocmai pentru ceea ce ai plecat nu ai discutat. De asta depindea ceva, care apoi se constituie într-o dificultate suplimentara. Se întâmpla atât de des că nici nu mai observaţi!

Ceea ce obţineţi întotdeauna este o fiinţă foarte slaba, lipsită de un adevărat randament, aspecte care nu fac decât să se adâncească de la o zi la alta. Majoritatea nici nu mai realizează ca li s-a „întâmplat”. Unii însă da, şi atunci solicita sprijin. Dacă nu se duc spre o iluzie oarecare şi găsesc un adevărat suport atunci, în prima fază, inconştient desigur, încep să „tragă” infoenergii din dorinţa de a se echilibra foarte **repede** şi **facil**. Intuitiv

conştientizează că au operat dizarmonii majore, care le-a dezechilibrat racordările infoenergetice. Se constituie în ceea ce se chiama „vampiri energetici”. Dacă cel la care s-au dus este suficient de conştient şi pe deplin racrdat, accepta să le ofere acest „prim ajutor”, de câteva ori, timp în care cauta să le indice o cale corecta, individuală. Se întâmpla de multe ori însă ca aceştia să se mulţumeasca cu sprijinul deja obţinut, în speranţa desarta că se vor putea apoi descurca şi singuri. Adevărul este însă că se înşală, ca dacă aveau cunoaşterea şi înţelegerea care să le permită sa se descurce singuri, nu ar fi ajuns la dezechilibre majore şi, în cel mai scurt timp vor ajunge şi mai dezechilibrati. Cauzalitatea nu a fost modificată, în schimb Sinele a mai adăugat nişte bile negre, care au acutizat starea şi mai mult.

De altfel ultimul pasaj mi-a fost inspirat de o vizita făcuta astăzi unei vechi cunoştinţe, aflata exact în situaţia recidivanta despre care va aminteam. A fost o a treia încercare a ei de a se reechilibra energetic şi tot a treia în care am căutat să-i ofer cunoaşterea şi înţelegerea minima a situaţiei în care se găseşte. Este posibil ca să se declare mulţumita, eu simţeam după cinci ore de vorbit că este de acum mai mult decât ea poate duce şi eu mai pot oferi, mai ales ca tot timpul simţeam cum, un anumit nivel al fiinţei ei, trage cu disperare energie. Dacă însă nu se hotărăşte să se angajeze pe un drum conştient, o dată viitoare nu mai este cazul să aibă loc deoarece ar duce doar la o dependentă energetica şi nu ar fi nici măcar benefic pentru ea şi nici armonios. Va fi preferabil să refuz să mai aibă loc o întâlnire. Exemplul vă poate fi util, indiferent rolul incare vă puteţi afla. Vampirismul energetic trebuie însă să îl înţelegeţi corect şi vă invit să vedeţi nişte tuburi capilare introduse cu un capăt într-un vas cu lichid sau nişte vase comunicante. La un anumit nivel de înţelegere şi noi funcţionam la fel. Echilibrarea energetica pe seama prezentei unei fiinţe pe deplin racordate este un fenomen firesc, căruia nu ai motiv să i te opui. Mai grav este când ea are loc între fiinţe care, niciuna din ele, nu este pe

deplin racordata. În acest caz „donatorul” simte puternic vampirizarea ca pe un puternic disconfort, deoarece îi scade brusc un potenţial şi aşa limitat, intrând într-o criză şi el. Adeseori apar ameteli, nesiguranţa, palpitaţii, insuficienta respiratorie, etc. Dar, în principiu, fenomenul este **normal**, nu este de cele mai multe ori nici măcar conştientizat sau intenţionat. În cazul pomenit este o excepţie, el fiind **un proces absolut conştientizat de ambele părţi şi acceptat** dar care trebuie evitat să ducă la dependenta.

Şi pentru că va spuneam de bile albe şi negre, de „cernerea” care are loc permanent şi nu la o dată scadenta, dând naştere la următoarele „evenimente neprevăzute şi absolut întâmplătoare” din vieţile voastre, atunci când mintea limitata se mulţumeşte doar cu reechilibrarea energetica, Sinele va imaginaţi singuri că nu va sta nepasator. Sunt principalele lui „parghii” prin care poate determina egotica personalitate să devină mai atenta şi să ridice nivelul experienţelor sale.

Încercam să-i explic prietenei mele să nu se bucure prea mult de ajutorul limitat pe care **îmi permit**e să i-l dau, în caz că asta are de gând. O atenţionam exact asupra ideii din aliniatul precedent, tocmai pentru că a mai procedat şi altă dată aşa, apoi experienţele de viaţa nefiind „mai bune” ci dimpotrivă. Interesant de observat este un aspect mult mai general. Prezenta între voi a unei Conştiinţe Conştiente se face destul de repede remarcata din foarte multe motive. Primul ar fi acela ca **ea nu va mai împărtăşeşte valorile**. Ca atare se comporta conform nivelului de Cunoaştere şi înţelegere la care şi-a acordat accesul. Nu mai freacă vreascurile, pentru a produce foc ci scoate bricheta. E simplu de înţeles, dacă chiar vrei. Dar **e mai simplu să nu vrei**. Să te simţi legitimat de faptul ca tot tribul tău face focul frecând lemnele şi să cartesti, funcţie de „poziţia” în care crezi că te găseşti fata de acel „ciudat”!

S-ar putea să te trezeşti că i-ai devenit, – de ce oare tocmai **ţie** trebuia să li se întâmple!? – „socru” sau

„cumnata”, că era fostul tău soţ sau prieten care, iată, a devenit cam ciudat... În mintisoara ta mica, care nu vede decât lumea efectelor, întâmplarea exista încercând să ţină loc de cauzalitate. De unde să ştii ca **nimic nu este întâmplător**, nici măcar un banal accident! Ca atare te trezeşti „implicat” în orice caz mai mult decât ţi-ai fi dorit, într-o relaţie pe care preferi să nu o ai, să o desfiinţezi cumva.

Decât să faci efortul de a înţelege adevărata cauza pentru care Sinele tău a ales cândva această apropiere, preferi să pui nişte etichete ş**i să fugi cât poţi**, în baza etichetelor puse de tine. Desigur mintea ta limitata face aceasta farsa Sinelui tău, căruia nu-i mai rămâne altceva decât să depuncteze. Apoi urmează ca viaţa ta să „meargă înainte”, cât mai departe de orice implicare şi înţelegere dar şi de experienţe mai înalte. **Ai „judecat”** ceva ce oricum nu puteai înţelege câtă vreme nu voiai cu adevărat nici **măcar să fii puţin atent**. Aici „Scripturile” au dreptate când spun să nu-ţi judeci aproapele niciodată. Poţi avea surpriza ca, cu un creier activat 6 – 7% să fi judecat un creier activat 100%! Ţi se pare fezabil? Un semen care a făcut doar o facultate în plus te impresionează şi te pleci în faţa imensei lui Ştiinţe! Nu **vreţi să zâmbim măcar puţin?!?**

Preferi să uiţi ca mai eşti părinte, sau că ai avut un prieten, uiţi deci tocmai **valorile Inimii**, singurele Adevărate, de dragul iluziilor şi a suficientei ego-ului tău, a apartenentei minţii tale la o bancă de date colectiva deformată. E mai confortabil pentru micuţa minte şi o laşi să decidă tocmai pe ea. **Alegerea a fost la îndemâna ta întotdeauna** şi aici iar ne întoarcem cu un gând la vechi texte.

Revin asupra observaţiei ca nimeni, niciodată nu va putea înţelege o realitate situata dincolo de plafonul care delimitează nivelul de cunoaştere la care şi-a limitat singur accesul, şi ca principala limita o constituie, de regulă, convingerea ca **tu deja ştii**. Spuneţi-i plafonare sau suficienta, infatuare sau aroganta, blazare sau cum oti mai

vrea, rezultatul este ca **nu doriţi mai mult**. Ca atare e mai simplu să negati că ar mai putea exista ceva de ştiut şi care să mai şi merite. În realitate, **abia dincolo de aceasta convingere începe adevărata Cunoaştere şi înţelegere a orice veţi vrea voi**. Şi, ca atare, adevărata Fericire sau Eliberare, Viaţa abia aici capăta sens. Nu uitaţi valoarea reală a unui punct de vedere. Câtă vreme cunoaşterea este limitata va veţi afla într-un punct de unde aveţi o perspectivă asupra Realităţii. Nu o imagine întreaga, nu un Adevăr Absolut ci doar o simplă proiecţie într-un plan sau altul.

Acest fapt m-a nemulţumit întotdeauna şi m-a motivat suficient pentru aventura care a urmat. Şi acum glumesc cu partenera mea de viaţa, când drumul i se pare dificil pe calea ei, spunându-i **„ţi-a spus cineva că va fi uşor?”.** Problemele nu cu Sinele le veţi avea ci numai cu intelectul. Sunt chiar „**draconice**” aspectele cu care veţi avea să vă confruntaţi. Dar vă propun să încercaţi să o determinati să renunţe, sub orice motiv. Promiteti-i ce veţi vrea voi. Abia după aceea veţi înţelege ca, odată ce **ai văzut, ai înţeles** chiar şi parţial, **ai fost martor**, nimic din lumea care vouă vi se pare a fi singura nu mai are valoarea necesară pentru a ocupa o poziţie pe lista de priorităţi individuală. Şi nu este vorba despre un varstnic, satul de toate experienţele posibile, motivat de aceasta satietate experienţiala să meargă spre Adevăr Absolut ci despre o tânără mama a doi copilaşi minunati, o fetiţă de 2 ani şi şase luni şi un baietel de numai un an şi o lună, ea însăşi neavând nici 25 de ani, o forma a fizicului de la foarte bine în sus, dar cu o minte „deschisa” cam la 30 % deja.

Poate părea greu de înţeles dar aşa se petrec lucrurile când gradul de transparenta al minţii este suficient de mare pentru a permite Sinelui să se manifeste semnificativ. Se „întâmpla acum” nu foarte rar la cei a căror vârsta „biologica” nu este mare şi se va petrece din ce în ce mai des. Frecventa în creştere a Sistemului din care Pământul este parte facilitează aceasta transparentă. Ca senzaţie ei simt destul de acut „nefirescul” evoluţiei

civilizaţiei Pământ, nu se simt atraşi de „valorile” acesteia şi au o mare capacitate de a înţelege superior date şi situaţii din cele mai diverse, fără nicio legătură cu gradul lor de pregătire obţinut prin studii. Dacă îi observi cu atenţie manifesta o anumită **genialitate** – racordare superioarape care o canalizează spre abordarea cu deosebita detaşare a relaţiilor şi a „problemelor” pe care le au de rezolvat. În acest mod blând cauta să dea o lecţie de viaţa celor „mai varstnici”, care aleg de regula aceleaşi vechi metode de a exercita presiuni asupra lor pentru a-i obliga să le recunoască valorile.

Am avut ocazia să cunosc mai mulţi reprezentanţi ai acestei „generaţii” şi mi s-au părut întotdeauna remarcabili. Nu puţini dintre ei renunţa în faţa insistentelor „celor apropiaţi”, „celor de care par ca depind” ca oameni: părinţi, educatori, fraţi mai mari, chiar prieteni. Unii însă par **că nu o pot face**, prefera să devină problema, să fie „**rebeli**”. De aceştia poate depinde soarta Umanitaţii, cu Adevărat. Recent urmaream la TV un tânăr patron, care brusc a sesizat ca afacerea lui profitabila şi de top era de fapt propria lui condamnare şi limitare şi a renunţat la ea din proprie convingere. A fost o „trezire” urmata şi de o decizie pe măsura. Iar ieşirea pe un canal de televiziune pentru a-şi face publice aceste „revelaţii” era un semnal din inima dat semenilor, menit tot **Trezirii Conştientei lor**. Deci se simţea că are o misiune. Pe care iată, **şi-o recunoştea**. Ulterior şi prin organizarea unei conferinţe publice.

Dragii mei oameni, cel mai bun – dacă nu singurulmod în care poţi convinge pe cineva de un adevăr este să îl trăieşti tu mai întâi, să te constitui **în exemplu personal**. Dacă veţi privi în perspectiva inversa, în istorie, veţi vedea ca cele mai semnificative personalităţi, care au determinat cotituri în evoluţia omenirii aşa au procedat. Nu poţi susţine ceva decât prin trăire proprie, dacă intenţionezi să fi înţeles sau crezut. Demagogia, minciuna au „picioare scurte” spune o vorbă destul de înţeleapta. Este şi motivul pentru care politicianismul este asociat cu

„cea mai veche meserie”. Diplomaţie nu este în niciun caz sinonimul adevărului, nu?

Au trecut zile de când nu am mai scris aici deoarece am scris cuiva ceva, desigur în acelaşi sens: ce as putea eu spune sau face decât să invit pe oricine s-a situat într-o poziţie favorabila, să încerce să îşi ducă experienţa cât poate de Sus? Iar poziţie favorabila nu înseamnă neapărat ceea ce mintea limitata ar putea crede ci uneori chiar contrariul: o boală, o suferinţă, deci un complex de necunoaştere şi neînţelegere. Poate însemna şi un grad de transparenta al minţii mai bun sau nişte experienţe avute anterior la un nivel vibratoriu mai ridicat, practic multe sunt aspectele care pot să se constituie în a fi „favorabile”.

Viaţa trăita pe acest pământ duce măcar la momente, pentru fiecare, în care Atenţia este solicitată de câte un fapt etichetat ca „ciudat”, „curios”, „inexplicabil” şi pe care adesea nu-l putem uita niciodată. Reţin că eram la o onomastica şi unul din cei care ştiau că sunt puţin „altfel” mă abordează cu timiditate, pentru a-mi relata un lucru ciudat, care l-a urmărit toată viaţa prin inexplicabil şi pe care l-a trăit ca puşti, el acum fiind dincolo de pensie. Trăia undeva la tara şi, într-o zi, umbland prin pădure, s-a trezit cu un animal periculos (nu mai reţin, lup, urs) pe urmele lui. A alergat cât a putut şi s-a pomenit pe marginea unei prăpăstii adânci şi deosebit de largi, mai mulţi metri largime, după care s-a pomenit deodată pe cealaltă parte a prăpastiei, animalul rămânând pe partea opusă. M-a rugat să nu mai spun nimănui de păţania sa, pe care nu a îndrăznit să o relateze nimănui niciodată, de teama că ar fi stârnit suspiciuni.

Astfel de „păţanii”, dar de o paletă deosebit de larga, fac parte din cele despre care va spuneam. Ele ar trebui să ne facă să intuim că exista fenomenologie **care se manifesta aici** dar ale căror cauze nu ne vor putea fi accesibile din minte limitata. Astfel, prin extensie, am putea să nu mai tot căutam în toate explicaţii facile aici, deoarece nu le găsim şi ne minţim că le-am găsit, făcând tot felul de confuzii. Aici intra foarte multe manifestări, din

care „**bolile**” sunt cele mai puţin înţelese, ca şi cauzalitate. Dam vina pe bătrânete, pe tot felul de alimente sau lipsuri alimentare, împricinam pe oricine şi orice pentru suferinţele noastre, parca ferindu-ne să observam ce şi cât anume am deformat în percepţiile şi alegerile pe care le-am tot făcut, în separarile pe care le-am tot operat.

Armonia, dragii mei semeni, recunoaşterea şi păstrarea ei „cu sfinţenie” în absolut toate gândurile, cuvintele şi faptele voastre sunt singura garanţie, dar imbatabila, pentru o sănătate veşnica. Când cineva încearcă să-mi spună cât este el de armonios dar are ochelari atârnati de nas, nu mă poate convinge ca ştie măcar ce spune. Nu mai vorbesc de cei stresaţi sau suferinzi de orice altceva. Este absolut suficient să te simţi puţin obosit pentru a-ţi da seama că nu este ceva în ordine în ceea ce ai gândit sau ai făcut. Oboseala trebuie să o percepeţi ca fiind total nefireasca şi un adevărat semnal de alarma, menit să vă avertizeze. Aparent nu este grav dar prin repetare zilnica duce automat la o manifestare majorata puţin, şi deja va aflaţi pe un drum periculos, al cărui final nu este prea greu de imaginat. Activităţile cotidiene, chiar un „serviciu” nu ar trebui să ducă la oboseala. Dacă au acest rezultat ele **nu sunt potrivite** pentru individualitatea care voi sunteţi şi ar fi de preferat să le schimbaţi, deoarece mintea este cea care oboseşte şi care are toate mijloacele de a-şi „manifesta nemulţumirea”. Veţi protesta spunând ca nu mintea a obosit ci te miri ce altă parte a corpului. Eu ştiu **că aşa pare**, dar ceea ce voi nu ştiţi este ca „**eticheta**” o pune ea şi abia apoi voi simţiţi manifestarea**căreia eticheta i-a dat naştere**. Pare greu de crezut dar asta nu face să fie mai puţin adevărat.

Pentru a mă crede am să dau un banal exemplu, pe care sunt sigur că aţi avut ocazia să-l trăiţi sau măcar să-l observaţi majoritatea, intrigându-vă puţin. Am să iau cazul unui tânăr bărbat care, după o zi de munca „obositoare” simte ca o odihna este tot ce îşi poate dori. Dacă brusc apare o „oportunitate blonda” în preajmă, dacă îi mai şi

place cum arata, în trei minute este absolut remontat şi capabil de un maxim efort fizic, poate chiar pe parcursul unor ore, efort la rândul lui deloc neglijabil. Nu exista nimic **cu adevărat obiectiv** în starea lui fizica şi o demonstrează cu prisosinta. Încercaţi în schimb să-l motivaţi cu orice altceva şi mai trimiteţi-l pentru încă o tura la serviciu, pe motiv ca i s-a îmbolnăvit colegul şi veţi vedea ca nu veţi obţine un rezultat acceptabil măcar.

Ştiu ca mintea va răspunde că sunt „hormoni" implicaţi sau te miri ce alt răspuns sofisticat veţi cauta să daţi. Vă asigur însă ca lucrurile stau aşa cum v-am spus. Cauzalitatea nu este decelabila aproape niciodată pentru nivelul accesibil de înţelegere al minţii limitate. Iar răspunsurile eronate vă duc întotdeauna în iluzii „satisfăcătoare" doar pentru ea. Ele va deformează şi mai mult calea prin consecinţe ale neînţelegerilor. Observaţia făcuta anterior despre tânărul ipotetic ar trebui să-l atenţioneze despre „relativitatea" stării lui de oboseala, să vadă ca ocupaţia lui cotidiana nu-i oferă suficiente satisfacţii şi ca, prin acumulare va avea parte de consecinţe de nedorit în experienţa lui viitoare. Ca atare ar fi indicat să îşi ia responsabilitatea de a o schimba în favoarea uneia „plăcute".

Noi suntem obişnuiţi a face o distincţie între ceea ce avem ca ocupaţie şi plăcerile noastre. În realitate doar suprapunerea lor peste aceiaşi îndeletnicire este o experienţă utila fiinţei şi nu va avea repercusiuni nedorite asupra evoluţiei ulterioare. Altfel plictiseala, rutina vor duce rapid la ceva perceput ca obositor şi întotdeauna ar trebui să avem înţelepciunea de a lasa locul altuia, care probabil are nevoie de acea experienţa, noi mergând la ceva mai sus, de regulă.

Sfatul este valabil şi în convietuirea între două persoane. Dacă constataţi că nu mai este nimic proaspăt în relaţia voastră, ca ea s-a plafonat, ca o atitudine creativa chiar nu mai este posibila, părăsiti-o cu toată detaşarea, de dragul ambilor parteneri. Ego-ul celui de lângă tine va avea tendinţa de a se „da lovit" dar ar fi util să aveţi o

discuţie matura în care să ajungeţi să recunoaşteti ca poate a fost o experienţă deosebit de frumoasa care a ajuns într-un punct de unde este posibil să nu mai poată urma nimic remarcabil ci doar o cădere veşnica într-o moarte din ce în ce mai manifesta, la fel de neinteresanta pentru amândoi. Nu exista pseudovalori ale minţii limitate de dragul cărora să merite să vă sacrificaţi experienţa de viaţă. Ar fi util să îmi daţi dreptate, de dragul vostru şi nu al meu. Viaţa construieşte rapid circumstanţe şi toate „utilităţile" necesare, nu e cazul să vă cramponati voi, cu teama, de ceva.

Exista nivele de înţelegere şi experienţa la care nici nu visaţi încă dar la care nici nu veţi ajunge vreodată dacă va tot limitaţi, în care Armonia Universala îţi asigura toate mijloacele necesare experienţei tale. Iar când am spus „toate" ştiu bine ce am spus. Porţile acestei „abundente" se deschid doar când nivelul de cunoaştere şi înţelegere îţi acorda accesul, deci numai de tine depinde totul, iarăşi.